

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Touscher, Louis.

Titel | Title:

Den rette Hylde : Fortælling.

Udgivet år og sted | Publication time and place: København : L. Jordan, 1862

Fysiske størrelse | Physical extent:

218 s.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

Den rette Gylde.

Fortælling

af

Louis Touscher,

Forfatter til „Kjøbenhavns Mystrier“.

Forlægger: L. Jordan.

Lidt hos Sally B. Salomon i Kjøbenhavn.

1862.

Første Capitel.

Der var stort „Reisegilde“ i Løvstræde.

Det var netop i de Aar, da „Reisegilderne“ toge deres betydeligste Opsving og forvandlede sig fra støiende Tumulter, der vare bedenske nok til at Bacchus selv funde have deeltaget i dem uden Frygt for at blive Renegat, til smukke, muntre Feste, hvor Haandværkeren funde vise, at den Dannelse, han havde modtaget, var stor nok til at gjøre sig gjældende, selv da, naar Munterheden bevægede sig paa Grændsen af Overgivenhed.

Høit i den rene blaa Luft flagrede det gamle Dannebrog ved Siden af den i Aftensolen glimrende Krands, og Musikken tonede saa venlig og tiltrækkende hen ad Gaden, at ikke alene Stomagerdrengen, som skulde bringe de forsaalede Støvler hen til den ventende, paa Hofesoffer gaaende Herre, eller Tjenestepigen, som kom op fra Kulletjælderens med den Dug, hendes Herstab skulde bruge til Aftenbordet, forglemte de dem paahvilende Pligter, for et Dieblif at standse og lytte til National- eller Folkemelodierne, men selv „fine Folk“, Damer

med Silkehatte og Uldtørklæder, og Herrer med hvide Beenklæder og tykke Sandsto, bleve staaende paa Hjørnerne for i et Par Minutter at lade sig paavirke af den Glæde, hvis Gjenglyd svang sig hen over deres Hoveder, og fra flere end een Sjæl stjal sig det Dnsfte: „Al, Hvo der var saa lykkelig som de!

Og naar man saae de kraftige Stikkelser staae deroppe imellem Bjælkerne, og med glædestraalende Ansigter hæve de fyldte Glas for at udbringe Byggherrens eller de tilkommende Beboeres Skaal, saa kunde man ogsaa let fristes til at troe, at idetmindste her var en Plet, som Sorgen — om end kun for et Dieblif — maatte flygte fra med sit tilhyllede Afsyn. Men for det overfladiske Blif synes det jo saaledes næsten overalt hvor der er Glæde tilstede, og dog er der intet, ikke et eneste Sted, hvor ikke Sorgen titter frem fra een eller anden Krog, som for at minde om, at paa Jorden kan der ikke gives nogen ublandt Glæde.

Det var altsaa ganske i Naturens Orden, at man ogsaa her, mellem straalende Blikke og smilende Læber traf paa et Hoved som bøiede sig smertelig imod Jorden, et Dre som syntes døv for den Jubel, som tonede omkring det, en Sjæl som med Lede drog sig bort fra den Glæde, hvori de Andre svælgede.

Fjernet fra de Andre og deres Lystighed, ved den modsatte Ende af Bygningen, sad en ung Mand paa et Stykke tilhugget Løkker og støttede tankfuld det smukke Hoved i den arbejdsvante Haand. Stjøndt Ansigtstrækkene i Diebliffet syntes

slappede af en vag, ubestemt Længsel, vidnede de dog om ungdommelig Kraft og Sundhed, og naar han en enkelt Gang hævede de store blaa Dine og lod Blikket svæve hen til Kammeraterne, saa laae der vel en Bemod i dem, som om Alt hvad de mødte var fremmed for den Sjæl, de tjente til Speil, men tillige et saa inderlig godmodigt Udtryk, at man strax følte sig beroliget for, at det ikke var onde eller hadefulde Tanker som var Skyld i, at han ikke var glad med de Glade.

Men naar de atter jankede sig, lagde der sig en mørkere Skygge over den høie Pande, og Læberne frusede sig af et næsten umærkeligt Smil, som om de ville sige: De Daarer, at de saaledes kunne juble!

Det lod imidlertid til, at ingen af hans Kammerater lagde videre Mærke til hans Misstemning; om det nu kom deraf, at de vare vant til at see ham affondre sig fra dem, eller fordi de virkelig betragtede ham med en Egegylldighed, som man — til Ære for hans Hjerte — kun sjældent træffer paa hos Arbeideren, er det ikke let at afgjøre, men der hengik en lang Tid uden at Nogen kastede et Blik hen til ham, endfinge forstyrrede ham med et eneste Ord.

Men heller ikke dette syntes at behage ham, og skulde man dømme efter den stedse større Fortrolighed, som malede sig paa hans Ansigt maatte man antage, at han hørte til den egne Slags Mennesker, der fjerne sig fra Andre, mere for at tildrage, end for at unddrage sig deres Opmærksomhed.

Efterhaanden forsvandt imidlertid hans Kammerater, idet de gik ned i Værelserne, hvor Dagens Lystighed skulde slutes

med i Dandsen at røre Benene ligesaa lystigt som man havde rørt Hænderne ved Arbeidet, og tilsidst var der kun een af Arbeiderne tilbage. Saasnart denne saae sig ene, nærmede han sig med det endnu fyldte Glas til den Siddende, som han forstyrrede i Grublerierne ved et Slag paa Skulderen og Indbydelsen: „Der, tøm dog ogsaa Du et Glas paa de ubekjendte Beboeres Velgaaende!“

„Nei, Jakob,“ svarede han og reiste sig, „Du veed, at Sligt behager mig ikke, mine Interesser ere langt fjernede baade fra Vin, Sang og Dands.“

„Jeg veed det nok,“ sagde Forstyrteren; „men jeg veed ogsaa, at man ofte kan deeltage i Det, som ikke interesserer En selv, kun for ikke ved at vise Modbydelighed at gjøre et Skaar i Andres Glæde. Du kan troe, selv Den, som glæder sig mest ved et godt Glas Vin, ved en munter Sang eller en Springom efter en forstemt Violin, selv Den føler sin Glæde forstyrret, naar han seer en af sine Jevnlige kaste Brag paa denne Glæde, fordi det lader ham ane, at der maa gives større Glæder, som denne En foretrækker, og som ere ubekjendte for Den, der lader sig nøie med disse, og Menneskets Glæde er aldrig fuldkommen saalænge det hvisses ham i Dret: Du er en Nar, som kan finde Glæde i noget saa ringe. — Og hvad kan berettige Dig til, bestandigt ved Dine Miner at tilhvisse os Alle dette? Naar Du kommer til vore Lystigheder, hvoraf Livet ikke giver os saamange, at vi kunne ønske dem bestaarne, saa bør Du ikke ved et suurt Ansigt give vor Glæde Gæt under Dret.“

„Du har Ret,“ erkjendte den Til'alte, „og for at vise Dig

hvor sande jeg finder Dine Ord, vil jeg ogsaa forlade dette Sted, hvor jeg dog maa føle, jeg ikke har hjemme."

"Det var ikke saaledes meent," forsikkrede Jakob bevæget, og rækkede godmodig Haanden frem imod ham; "Du veed nok, Alexander, at det mindst af Alle kunde falde mig ind, at finde Dig overflødig i vor Kreds, det er jo tvertimod fordi, jeg ikke kan lide at see Dig ligesom at staae udenfor den, at jeg bebrejder Dig Dit egne Væsen."

"Jeg kan ikke træde ind i den," svarede Alexander bestemt, "og derfor vil jeg sjerne mig saa langt fra den, at man ikke let skal tage Forargelse af, at jeg staaer udenfor."

"Du vil altsaa gaae?"

"Ja!"

"Vel, min Broder, saa gaaer jeg med," sagde Jakob rolig, satte Glasset fra sig og tog sin Frakke ned fra et Søm for at tage den paa.

"Hvorfor det?" spurgte Alexander med en paatagen forundret Mine, skjøndt der laae Noget i hans Stemme som vidnede om, at han følte sig smigret ved denne Beslutning af hans Ven. "Du pleier jo dog, om just ikke at glæde, saa dog idet mindste at more Dig ved disse Gilder, og det er langt fra, at jeg kan ønske at berøve Dig nogen Opmuntring, det er jo tvertimod for det Modsattes Skyld, at jeg vil sjerne mig."

"Naa! saa Du troer jeg kan more mig, naar jeg veed, min eneste Ven sjokker alene omkring i Gaderne med et Ansigt som en Bedemand og et Hjerte som en Rigsdalers-Pigvogn," svarede Jakob i en noget fortrædelig Tone. "Ja, Du har nu i

det Hele nogle smukke Begreber om Dine Medmennesker og deres Følelser. Dog, maa man bære over med Dig, for Du lider af Drm, og det gjør Dig mørk i Humeuret."

„Af Drm?" spurgte Alexander og betragtede sin Ven med et forundret Blik.

„Ja især af een stor En," vedblev Jakob; „men det fik endda at være det samme, for det er Tilfælde med de fleste Mennesker, naar Du kun havde Willie og Kraft til at sørge for, at den ikke voxer Dig over Hovedet."

„Jeg forstaaer Dig ikke," forsikkrede Alexander med en dunkel Anelse om, at Rejsegildet allerede begyndte at virke paa Bennen.

„Naa, da skal Du min Sandten nok komme til at forstaae mig, thi jeg seer nok, det er paa den høie Tid at tage Dig under en alvorlig Cuur. Men kom nu og lad os gaae, forinden de Andre blive opmærksomme paa at ville desertere, og maasse ved Drillerier forhindre os deri."

De gik hen ad den øverste Etage indtil de naaede Nedgangen i en af Bygningens Sidesløie, og kom saaledes ned paa Gaden uden at blive bemærkede af deres Kammerater.

„Skulle vi gaae hjem?" spurgte Jakob.

„Nei, jeg er ikke i en Stemning, som jeg har Lyst til at vise mine Kjære," svarede Alexander. „Aftenen er saa smuk; vil Du som jeg, gaae vi en Tour udenfor Porten."

„Gjerne! Det er maaskee ogsaa det Bedste, for naar vi saa dreie om ad en af de første Stier, saa kan jeg tale usforstyrret med Dig."

„Hvad har Du da paa Samvittigheden, siden Du frygter for at forstyrres?“

„Jeg? Aldeles Intet,“ forsikrede Jakob; „men jeg skal jo curere Dig for Drm, og saa er det altid bedst, at Læge og Patient ere ene med hinanden.“

„Hvad er det for nogen Passtiar? sprugte Alexander halv gnåven, „jeg er saagu ikke oplagt til at spøge i aften, og anmoder Dig derfor om at tale uden Billeder.“

„Hvor gjerne jeg end vilde sœie Dig, saa kan jeg dog ikke i dette Dieblif, for jeg kan virkelig ikke finde noget andet Udtryk end dette „Billede“, som Du falder det, til at betegne, hvad der fattes Dig; thi det som gjør Dig mørk og forstemt hvor Andre finde Glæde, det som fjerner Dig fra Deres Nærhed, hos hvem Du naturligt skulde søge Dit Selskab, det, som allerede i Dit toogtyvende Aar gjør Dig træt og kjed af et Liv, som Du forresten, — sund og kraftig, elsket af Dine Nærmeste og afholdt af Dine Vige og Foresatte — burde see i det skjønneste Lys, det er ene og alene en fordømt Drm, som Tusinde foruden Dig lide af i en større eller mindre Grad, men som det altid er nødvendigt at rive ud med en kraftig Haand, naar den ikke skal fortære og tilintetgjøre et heelt Liv.“

„Jeg er affurat ligesaa flog som da Du begyndte,“ forsikrede Alexander, der nu begyndte at nære alvorlig Mistanke om, at Byggherrens Viintapper havde forsømt at opfylde den Pligt, i hvis Efterlevelse Viintapperne ellers pleie at være saa strenge, den, at spæbe Vinen i en tilstrækkelig Grad.

„Da vil Du snart forstaae mig,“ vedblev Jakob i sin rolige

Tone; „men hvem har Lyft til at høre en Gaade, naar de iforveien kjende Opløsningen. Vil jeg have Dig til at nyde Suppen, — og det er netop den, Du skal have godt af, saa maa jeg lade Bollen blive liggende paa Bunden indtil sidst; thi fik Du først Bollen, lod Du Suppen blive staaende.“

„Hør Jakob, Du trætter mig.“

„Naa, saa vil jeg da-give Dig een af Bollerne, sig Dig, at den Orm, som tærer paa Dit friske Liv og suger Blodet af Dit Hjerte, det er den Tanke, at Du — som de gamle Kjællinger sig — ikke er kommet paa Din rette Hylde. Du troer, at være skabt til noget ganske anderledes forstræffeligt Stort, end til for Diebliffet at være en driftig Muursvend, og med Tiden at blive en agtet Haandværksmester. Har jeg taget Feil? Kan Du nægte, at det er den Orm som gnaver Dig?“

Og han fæstede et gennemtrængende og bekymret Blik paa Bennen, som uvilkaarlig slog Blikket mod Jorden.

„Nu, Du svarer ikke?“ trængte Jakob paa.

„Du har ikke taget Feil,“ svarede Bennen tøvende og betænkksom, men som om denne første Bekjendelse havde løsnet Tungen paa ham, vedblev han: „men hverken indseer jeg, hvorledes denne Orm, som Du kalder den, kan blive saa farlig for mig, som Du synes at antage, eller hvorledes Du kan curere mig for den. Alt jeg bærer den ved mit Hjerte, og at den nager derpaa, det tilstaaer jeg; men er det at undres over, at Den, som føler hos sig selv, at han er skabt til noget Høiere, men som er sat i en Stilling, der som et Jernbaand fængsler de Binger, han længes efter at udfolde, at han føler sig ulykke-

lig i denne Stilling og bestandig grubler over, om det ikke er muligt at sprænge dette Baand?"

„Nys bebreidede Du mig, at jeg talede i Billeder, og nu rykker Du selv i Marken med et heelt Billedgalleri," svarede Jakob med et næsten sarkastisk Smil; „men jeg skal dog søge at gaae ind paa Din poetiske Tankeflugt, for saameget deslettere at funde lede den. Seer Du, før jeg kan indrømme, at der er det mindste Sande i Dine Ord, maa Du først overbevise mig om, at Du virkelig er i Besiddelse af de Egenheder, som Du i Dine Ord saa ligefrem forudsætter at finde hos Dig. — At den, som virkelig er skabt til noget Høiere, længe efter at naae det, er naturligt; men hvor ere Beviserne for at Du er skabt til noget Høiere? At den som føler et Jernbaand omkring Bingerne, ønsker at sprænge det, er ogsaa naturligt, men hvor ere Beviserne for at Du har Binger? Og selv om begge disse Betingelser ere tilstede hos Dig, — hvad Du jo rigtignok først maa overbevise mig om, — har Du da nogen Sikkerhed for, eller idetmindste Noget som kan varsle Dig, at Dine Binger, naar Du sprænger Baandet, ere stærke nok til at hæve Dig op til det „Høiere," som Du troer at være skabt for?"

„At jeg er skabt for noget Høiere, det siger min Følelse, min Instinct mig," forsikrede Alexander, „ikke en Tanke bevæger sig i mit Indre, uden at den peger hen derimod, ikke en Følelse bevæger sig i mit Indre, uden at den tager den samme Retning. At jeg har Bingerne, det troede jeg, Du allerede selv havde opdaget, da jeg ofte har udfoldet dem saameget som Baandet vilde tillade, og skjøndt det kun var lidt, har de dog hævet

mig over alle mine Kammerater; ikke en Eneſte af dem, med Undtagelſe af Dig" — et „Maaskee" brændte ham paa Læberne, men han ſlugte det, — „har formaaet at følge mig. Om de ere stærke nok til at hæve mig ſaa høit ſom jeg attraaer, det veed jeg ikke, men jeg veed, at Kræfterne udvikle ſig kun ved Brugten af dem, og altsaa, at naar jeg forſt kommer til at bruge dem, ſaa ville de ogsaa nok udvikles."

„Ei, det gaaer jo ſom en Kjæp i et Hjul," lød det fra Jaſob i en halv spøgende Tone, medens han dog paa ſamme Tid undertrykkede et medfølende Suf, vare kun Beviferne ligesaa klare, ſom de ere driftigt fremsatte; men det forekommer mig, at det ſtorter dem paa indre Kraft. Det er lutter Sæbefugler, ſtore, lyſe, glimrende, men ſkjøre og tomme. Skal man dømme efter hvad Tanter og Følelſer ſaaledes foreſnatter Gen, naar man uden Tøile lader dem ride paa deres Kjæpheſt, ſaa kan jeg forſikre Dig, at der imellem alle Kjøbenhavns Spæthøfere, ſom ved Mynſtringen gjør høire om iſtedetſor venſtre om, ikke findes en Eneſte uden at hans Tanter og Følelſer tilſiger ham, at han idetmindſte var bleven General om ikke Feltmarſchall, naar han bare var kommet „,paa ſin rette Hylde.'" Det var den ſamme Følelſe ſom bragte Frøen til at prøve paa at blive Dre, og Roen til at ville flyve ſom en Sommerfugl. — Vel ſandt, Du har havt Binger nok til, at hæve Dig over Dine Kammerater, forſaaavidt ſom der virkelig behøves Binger for at kunne ſamle nogle Tanter og Niim til en Viſe ved et Rejſegilde eller Sligt; men ogsaa Flyvefiſten har et Slags Binger, den er en Fugl iblandt Fiſtene; men fordi

den kan hæve sig over Vandspeilet medens Haien eller Delpfinen maa blive under det, derfor er den dog ingen Orn, men vil altid blive en Fisk iblandt Fuglene, og troe Du mig, Du vil være bedre tjent med at være en Fugl iblandt Murerne, end en Fisk iblandt Poeterne. Hvad nu Kræfterne angaae, saa er det vel sandt, at de udvikles ved at bruges; men naar den gamle Struds dør, da har den i et heelt langt Liv øvet Vingernes Kræfter for at udvikle dem, og dog kunde den paa sin Dødsdag ikke flyve en Tomme høiere end i sin Ungdom, og om den saa havde øvet dem i tusinde Aar, var den dog aldrig kommen til at flyve op imod Skyerne."

„Det var altsaa for at haane mine Følelser, at Du vilde have mig til at udtale dem,“ sagde Alexander frænkelt.

„Det er en uretsfærdig Bestyldning,“ forsikrede hans Ven, og det var og er langt fra mine Tanker at haane Dine, eller noget Menneſtes Følelser; men naar jeg vil have Dig til at forvise saadanne af dem, som jeg indseer ville skade Dig, da kan det ikke skee ved at rose og ophøie dem, men kun ved at vise Dig hvorledes de tage sig ud for Andres Blikke. At Du vilde føle Dig stødt over mine Ytringer, det vidste jeg isorveien, thi uagtet Menneſkene altid fordre, deres Venner skulle raade dem til det Bedste, blive de dog fornærmede, saasnart Raadet ikke er overensstemmende med deres egne Ønſter og Tilbøieligheder; men denne Forvisning kan dog ikke afholde mig fra at vise Dig Faren, selv om Dit Uvenſſkab skulde være Lønnen fordi jeg er oprigtig Ven nok til ikke at smigre Dine Indbildninger. Vil Du saa med aabne Øine styrte Dig i den Afgrund, jeg ikke

har Kræfter nok til at holde Dig tilbage fra, saa er Skylden ikke min."

„Jeg veed det, Jakob; jeg veed det," sagde Alexander formildet og ræffede Bennen sin Haand, „jeg tvivler ikke om, at Du er saa trofast en Ven, som det vel er mig muligt at finde, og beder Dig derfor at tilgive mig mit heftige Udbrud, der langtsfra ikke var Følgen af nogen Misfjendelse, men kun af den irritable Stemning, hvori jeg er i aften, og som vækker den Tro hos mig, at jeg netop nu staaer ved et Vendepunkt i mit Liv. — Nu, jeg føler paa Dit Haandtryk, at vi atter ere de gamle Venner, og lad os derfor i Forening med Alvor drøfte den Sag, som nu er kommen paa Bane. Maaſtee jeg feiler, og staaer det i Din Magt at overbevise mig derom, vil jeg være taknemmelig derfor, men det var vel heller ikke umuligt, at det netop er Dig som feiler i Dine Anstuelser, saa at Du maa give mig Ret, og vil derved styrke en Beslutning, som længe har arbeidet i mit Inore, og som jeg agter netop nu at sætte i Udførelse."

„Det er jo en heel Udfordring til en Meningskamp", svarede Jakob smilende, „og paa gammel Ridderviis optager jeg den tilfaste Handſte og bestemmer Betingelserne; men vogt Dig, thi jeg føler mig stærk. Mine Betingelser ere, at vi lade Sandheden rykke frem fra begge Sider, uden Viser, Pandser eller Plade; den skal være saa nogen, som om den kun havde Udbyttet af en Bandeuuractie at flæde sig for; dernæst, at vi kun bruge ærlige Vaaben; den Første som affkyder en giftig Pül, erkjender derved sin Svaghed; og endelig, at Ingen

Fryber i Skjul bag de enkelte Ord, men holder sig paa Pletten, indtil han seirer eller falder."

"Jeg antager Betingelserne," svarede Alexander, idet han — skjøndt uheldig — søgte at slaae over i Bennens lette Tone; „men lad os saa vælge en Kampplads, hvor vi ere sikke paa ikke at blive forstyrrede af mødende Venner. Jeg troer, Veien ud imod Kirkegaardene vil være temmelig sikker i den Henseende, thi vore Bekjendte holde mere af at besøge de Levende end de Døde. Lad os vælge den."

"Gjerne. Jeg finder endogsaa Kamppladsen heldig valgt, i Tilfælde, jeg skulde komme til at begrave Din omtalte Beslutning, om hvis Natur jeg har en Anelse."

"Det frygter jeg ikke for," meente Alexander, „og for at bevise det, vil jeg gjøre det første Udfald. To af mine Spørgsmaale har Du ikke besvaret, nemlig: hvorledes den Tanke, Du angriber hos mig, kan blive mig saa farlig, som Du siger, og hvorledes Du troer at kunne curere mig for den?"

"Nei, stop lidt Fa'ermin!" raabte Jakob istedetfor at svare, „der giver Du allerede Dine sidste Ord Hjælm og Bisir. Du har tilstaaet, at Tanken allerede har født en Beslutning hos Dig, og det er derfor rigtigere, at den selv rykker i Marken og ikke sender sin Stamfader. Det er bedre at slaae Beslutningen selv ihjel, istedetfor de Tanker, som have født den. Den var istand til at overleve dem og gjøre ubodelig Skade."

"Beslutningen?" spurgte Alexander nølende.

"Du rødmer ved Tanken om den," vedblev Jakob alvorligere, „og det er intet godt Tegn, thi den Beslutning, som en

Mand føler Undseelse ved at udtale, bør han aldrig tænke paa at udføre."

"Du misforstaaer min Bevægelse," forsikrede Alexander med Selvfølelse. „jeg har aldrig fattet en Beslutning, som jeg havde Grund til at rødme over; men jeg kjender Dine Anskuelser og føler derfor en Slags Forlegenhed ved at udtale Tanker og Forsæt, som Du maaskee vil finde latterlige, medens jeg knytter hele mit Fremtidshaab til dem."

"Saa forjag Du kun Din Forlegenhed, for ere de latterlige, vil Du snart selv belee dem; men jeg aner og frygter, Du langt snarere vil komme til at begræde dem."

"Hvilken Høitidelighed! Det er jo, som om jeg var truet af de største Ulykker."

"Det vil snart vise sig," meente Jakob. „Frem med Beslutningen, af med Bisiret, og vi ville see!"

"Nu, min Ven; naar Du absolut vil have et fuldstændigt Skriftemaal, saa vil jeg da ogsaa afgive det," vedblev Alexander, idet han søgte at antage saa let en Tone som muligt, medens der dog i hele hans Væsen laae Noget, som vidnede om en piinlig Forlegenhed; men som om han med Magt vilde gjøre Ende paa den, tilføiede han hurtigt: „Jeg har besluttet at, — at nedlægge Professionen og bryde mig en ny Bane."

"Ha, tænkte jeg det ikke nok!" raabte Bennen med et uvilkaarlig, smerteligt Udtryk. „Er Du da grebet af et complet Banvid?"

Det er et Spørgsmaal, som jeg ikke finder, at mine Ord berettiger Dig til," vedblev den Adspurgte mere fattet. „Jeg er

ved en Faders Magtsprog fastet ind i en Stilling, som ikke opfylder Betingelserne for min Lykke; medens min Sjæl stræber efter noget Høiere, medens mine Tanter med en unævnelig Magt stræbe hen efter at vugge sig i venlige, opløstende Drømme, driver min ulyksalige Livsstilling mig til det mest aandløse, materielle Arbejde; medens min Attraa er til at opføre luftige Paladser for den menneskelige Sjæl, er jeg tvunget til at føie Steen til Steen for at opføre Høner for deres Legemer, og nu, da jeg endelig har baaret Slavelænten saalænge, at jeg har samlet Mod til at kunne bortkaste den og dog leve uden Mod, indtil jeg har faaet et af de Arbejder færdigt, som min hele Sjæl omfatter, nu spørger man, om jeg er vanvittig, siden jeg ikke vil vedblive at bære Lænten. — Man stillede engang Barnet, den villieløse Duffe, hen paa en Hylde; men nu, da Barnet er blevet Mand, den villieløse Duffe et tænkende Bæsen, som føler Hylde for lav og snever til sin Udvikling, og derfor vil søge hen paa sin rette Hylde, nu spørger man, om han er bleven vanvittig, siden han ikke vil blive paa den urette Hylde, men vil søge hen paa den rette. — Naar Planten ikke længere finder tilstrækkelig Næring i den Potte, hvor man engang satte den, saa flytter man den over i en større, eller vel endogsaa ud i den store Have; men Mennesket, denne Plante, som ubetænksomme Forældre ofte give en Plads, der er alt for snever for dens Væxt og Udvikling, det skal for stedse blive indenfor de snevre Grændser, som tilsidst ville bringe det til at visne og døe, og naar det fordrer større Plads for ikke at døe, saa spørger man om det er vanvittigt!

Jakob forblev taus et Dieblif, efter at hans Ven havde udtalt, som for at forvise sig om, at han ikke havde mere at sige; det joviale Smil var veget bort fra hans Læber og afløst af en dyb, næsten smertelig Alvor, og det var med synlig Bevægelse, at han endelig udbrod:

„Min arme Ven! vel troede jeg Dig syg, men jeg tænkte rigtignok ikke, at Sygdommen allerede havde en saadan Magt over Dig, som dette Feberudbrud vidner om. Afbryd mig ikke, Alexander! Rolig og alvorlig lyttede jeg til Dine Ord, og jeg fordrer nu, at Du, saavidt det er Dig muligt, med samme Rolighed og Alvor mærker Dig mine, og jo mindre de stemme overeens med Dine Forhaabninger, jo alvorligere bør Du overveie dem.“

„Det skal jeg,“ lovede Alexander, dog med et Spor af Utaalmodighed.

„Du bebreider Din afdøde Fader, at han ved et Magtsprog kastede Dig ind i en Livsstilling, hvor Du ikke kan finde Lykke,“ vedblev Jakob, „men har Du da ganske forglemt, at denne Fader i sin Ungdom havde kastet sig ind i netop den samme Stilling, som Du nu vil stræbe hen imod, og at han kun fandt Misfjendelse, Sorg og Kummer i den, saa at det var en sand Freløsning for ham, da han ad Omveie endelig opnaaede et lille Embede, hvorved han til Nød og Neppe kunde brødføde sig og Sine, og at han i sine sidste Dage, nedbøiet af Nærings-
sorg og Betyrning, bebreidede sig at have brugt sin Ungdom til at skabe gyldne Drømmebilleder, istedetfor til en praktisk Virksomhed, og at det netop var for at unddrage Dig en lig-

nende Skjæbne, at han lod Dig lære det Haandværk, Du nu vil bortkaste for en tom Drømmeverden?"

„Det har jeg ikke forglemt,“ svarede Alexander fort; „men i min Faders Ungdom ringeagtede og tilfidesatte man netop den Birkjomhed, som man nu paastjønner og hædrer.“

„Ja, paastjønner med fagre Ord, naar de bede om Brød, hædrer med en kostbar Begravelse, naar de ere døde af Sult,“ svarede Jakob med Bitterhed. „Du beklager Dig over at maatte bygge Høtter af Steen, medens Du længes efter at bygge Paladser af Tanter, men forglemmer, at Høtterne med Lethed forvandle sig til alle Livets Nødtørstigheder for Dig og Dine Kjære, medens Paladserne — forudsat, at Du virkelig formaaede at opføre saadanne, — maastee aldrig ville finde Kjøbere. Du spørger, om det er Banvid at bortkaste Slave-lænten, naar Du er sikkret saalænge, indtil Du kan bane Dig en ny Bei; aa nei! naar Du kan beregne, hvorlænge det kan vare, inden denne nye Bei er aaben for Dig, og har Bished for, at det nogensinde vil skee; men kan Du ikke løse denne Opgave, har Du ikke denne Bished, saa er det Banvid. Du spørger, om den villieløse Duffe, man har stillet hen paa en forkeert Hylde, skal blive der, naar den føler, at den er bleven til Menneſte; aa nei! men naar den i Følelse af at være Menneſte troer at have Seraphvinger, saa at den i et Nu kan svinge sig op paa den høieste Hylde, istedetfor saa smaat at liste sig fremad og prøve paa at flyve, da er det Banvid, et Banvid, der atter forvandler den til en villieløs Duffe, som kun falder ned af Hylde og knækker sin Hals.“

„Altsaa,“ afbrød Alexander ham med indædt Harm, „bliver summa summarum af alle Dine dybsindige Bemærkninger, at Enhver skal blive paa den Hylde, paa hvilken Vilkaarligheden eller Tilfældet har sat ham?“

„Nei, der er Du lidt for hurtig i at drage en Slutning,“ vedblev Jakob med usorstyret Rolighed, „det er ikke min Mening, hvad Du ogsaa ret strax skal erfare. Men Du har brugt endnu et Billede, og Du maa tillade mig at betragte dem alle, især da netop dette sidste Billede betegner hvad jeg har at raade. Du anførte, at naar Planten ikke mere fandt tilstrækkelig Næring i den Potte, hvori man engang havde sat den, saa flyttede man den over i en større, eller satte den endogsaa ud i hele den store Have. Ja, det gjør man, og det Samme bør lignelsesviis ogsaa gøres ved det Menneske, som vilde sygne og hende indenfor den snævre Begrændsning, som engang var det givet; men ved en saadan Omplantning river man ikke Planten op med et voldsomt Ryk og piler al den gamle Jord bort fra Rødderne, tværtimod: man løsner omhyggelig Jorden langs med dens Begrændsning, og i uadskillelig Forbindelse med den Jord, hvori den er opvoret, sætter man den ud i fri Land, for at Rødderne efterhaanden — mærk vel: efterhaanden! — som de udvikles og styrkes kunne klamre sig fast i den nye Jord og med Tiden drage Næring af den.“

„Hvis jeg forstaaer Dig ret, er Din Mening altsaa den, at jeg for det Første skulde blive i den gamle Jord, det vil sige Muurhaandværket, og først senere, efterhaanden strække Rødderne ud i den fri Jord, det vil sige Digterverdenen?“

„Ja, netop!“

„Hvilken latterlig Idee! Jeg skulde vel altsaa staae med Muursteen i Haanden og Pennen bag Øret, for vederviis at bruge begge Dele?“

„Na ja, hvorfor ikke? Naar man er gal nok til det Ene, kan man vel ogsaa være det til det Andet,“ meente Jakob lidt stødt, „dog var det just ikke mine Tanker; men det forekommer mig, at naar Din Lyst til Skribentvirksomheden virkelig er saa stor, som Du siger, saa maatte Du om Aftenen, naar det alvorligere Arbejde er tilendebragt, kunne offere et Par Timers Tid dertil, og naar Du derved er bleven overbevist om, først at Du har Kraft og Udholdenhed nok til at arbejde Dig frem paa den Vej, og dernæst at Dine poetiske Bygninger virkelig lade sig forvandle til klingende Mynt; — thi man være nu saa poetisk, som man være vil, saa bliver det dog en af Hovedbetingelserne for at holde Poesien vedlige, — naar Du saaledes først har vundet denne Overbeviisning, saa er det tidsnok at kaste Brag paa det Haandværk, som hidtil har været tilstrækkeligt nok til ikke alene at føde Dig og Dine, men efter Dine egne Ord end ogsaa til at sikke Dig imod Nød i en længere Tid. Jeg har Intet imod, at Du vil arbejde Dig op, prøv derpaa; men det, at Du strax vil flyve, det ængster mig. Selv Sommerfuglen, som dog er skabt til at flage om i Luften, flyver ikke strax, naar den kommer ud af Puppen, men sidder længe stille og overvingerne, før den svinger sig iveiret.“

„Dit Raisonnement klinger unægtelig meget fornuftigt,“ svarede Alexander næsten haanligt; „men man hører dog strax,

at Du taler om Noget, som Du ikke forstaaer. Hvorledes kan Du troe det muligt, efter hele Dagen at have bestjæstiget sig med det meest aandssløvende Arbeide, at man saa om Aftenen skulde kunde arbeide med Aanden?"

„Det er nu anden Gang i Løbet af vor Samtale, at Du besylder Dit Arbeide for at være aandssløvende; men jeg kan ikke indrømme Rigtigheden af Din Paastand. Var det Tilfældet med Dit, maatte det vel ogsaa være det med mit Arbeide; thi jeg kan ikke indsee, at det er mere aandssvækkende at tilhugge et Stykke Tømmer end at opføre en Muur, men tvertimod forekommer det mig, at mit Arbeide føder mangen smuk Tanke, thi for mit indre Øie seer jeg altid de Boliger befolkede, som jeg opfører, og denne Befolkning bestjæstiger baade mine Tanker og Følelser, jeg seer dem undertiden glæde sig og juble, men ofte seer jeg ogsaa Sorgen træde ind til dem og fordre sin Tribut af Taarer, og det er ikke een, men mange, mange Generationer, som saaledes bevæge sig forbi mit Blik; jeg seer Mennesker fødes og modtages med Fryd i det pæne nye Huus, seer dem tilbringe en lykkelig Barndom i det smilende Hjem, men Skjæbnen faster dem ud i Verden, og først efter hele Rækker af Aar vende de tilbage, det pæne Huus er af Tiden forvandlet til en simpel Baaning, og de glade lykkelige Børn til gamle, nedbøiede og syge Mennesker, som med Beemod og Taarer betragte de Steder, hvor de engang følte sig omsvævede af Ungdommens gyldne Drømme, og hvor maaskee atter om et halvhundredte Aar deres egne Børn skulde træde ind, endnu svagere og fattigere, thi Aarene have imidlertid forvandlet det pæne Huus.

til en Kønne, hvor kun Armod og Elendighed søge sig et Hjem. Seer Du, saadanne Tanke arbeide uafbrudt i mit Hoved, medens jeg bruger Dre og Vinkel, og naar Haandens Gjerning er fuldbragt, føler jeg aldrig min Aand svækket eller nedbrudt. Det samme maa vel være Tilfælde med Dig, og det i en endnu høiere Grad, siden Du svælger i Poesie, medens jeg kun bruger den som Krydderi paa mine simple aandelige Maaltider. Velan! saa tag om Astenen og nedskriv de Eventyr, som Steen og Kalk have fortalt Dig i Løbet af Dagen, og udbred dem iblandt Dine Lige, som ville forstaae Dig og lære, ogsaa selv under deres physiske Arbeider, at lytte til det Meget, som de døde Gjenstande ere villige til at fortælle."

"Jeg ønskede dog nok at skabe mig en høiere Væserfreds end den, jeg kan finde imellem Murere og Tømrere," anmærkede Alexander i en endnu haanligere Tone.

"Det vil jeg gjerne troe," svarede Jakob, ikke uden Bitterhed; "thi Du vil, som Alle, helst tjene dem, som bedst kunne undvære Din Tjeneste. Du vil søge Dig en Væserfreds blandt de Rædte, som med Haan ville belee Dine Bestræbelser, iblandt de Fornemme, som med Foragt ville betragte den simple Mand, der vil troe at kunne skabe dem en Underholdning, iblandt de Rige, som kunne forskaffe sig de bedste og ypperste Frembringelser i denne Retning; men de Fattige, den simple Mand, der trænger meest til en Nydelse, som hans Aand er istand til at opfatte, som ikke har Raad til at kjøbe sine aandelige Glæder i dyre Domme, og hvis Sjæl efter Dagens Arbeide og Slid, Sorg og Betyrning mest trænger til at forfriskes og husvales,

for ham vil hverken Du eller nogen Anden arbejde; han skal lade sig nøie enten med religiøse Piecer, der mere forvirre og trætte end oplyse og forfriske, eller med tørre Afhandlinger, som snarere loffe Sønnen til hans Dine end vække et tankefuldt Liv hos ham. Og det er ikke til at undres over; thi hvorledes skulle vel I Herrer Poeter, som alle stræbe efter Glands og Hæder, en Indbydelse til de Stores Gilder eller et Ordensbaand af en Fyrstehaand, hvorledes skulle I kunne lade Eder nøie med et taknemmeligt Smil paa den Fattiges Læber, eller et hjærtligt Tryk af Haandværkerens Haand? — Dog, afbrød han sig selv, „det kan være mig ligegyldigt, hvem Du vil lyfsaliggjøre med Din høiere Virksomhed, det eneste Vigtige for mig er, at Du vel betænker Dig og erindrer, hvormange før Dig, have styrtet sig selv i Ulykke ved saadanne og lignende Forsøg, idet de forsildigt ere komne til Erkjendelse af, at den rette Hylde for dem netop var den, de havde saamegen Hast med at forlade.“

„Det veed jeg nok,“ svarede Alexander i en Tone, som tydelig sagde, at han ønskede en Ende paa denne Samtale; „men med Størstedelen af dem gif det saa, fordi de vare svagfinede, manglede Kraft til at bekjæmpe de Banffeligheder, der i Begyndelsen optaarne sig paa denne Vej, ligesom paa enhver anden.“

„Men netop denne Kraft, den er det, jeg vil have, Du først skal komme til en sand — ikke en falsk eller indbildt — Overbeviisning om at besidde,“ vedblev hans Ben med Energi. „Ogsaa paa mig gnaver den sammeOrm, som ødelægger

saamange Menneskers Tilfredshed og Liv, ogsaa jeg er smittet af den Tanke: at være skabt til noget Høiere, at være paa den urette Hylde; men jeg bygger min Fremtid paa den Grund, jeg engang besidder, og hvis Fasthed jeg kjender. Du veed, jeg tragter efter at blive Architect, og ogsaa jeg kunde opgive min Profession for hurtigere at naae mit Maal; men omendskjøndt Mange have raadet mig dertil, kan jeg dog ikke bekvemme mig til at gjøre det, thi jeg mangler endnu Visshed for, at jeg virkelig kan blive Noget som Architect, og derfor beholder jeg min Profession som en sikker Fæstning i Nyggen, saa at jeg uden at blues og uden Anger kan trække mig tilbage til den, hvis den paabegyndte Kamp mislykkes for mig; opgav jeg derimod denne Fæstning, og mine Fremtidsplaner led et Nederlag, da formaaede jeg kun under Ydmygelse at indtage min gamle Plads, hvor jeg maatte søge den samme Stilling, som jeg forlod maaskee for flere Aar siden, hvilke Aar altsaa vare tabte for mig, og — maaskee jeg ikke engang kunde erholde den. En lignende Fremgangsmaade er det, jeg vil raade Dig at benytte, saafremt Du virkelig ikke formaaer ganske at rive Armen bort fra Dit Hjerte; og hvorvidt tør jeg nu haabe denne Frugt af mine Bestræbelser?"

„Skal vi gaae derind, eller skal vi vende om?“ spurgte Alexander istedetfor at svare, idet han standsede udenfor Assistentens-Kirkegaarden.

Jakob syntes at komme lidt i Forlegenhed ved dette ligegyldige Spørgsmaal, der laae saa himmelvidt fra de alvorlige Tanker, hvormed han var bestjæftiget; han fæstede et sørgmodigt Blik

paa Bennens ubevægelige Træf og svarede sagte „lad os gaae ind, thi nu er det mig, som mangler Lyst til at søge Hjemmet.“

Lause gjennemvandre Bennerne flere af Hovedgangene i dette nydelige Anlæg, som let kan føde den Bestyldning mod Kjøbenhavnerne, at de sørge omhyggeligere for at udsmykke de Dødes end de Levendes Boliger; Begge vare saa fordybede i de forskjellige Følelser, som vare satte i Bevægelse hos dem, at de ligesaa lidt syntes at bemærke de kostbare Monumenter og blomsterprydede Grave, som de halvsunkne Træfors, der hist og her tittede frem over „en usigelig elstet Hustru“ eller en „evig uforglemmelig Mand,“ hvis Grav, kun eet Aar gammel, allerede var forglemt og bedækket med Ukrudt. Kort efter, at de vare komne ind paa den fattigere Afdeling af Kirkegaardene, thi saa vidt gaaer Menneskenes vanvittige Forfængelighed, at den gjør Forskiel paa Rig og Fattig selv efter Døden, standsede Alexander ved en ret omhyggelig passet Grav, hvorover der fandtes et broncemalet Træfors.

„Det er Din Faders Grav?“ spurgte hans Ven.

„Ja,“ svarede Alexander venlig, „og sige mig nu oprigtigt, om Du, hvis Du stod her i mit Sted, ikke vilde — trods alle Dine Fornuftgrunde — føle Dig fristet til at trodse dem alle ved Tanken om, at Du, ved modig at kaste Dig ind paa en anden Bane, maaskee over denne fattige, men ædle Fader funde opreise et af hine Monumenter, hvoraf vi alt have seet saamange berinde?“

„Nei, Alexander! Ved Gud, nei! Jeg vilde ikke være Daare nok til at troe, at jeg funde glæde den døde Mand ved at til-

fredsstillende min egen Forfængelighed, og det er dog Bevæggrunden til de fleste Monumenter, og endnu mindre vilde jeg være Daare nok til at træde den sunde Fornuft i Støvet for at gøre det. Jeg vilde erkjende, at havde han af Menneskeslægten gjort sig fortjent til et Monument, saa behøvede han det ikke, og behøvede han det for at mindes, saa fortjente han det ikke. Og min sønlige Følelse vilde jeg føle tilfredsstillt ved istedetfor med Forfængelighed og dens Følge af Anger og Misundelse i min Sjæl at reise en udhugget Steen paa Graven, med Nøjsomhed og Tilfredshed i mit Indre, med Kjærlighed at nedlægge nogle Blomster paa den, saaledes som man seer, det nys har været Tilfældet."

"Der ligger virkelig ogsaa ganske friske Blomster paa den," udbrod Alexander, uden at det var muligt at afgjøre; om dette Udbrud var en Følge af en lille Overraskelse, eller et rast Forsøg paa at ende en Samtale, der atter truede med at tage en uheldig Retning for de Anskuelse, han saa gjerne vilde have hørt være Gjenstand for Smiger og Bifald. Han bukkede sig og optog et lille Bundt Roser og Forglemmigeier, som var nedlagt i Midten af den noget visne Krands, som laae ovenpaa Graven. "Hvem mon der har lagt dem der?"

"Maaskee Din Moder eller Søster kan have været herude i Dag; maaskee de ere herude i dette Dieblis, lad os see, om vi ikke kunne faae Die paa dem," meente Jakob med en Jorighed, der let vilde have været mistænkelig for en skarpere Jagttager end hans Ven.

"Nei," svarede Alexander, "jeg veed med Visshed, at de ikke

have havt Stunder til at gaae herud i Dag, og dog ere Blomsterne ganske friske, som om de kun havde ligget her i faa Minutter. Dog, velsignet være den Haand, som har offret dem, og siden Du mener, at den Døde ikke har nogen Glæde af hvad der gives til hans Grav, saa har han vel heller ikke nogen Sorg af, at jeg deler med ham." Han løsne de Baand, der sammenholdt Blomsterne, udtog en Rose og et Par Forglemmigeier og lagde Resten tilbage paa deres Plads.

Jakob syntes imidlertid ikke at være tilfredsstillet af Benens Forsikringer, speidende saa han til alle Sider og fjernede sig hen ad Gangen.

Alexander indhentede ham.

Men neppe havde de naaet det nærmeste Hjørne, før Alexander uvilkaarlig sprang et halvt Skridt tilbage og blottede sit Hoved med udmærket Verbødighed, medens hans Kinder bleve saa røde og hans Dine saa straalende, at Enhver maatte funde see, en uventet Glæde gennemstrømmede ham.

Jakob fulgte Retningen af hans Blik og hilste to Damer, som kom fra det Indre af Kirkegaardene og nærmede sig til Udgangen. Det var en ældre Kone, klædt som en velhavende Borgers Hustru, og en ung Pige, hvis Skønhed blev forhøiet, deels ved den smagfulde, hverken brillante eller simple Dragt hun bar, og endnu mere ved den yderligere Rødme, som ogsaa blussede op paa hendes Kinder, idet hun under en venlig Hilsen fastede et hurtigt Blik paa Alexander og de Blomster, som han uvilkaarlig trykkede imod Brystet. Ogsaa den ældre Dame tilsendte Bennerne et Par venlige Nis, saaledes som de

Gamle give dem til yngre Bekjendte, hvis Møde ikke er dem ubehageligt.

„Kan Du nu gaae igjen?“ spurgte Jakob lidt spydig, da Alexander blev staaende som fastnaglet, endnu efter at Damerne vare forsvundne ved den næste Omvøining af Veien.

„Ja, min Ven; jeg troer endogsaa, jeg kan flyve, saa let føler jeg mig nu.“

„Jeg vilde hellere ønske, at Mødet med Din Mesters Datter havde overbevist Dig om, at Du aldrig burde prøve paa at flyve, men smukt gaae den lige Vej til Glæde og Lykke.“

„Nei, nei, og atter nei! raabte Alexander, „havde jeg noget Dieblif været vaflende i min Beslutning, saa vilde dette Møde have bestemt mig.“

„Fornuften er altsaa aldeles borte hos Dig,“ meente Jakob hovedrystende; „men det giver mig endnu Haab, at jeg seer Følelsen er tilbage, og derfor vil jeg nu søge at tale til den.“

„Det gjør mig igrunden ondt for Dig, min Ven, at Du skal have saamegen Uleilighed for min Skyld,“ henfastede Alexander oprømt, „især da det ikke vil nytte Dig noget.“

„Destoværre, jeg begynder selv at troe det; men det skal ikke forhindre mig i at opfylde min Pligt som Ven, og som en Pligt anseer jeg det, af yderste Evne at advare Dig. Havde Du styrtet Dig i Ulykke, uden at Nogen havde talt imod Dine af-sindige Ideer, saa kunde Du bagefter kaste en Deel af Skylden over paa Andre, men gjør Du det efter at være advaret, saa er Skylden — i hvad Du end kommer til at lide — udelukkende Din egen, hvilket vil forhøie Lidelserne, og denne Tanke fore-

kommer det mig, maa være afstrækkende nok til at kunne bringe Dig til Forsigtighed."

"Da Du formodentlig har en heel Deel at sige endnu, troer jeg, det ikke kan være overflødig, om vi købte lidt Frugt, for at Du ikke skal blive tør i Taleredstaberue," sagde Alexander med Haan. "Jeg er tørstig, og Du er det vist ikke mindre; her ved Indgangen saae jeg en Kone handle med Kirsebær."

"Jeg tør ikke spise Kirsebær med Dig, thi saa kan jeg mærke, jeg vil faae Stenene i Dinene," svarede han opirret af den uretfærdige Forhaanelse; men som om en ny Tanke opsteg hos ham tilføiede han hurtigt, "dog, jeg vil vove det; maaskee jeg kan finde en ny Bekræftelse paa en af de tørre Lærdomme, jeg før udtalte for Dig."

"Hos Frugtkonen?" spurgte Alexander med et vantro Smil.

"Ja!"

Strax efter vare de ved Udgangen, og medens Alexander handlede med den gamle Kone, søgte Jakob at indlede en Pas-siar med hende.

"Det maa være meget trættende for saa gammel en Kone som De at sidde her i Solvarmen den hele Dag," begyndte han.

"Af ja, go'e Herre, det kan De troe," forsikrede den Gamle.

"Men De er maaskee vant dertil? De har maaskee siddet her Deres hele Liv igjennem?" var det næste Spørgsmaal.

"Nei, det er saamæn langt fra," fortalte den Gamle, hvis

Tunge havde det tilfælles med en nedrullende Kugle, at den løb med stedse forøget Hurtighed. „Det var saamæn ikke sjunget for min Bugge, at jeg skulde komme til at sidde her. Jeg var født til noget Høiere, men ved et ulykkeligt Ægteskab kom jeg paa den gale Hylde.“

Alexander blev bleg af Harmen ved Udtrykkene „noget Høiere“ og „den gale Hylde.“ Hurtig tilfaste han Konen Betalingen for Frugten, og sagde med undertrykt Brede „naa, kom nu!“

„Giv Tid! Vi have jo Intet at haste efter, og det interesserer mig at tale med Konen,“ svarede Jakob med et Smil, der ikke var ganske frit for at være ondskabsfuldt. „Hvorledes sælger Mo'er Jordbærrene?“ vedblev han og fortsatte paa en ret naturlig Maade: „naa, saa det var et uheldigt Ægteskab, som bærer Skylden for, at De sidder her?“

„En Rigsort Pundet,“ svarede Konen, som meente, at det Ene skulde gøres og det Andet ikke forsmædes, „ja, jeg skal sige Dem, min Mand var oprindelig Nebflager; men da han fandt, at han var skabt til noget Bedre end at gaae baglænds hele sit Liv, saa fandt han paa at ville være Portraitmaler, for han havde nu jaadan en Døvelse i at klippe Menneskeho'eder af Papir; men det vilde ikke rigtig gaae, og da han saa vilde være Nebflager igjen, kunde han ikke holde det ud imellem de Andre, som snart viste ham eet og snart et andet Ansigt, som de vilde have ham til at male af, og han maatte derfor gribe til at være Skjærslipper.“

Alexander var rasende og stod som paa Gløder, men da

han ikke vilde lade Bennen see, hvor dybt han var truffet, besluttede han sig til at holde Pinen ud."

"Nu, men saa tjente han dog vel ret godt?" vedblev Jakob, som siensynlig gottedede sig over sit heldige Experiment med Frugttonen.

"Ja saamæn," svarede hun, men af Sorg over at han ikke var kommen paa den rette Hylde, gav han sig til at drifte og bragte ikke en Skilling hjem til Huset, og saa var det, at jeg maatte see at fortjene Lidt ved Handelen. Nu er han død den salig Sjæl, og skjøndt han drak sig ihjel, har jeg dog ladet sætte et pænt Ligbrædt over ham derinde, ja saamæn har jeg saa."

"Det var heller ikke mere end billigt, især da han dog var stæbt til noget Høiere," forsikkrede Jakob, hilste venlig paa Konen og fulgte Alexander, der ikke havde fundet det raadeligt at vise Lyst til et længere Ophold.

"Nu, hvad siger Du til den Historie?" spurgte han Alexander i en triumpherende Tone.

"For det Første: at den maaskee er falsk fra den ene Ende til den anden, og for det Andet: at der foreligger intet Beviis for, at — selv om den var sand — Manden maaskee alligevel var død af Drif, selv om han aldrig havde prøvet paa at ville svinge sig høiere, men havde gaaet baglænds hele Livet, som hans Enke jagde."

"En stædig Hest er dog et uhyre føieligt Væsen i Sammenligning med et stædigt Menneske," sagde Jakob sluføret. "Men, skjøndt Alt tyder hen paa, at Du ikke vil lade Dig overbevise, saa vil jeg dog offere mine sidste Advarsler paa Dig. — De Ko-

ser, som Du sandt paa Din Faders Grav, saavel som de, der et Dieblif blussede frem paa Dine og den unge Piges Kinder, fortalte mig et lille Kjærligheds-Eventyr, fortalte mig, at Du elsker en Kvinde, og da jeg aldrig før har seet Dig nære nogen Interesse for Kjønnen, tvivler jeg ikke paa, at Din Kjærlighed er dyb og inderlig."

"Ja, ved Gud! min Ven, det er den," svarede Alexander med synlig Interesse for Bennens Ord.

"Du har ogsaa en gammel Moder og en Søster, som nylig har forladt Barnealderen," her var det Jakobs Afsyn, som antog en livligere Colorit. "Jeg veed, at Du ogsaa elsker dem saa høit og trofast, som vel nogen Søn og Broder formaaer."

"Jeg troer, jeg har bevist det!"

"Det har Du, Alexander! Endelig har Du en Ven, som jeg ogsaa troer, Du er hjertelig hengiven, selv om han engang imellem -- saaledes som iasten trættede -- Dig med en Deel Formaninger."

Et trofast Haandtryk var Alexanders Svar.

"Du har altsaa Meget, som gjør Dig Livet kjært," vedblev Jakob, "og sig mig nu oprigtigt, om Du har Mod og Kraft til at ofre alt dette for at realisere Dine Ideer om en fremtidig Storhed?"

"Det var et bejnderligt Spørgsmaal," sagde Alexander.

"Hvorledes skulde jeg ofre dem for min Storhed, for hvis Skyld jeg netop vil søge den? Jeg vil stræbe fremad, netop for at kunne glæde den Pige, jeg elsker, hvis hun gjengjælder min Følelse; jeg vil stræbe fremad, netop for at forskjønne min Mo-

ders Alderdom og min Søsters Ungdom, og for at min Ben med Stolthed skal kunne trykke min Haand, og saa spørger Du, om jeg vil offere dem Alle for denne Fremadstræben? Hvorledes skulde det gaae til?"

„Paa den naturligste Maade af Verden. Mange, Mange før Du, have kastet sig ind paa den Bane med langt flere Forfundstaber, end Du besidder, med ganske andre Hjælpekilder og ganske andre Kræfter end Dine, og dog have de bukket under i Kampen. Du maa dog altsaa idetmindste indrømme Muligheden af, at en lignende Skjæbne kunde overgaae Dig. Og hvis det skete, hvorledes ville da Dine Forhold stille sig? Troer Du, at Din Mester, som maaskee kunde være villig til at give sin Datter til en driftig Haandværker, vil kaste hende i Armene paa en fattig Poet, for at hendes Liv kunde blive fyldt af Sorg og Gienordighed? Det vil han vistnok ikke; han vil sætte sig imod Din Forbindelse, og allerede denne Sorg vil nedbryde en Deel af Dine bedste Kræfter, og hvis Pigen elsker Dig, og altsaa deler Din Sorg, vil Du føle Dig endmere ulykkelig og blive endnu svagere. Din Moder og Søster have hidtil levet tildeels ved Dit Arbeide; men hvis den nye Virksomhed, Du vil begynde, istedetfor at blive Dig en større Gevinst, bringer Dig en mindre, en saa lille, at Du og Dine komme til Skridt for Skridt at nærme sig den dybeste Armod, da ville de, fjærlige og trofaste som de ere, vel dele Nøden med Dig, men ville dog i Tidens Længde bukke under for den. Din Moder havde Du som Haandværker kunnet bestytte imod Næringsforger, vil hun maa-

ffe døe paa Straa, og Din Søster — dog, for hende vil maaffe Gud sørge paa en anden Maade.“

„Dg min Ven?“ spurgte Alexander, hviiken Stilling vil han indtage paa dette Natstyffe, Du har malet for mig?“

„Maastee den, at han vil sige: jeg viste Dig al den Sorg og Glendighed, Du vilde føre over Dig selv og Andre, og Du vilde ikke høre min Stemme, saa skal Du eiheller høre den nu, da den ene kan have Bebreidelser at give Dig, og han vil maaffe forlade Dig.“

„Dg foreløbigen,“ svarede Alexander opbragt, „vil han maaffe komme med denne Trudsel, for ved Hjælp af den at kunne lede mig som et villieløst Barn. Det er et Spøgelse, han vil vise mig paa Bæggen, for at jeg skal tabe Modet til at stole paa mig selv. Jeg agter Venstabet høit, men naar man vil benytte sig af det til at blive Herster over min Billie, saa foragter jeg det!“

„Dg kan undvære det?“ spurgte Jakob bleg.

„Dg kan undvære det!“ gjentog Alexander med Kraft.

„Saa farvel,“ sagde Bennen, idet de standsede ved de Stier, som fra Broerne løbe rundt om Staden. „Vælg Din Vei, og jeg vil vælge min. Jeg vil ikke beherske Dig, men bringe Dig til Fornuft ved Hjælp af Venstabet. Er Din Beslutning fast, saa er vort Venstabe forbi, og gid Følelsen af, at Du allerede ved det første Skridt paa denne Vei seer Dig forladt af En af dem, som elskede Dig, maa bringe Dig til at vende tilbage, før Du taber Flere. Du sagde før, at det var et Natstyffe, som

jeg malede for Dig, og dog frygter jeg, det vil være som den lyse Dag imod Birkeligheden."

„Nei!“ raabte Alexander, endnu mere irriteret og gjort halstarrig ved det pludselige Brud, „Du tager Feil, thi min Fremtid vil blive lys og glimrende som den lille Purpurstj, som svæver derhenne i Aftenrøden.“

„Du forglemmer, at selv den glimrende Purpurstj er en Taagemasse; naar Aftenrøden er forbi, vil Skyen udvikle sig og gjøre Natten dobbelt sort.“

„Farvel!“ sagde Alexander og vendte ham Ryggen, men kunde dog ikke afholde sig fra, strax efter at vende Hovedet om for at see efter sin Ven.

Han stod endnu paa samme Sted og nærmede sig hurtig. „Farvel, Alexander,“ sagde han bevæget og rækkede ham Haanden, „vi maa skilles, jeg kan ei Andet, naar Du vil begaae en Dumbhed saa stor og saa farlig som denne; men kommer Du engang til Fornuft, eller bliver engang saa arm, at der ikke er en Gæst, som byder Dig en trofast Haand, saa forglem ikke, at Jakob Dybbel altid vil dele den den Fattiges Nød og til Gjengjæld give ham Halvdelen af sit Brød.“

„Jeg haaber, aldrig at trænge til Almisse,“ svarede Alexander med indædt Harm, „og skulde det skee, da vil jeg mindst ty til Den, som beviste mig sit Venstabs ved at forlade mig, da jeg vilde være selvstændig.“

„Og hurtig fjernede han sig hen ad Stien.“

Jakob Dybbel blev staaende og saae efter ham; ethvert Spor af det sædvanlige joviale Smil var forsvundet fra hans

Ansigt, hvis Blegbed derimod tydede paa en stærkere Bevægelse, end den, man kunde være berettiget til at skrive paa det brudte Benskabs Regning.

„Den Ulykkelige,“ hvistede han hen for sig, „i hvilken Afgrund vil han styrte sig! Og det er ikke alene ham, men og heude, som vil komme til at lide derunder.“

Andet Capitel.

Det gaaer med Harmen, som med enhver stærk Bevægelse, den har sin Reaktion. Denne maatte naturligviis ogsaa indfinde sig hos Alexander.

I de første Diebliske, efter at han havde fjernet sig fra Jakob, sydede Blodet i hans Arer, deels som en Følge af den uventede og stærke Modstand, som var reist imod hans kjæreste Idee, Noget, der altid gjør et voldsomt Indtryk paa heftige og selvraadige Charakterer, deels over Bennens faste og alvorlige Opsigelse af det kjærlige Forhold, som havde hersket imellem dem, og hvori han kun formaaede at see Trods og en utaalelig Herksesygge, og i Særdeleshed over de sidste Ord, som forekom ham at indeholde den bitterste Haan over hans Fremtidsplaner.

Han kunde ikke selv begribe, hvorledes han havde været istand til saalænge at leve i Venstabskab med et saa utaaleligt Menneske! Men nu havde det ogsaa en Ende, og kunde Jakob, som han vidste ikke eiede en eneste Ven eller Beslægtet uden

ham, kunde han leve dette Venſkab foruden, hvormeget lettere maatte det da ikke være for ham ſelv, der beholdt alle ſine andre Kjære tilbage og tilmed idag havde erholdt en ſtor Viſhed for at have faaet deres Antal forøget med endnu Een, den fjærefte af dem Alle; kunde Jakob offere ſin eneste Ven for ſine Sverdagsmeningers Skyld, hvormeget lettere maatte han ſelv da ikke kunde offere en af ſine for ſine glimrende Fremtidsplaners Skyld?

Men var det Noſ? Nei, Vennen ſkulde ſtraffes for ſin Kortſynetheds Skyld og iſær for ſin Haan. Naar han ſelv ſvang ſig iveiret og blev hyldet og æret, ſaa ſkulde han betragte Tømmersvenden med et nedladende Smil, og hvis han hilſte ham ved et Møde, da gjengjælde hans Hilſen paa en Maade, ſom viſte, at han ikke var enig med ſig ſelv om, hvorvidt han kjendte denne Perſon eller ei.

Men efterhaanden ſom han fjernede ſig længere og længere bort fra Gjenſtanden for ſin Harmes, følte han, at han mere og mere maatte opilde ſig ſelv for at vedligeholde den. Endnu lykkeligdes det ham et Par Gange at faae den til at blufſe op, men letſængelig ſom den var, hendøde den ogsaa ſnart, uden at efterlade en eneste Blod, og veg Pladsen for en vis Forfnythed, ſom han forgjæves beſtræbte ſig for at blive qvit. Hvor ivrig han end var i at ſammenligne det Lidet, han havde tabt, med det Meget, han beholdt tilbage, kunde han dog ikke nægte, at dette Tab ſmertede, og Smerten vorede, alt ſom han kom til en roligere Erkjendelse af, at det dog igrunden kun var af Venſkab, at Jakob var optraadt ſaa beſtemt imod ham, at det dog

fun var for at lede ham bort fra Noget, som kunde synes farligt, at Bennen havde vaft denne Smerte i hans Bryst. Vel sandt, Jakob tog feil, derom fólte han sig overbevist, det var umuligt, at det kunde gaae ham saa sørgeligt, som det var fremstillet for ham, hans rige Følelse for Alt hvad der var skjønt og godt, hans levende Phantasie og smukke Tanker maatte absolut skabe ham en lysende Fremtid, men det var Noget, som Jakob ikke forstod sig paa, og derfor var det dog lige smukt handlet af ham, at advare saa alvorligt, selv om han tog feil; thi Meningen var dog unægtelig god og oprigtig.

Det vilde altsaa være Synd, til Gjengjæld at knuse ham med Haan og Foragt. Nei, han vilde i dets Sted — naar Gud havde ledet Alt til det Bedste — ikke forglemme Bennen under Nydelsen af sin Lykke, han vilde indbyde ham til sig, lade ham see, hvor feilagtige alle hans Forudsætninger havde været, men tilligemed venlig Medlidenhed vise, at fordi han havde Ret i sin Paastand at være skabt til noget Høiere, derfor vilde han dog ikke ringeagte sine fordums Benner, om de end bleve staaende paa et lavere Trin i Samfundet.

Det vil med andre Ord sige, at medens han under den første Opbrusning af sin Harm vilde knuse den stakkels Jakob Dybbel med Haan, bestemte han sig ved Overgangen til Normaltilstanden til at gjøre det ved Hjælp af Medlidenhed.

At den fornemme Medlidenhed vilde være endnu mere-knusede end den fornemme Haan, det faldt ham slet ikke ind.

Men ogsaa den Smule Hestighed, som laae paa Bunden af dette Raisonnement, forsvandt, og lidt efter lidt indtog Mod-

løshed dens Plads. Først listede den Tanke sig frem, om det ikke vilde vare saalænge med at opnaae denne Storhed, at enhver venstfabelig Følelse imidlertid var uddød i Jakobs Bryst, og denne Tanke fødte atter en anden, som hvisttede Noget om Muligheden af, at han først om mange, mange Aar vilde opnaae den, og jo mere han vilde befjæmpe denne Idee, jo længere flyttede den Maalet bort fra ham, saa at han til Slutningen skulde opnaae en Alder som Adam, eller idetmindste som Abraham, for at naae det.

Som hos alle heftige Characterer, saaledes ogsaa hos Aldrande: Overmodet blev afløst af Modløshed.

Og hvad der ikke lidet bidrog til at forsøge det sidste, var, at da han ved den modsatte Ende af Stien kastede Blikket tilbage mod den lille Purpursky, med hvilken han i stolt Selvfølelse havde sammenlignet sin Skjæbne, da var Jakobs Forudsigelse opfyldt, den havde forvandlet sig til en tæt Taagemasse, der truede med at formørke Sommernatten.

Hvormeget han end satte sig imod at lade sig beherske af Overtro, saa kunde han dog ikke skjule for sig selv det ubehagelige Indtryk, som dette lille Tilfælde gjorde paa ham, og hvormeget han end fortalte sig selv, at det kun var noget aldeles Naturligt, som Bennen med sin kolde Rolighed havde erindret, medens han selv i sin varme Begeistring havde forglemt det ved sin Sammenligning, saa forekom det ham dog et Dieblif som et Fingerpeg paa, at ligesom hans Bens Spaadom var gaaet i Opfyldelse her, saaledes kunde det ogsaa ske ved andre af hans mørke Forudsigelser, og som han her havde erindret

det Naturlige, medens han selv forglemte det, saaledes funde det maaskee ogsaa være Tilfældet med Mere af hvad han i Samtalens Løb havde yttret sig over.

De Muligheder, hvortil Jakob havde henpeget, traadte mere levende frem for hans Sjæl og bevægede sig i mørke, sørgelige Billeder forbi hans indre Blik: han saae det ene Savn efter det andet nærme sig den elskede Moder, som maaskee af Kjærlighed til ham vilde søge at skjule dem saalænge, indtil alt Haab og al Udsigt til at afhjælpe dem var forsvundet; han saae sin Søster, hvis Ungdom han gjerne vilde smykke med Kjærlighedens og Glædens rigeste Blomsterflor, arbeide utrættelig, men haabløs og glædesløs, for at dække den Mangel, som opstod, fordi han erhvervede Mindre end forhen; han saae hende bukke under for Anstrengelse, sygne hen af Mangel paa Glæde, den Fryd og de Nydelser, som tilhørte hendes Alder, og dog endnu med den samme Kjærlighed fæste det bristende Die paa ham, der traadte hendes Ungdom og Lykke i Støvet for at gaae frem imod vage Drommebilleder; dette fjærlige bristende Die bragte hans Hjerter til at bløde, og et Dieblif valledede den Beslutning, han nys havde fattet med saamegen Bestemthed.

Men det er i saadanne Diebliffe, naar vi staae lige paa Grændsen imellem det Rette, som ikke stemmer med vore Drøffer, og det Urette, som sætter enhver vor Attraa i Bevægelse, det er i saadanne Diebliffe, at Djævelen bøier sig hen imod vort Dre og tilhvister os sine Fristelser, og jo mere disse stemme

overeens med vore Dnster — og han indretter dem altid saaledes — jo lettere give vi efter for dem.

Og Djævelen bøiede sig ned imod Alexander, vel ikke i Skikkelse af en hornet Skabning med Hale og Kloben, thi gif han altid saaledes, vilde han ikke fange mange Dffre, men i Skikkelse af den mandlige Stolthed, som ikke tør nedsætte sig selv i Andres Dine, og denne Djævel, denne „mandlige Stolthed“ mindede ham om, at han for saa kort Tid siden havde udtalt, at det kun vare de svage Sjæle, som ikke havde Mod til at bekjempe Banstælighederne paa en ny Bane, som senere og maaskee forsildig vilde vende tilbage til deres Udgangspunkt, og at han nu, ved selv at vige tilbage, endogjaa før han havde begyndt Kampen, kun vilde vise, at han selv var endnu svagere end de, over hvem han havde fældet Fordømmelsesdommen.

Og det gif ham som saamange Andre, han bemærkede ikke, at det var en Djævel, som fristede ham, og for den mandlige Stoltheds Skyld besluttede han paany, hellere at være mindre god end mindre stærk.

Det gif ham som saamange Andre, han forglemte, at den rette Styrke bestaaer i, kun at have Kraft til det Gode, at den største Svaghed er den, at føie Videnskaben, selv om den bestaaer i at vise Styrke.

Djævelen fik ham altjaa fat i et Haar, og saa havde han snart Greb i hele Hanefammen.

Neppes havde Alexander bestemt sig til, paa ingen Maade at vise sig svag eller vægelsindet, men indtil det Yderste at

holde fast ved den engang tagne Beslutning, selv om han og hans Kjære skulle komme til at lide Lidt derunder, før atter hans Forhaabninger gif ligesaa raff opad, som de nys havde dalet.

Han var — om vi saa tør udtrykke os — en Mand med en Møllevinge-Charakteer, og af dem gives der mange. Under Samtalen med Jakob var den Vinge, som bar hans Forhaabninger, bestandig steget høiere tilveirs, og i Afstedsoiebliffet havde den naaet sit Høidepunkt; strax efter begyndte den at dale og sank bestandig dybere, medens den Vinge, som bar hans sønlige og broderlige Kjærlighed, hævede sig over den: men netop som den var paa sit Høidepunkt ved Tanken om de mulige Lidelser, Fremtiden funde bære i sit Skjød, blæste Djævelen den mandlige Stolthed paa Vingerne, og Forhaabningernes Vinge begyndte atter at hæve sig, medens Kjærlighedens sank ned.

Dg jo høiere den steg, jo mere glimrende bleve Udsigterne for den.

Det var jo slet ikke afgjort, at det skulde gaae ham uheldigt paa den nye Bane, tværtimod, han havde det bedste Haab, og naar havde en begyndende Forfatter ikke det? Han følte, han stod langt hævet over alle dem, i hvis Nærhed han hidtil var kommet; de Forsøg, han havde gjort som Forfatter, havde vækket Forundring og Tilfredshed hos dem, af hvem de vare bekjendte. Vel var det saa, at det kun nærmest var hans Eige og idet høieste Bygherrerne, hvor han havde arbeidet, men det var jo dog ogsaa Menneffer, og det, at de ikke forstode sig ret paa

Kalk, Steen og Tømmer, det havde snarere været til Skade end til Bedste for hans Anerkjendelse; thi havde de forstaaet dem paa de Tanker og Følelser, som han havde nedlagt i disse „Biser ved et Reisegilde eller Sligt,“ som Jakob saa haanligt havde kaldt dem, saa havde han maaskee allerede nu staaet paa et ganske andet Trin i Samfundet, saa havde han maaskee staaet ligesaa høit i aandelig Henseende, som han nu stod i physisk, naar han med Muursteen i Haanden paa et Stillads svævede imellem Himmel og Jord.

Men nu, naar han engang havde brudt Sranken, nu vilde der Intet mere være i Veien for at nærme sig til Skabninger, som bedre ville forstaae og paastjønne ham.

Det skal sjældent mangle, at enhver begyndende Part strax vil fremtræde med noget Stort, noget Overraskende, deres voldsomme Higen efter Hyldest forhindrer dem i at prøve paa at krybe, før de prøve paa at gaae. Deres første Arbejde skal altid være enten en Roman i ti Dele eller en Tragedie i sex Acter, for at de med eet Slag kunne erhverve Hæder og Beundring, og først naar de ved et saadant Forsøg have, om just ikke ligefrem knækket deres litteraire Hals — hvad dog ofte er Tilfældet, saa at de aldrig blive Poeter mere — saa dog saaledes knækket deres litteraire Arme og Been, at de føle sig tvungne til at krybe, først da ville de finde sig i at lægge en Grund for deres fremtidige Virksomhed, af lutter Smaating, som i Førstningen synes at blive ganske overseete eller forglemte — hvilket Sidste forresten som oftest kan være en sand Lykke for dem i en sildigere Periode, — men som dog giver dem selv Styrke og

Uddannelse, saa at de virkelig siden, efter mange Mars uafbrudt Flid, formaae at opføre en af de glimrende Bygninger, som de strax ville opføre, og som medførte den „ulykkelige Hændelse“ i deres literaire Væreaar.

En lignende Plan arbejdede i Hovedet paa Alexander. Og saa han vilde skrive et stort Stykke for Theatret — det ulykkelige Theater, som altid skal være Præklud. — Hvorom? det vidste han rigtignok ikke endnu, men det fandt sig nok; han havde Stof til en heel Snees Tragedier i sit Hoved. Kun saameget var vist, at det nye Stykke skulde være ualmindeligt, det skulde være saaledes, at Tilstuerne forundrede skulde spørge hinanden „hvem er denne Alexander Kosky, som vi aldrig have hørt omtale før, og som dog har skrevet et Stykke, som henriver os, som begejstrer os?“ — Han tænkte med hemmelig Fryd paa, med hvilke opmærksomme Blikke Theatertidirecteurerne — thi dengang havde vi flere, Gud hjælpe os forsandt — vilde betragte ham, naar de kjendte og havde antaget hans nye Stykke til Opførelse, hvilken Hyldest der allerede da vilde udtale sig igjennem ethvert af deres Ord, og med hvilken Beskedenhed han vilde lade, som om han selv ansaae sit Værk for noget ganske Ubetydeligt. Saaledes vilde han allerede nyde sin Triumph under Indstuderingen og som en venlig Pascha modtage baade Skuespillerne og Skuespillerinderne Tribut af Beundring. Endelig vilde Astenen nærme sig, da hans Stykke for første Gang skulde gaae over Scenen; med hvilke blandede Følelser vilde han ikke den hele Dag have svævet imellem Haab og Frygt, Haab om Anerkjendelse og Frygt for Mistkjendelse af et

borneert og utafnemmeligt Publikum, thi Publikum er altid borneert og utafnemmeligt i den Forfatters Dine, hvis Arbeide det ringeagter.

Hans Hjerte bankede som Forhammeren hos en Anfersmed ved Tanken derom, men den var altfor sød til at afbrydes og maatte altsaa fortsættes.

Om Aftenen vilde han selv være i Theatret for tilfulde at nyde sin Triumph, men han vilde gaae op i en Loge, hvor han kunde være ubekjendt, og gotte sig ved de Beundringsudraab og Taarer, hans Digt vilde fremfalde hos Publikum, hvor han kunde lytte til Samtalerne imellem Aftterne om det Sete, uden at de Talende skulle ane, at den Mand, de hyltede, var dem saa nær.

Der vilde han altsaa sidde ligesaa den Tid, da endnu kun Børn og Bønderpiger og de Siddelystne i Waterret havde indfundet sig, medens Lampepudderne beskæftigede sig med Orchesterets Belysning. Han vilde see, hvorledes Huset efterhaanden blev fyldt, høre den eiendommelige Summen af de mange Fruentimmerstemmer, der tiltager i Styrke som Stormen, man først har hørt juse i Sivene, og som man snart skal høre overdøve den stærkeste Torden. Endelig lyder Concertmesterens tre Slag paa Rodestolen, han føler ethvert af dem, som om de traf hans Hjerte, han vover neppe at aande.

Duverturen er forbi, Dækket ruller op, og Dødsstilhed hersker overalt, undtagen i Høferlogerne, hvor man med undertrykte Stemmer skjendes om at faae Plads. — Da fremtræder hans Helt eller Heltinde, og lidt efter lidt henrives Publikum;

men endnu er det stille, endnu intet Bravo, ingen Klappen, og han føler Sveden staae paa hans Pande, fremfaldt af Feberen i hans Indre.

Drømmen var saa levende, at Sveden virkelig haglede ned ad hans Ansigt.

Hans Frygt stiger, han kan føle hvert Pulsflag, det er som om hans Tindinger skulle sprænges; men da — da er første Act tilende, og der lyder en Storm af Bifald, saa Huset ryster, og de skjæve Piller i Sidelogerne blive endnu skjævere.

Det er som om en Steen falder fra hans Hjerte, den glade Passiaren omkring ham vidner om en almindelig Tilfredshed, som stiger ved hver Act. Han er lykkelig, han er beruset af Glæde. Han iler hjem, omfavner Moder og Søster, og ogsaa de ville juble, ogsaa de ville være berusede af Glæde. — Den næste Dag gjenlyde Bladene af hans Nøes, og „Flyveposten“ stiller allerede hans Horoscop, som Intet lader tilbage at ønske. Theaterdirecteurerne lykønske ham og opfordre ham til snart at pryde Scenen med et nyt Arbejde, Kongen selv lader ham maaskee falde for at opmuntre den unge Digter, eller vel endog for at

„Nei, sikke'n tosset Mad!“ raabte en Stomagerdreng med en Spølkop, som Digteren i sine dybe Tanker var rendt imod, saa at nu det hvide Fluidum, som vore Spekhøfere med en temmelig tvivlsom Ret kalde Fløde, drev ned ad Drengens Forflæde.

Denne ublide Tiltale vækkede ham af Drømmen, han saae op og bemærkede, at han stod lige udenfor sit Hjem. Det gif-

Poeten som Droschehesten, Benene havde ført ham til Hjemmet, uden at han selv havde bemærket det.

Ophvaagningen fra en smuk Drøm er sjelden behagelig, og endnu mindre er det Tilfældet, naar Drøm og Virkelighed staae i saa fræs en Modsetning til hinanden, som de i dette Dieblif stode for Alexander. I Drømmen havde Alt været Lys og Glæde, tilfredsstillende Ønsker og smigret Forsængelighed. I Virkeligheden var Alt, hvad der endnu omgav ham, Mørke og Tvivl, det Modsatte af alle hans Ønsker og hans høitflyvende Uergjerrighed.

Han stod i en af Hovedstadens snevreste Gader, udenfor et Huus af et intet mindre end indbydende Udseende, og i den fattigste Deel af denne simple Bolig havde han sit Hjem, som nys i Tanterne stod hyldet og priset i de eleganteste Kredse.

Et smerteligt Suf kjæmpede sig frem af hans Bryst.

En uvilkaarlig Ulyst til at betræde dette Hjem syntes at fængsle ham udenfor det, som for om muligt endnu et Dieblif at fryde sig ved den smukke Drøm, før den kolde Virkelighed aldeles jog den bort med sit skaanselsløse Pust, og det lykkedes ham med Væthed, idet jevne de Omgivelser, som for et Minut siden havde stødt hans Die, nu førte en ny Side af Drømmen frem for hans Sjæl ved at lede Tanken hen paa, med hvilken Jubel hans Kjære engang i Tiden kunne forlade dette ubyggeopholdssted for at bygge deres Hjem i en Baaning, hvor der var mere Lys og Luft, end man kan forlange i Kjøbenhavn, na aman kun formaaer at give nogle og tyve Daler om Halvaaret i Huusleie, og med hvilken Følelse han selv vilde svælg

i Nydelsen af deres Glæde, hvor smukt han vilde indrette det nye Hjem for dem, saa godt og sorgfrit de skulde have det under hans Bestyttelse. Atter blev Drømmen levende, lys og næsten endnu skjønnere end før, thi nu spredte Kjærligheden sit Rosenkjer over det Hele, istedetfor at det før kun var Uergjerrigheden, som havde forskjønnnet det med sin Glimmer.

Fordybet i denne nye Billedbog for Sjælen, som Haabet holdt frem for ham, var han sandsynligviis bleven staaende endnu en rum Tid i Gadedøren til sit Hjem, hvis ikke Mellemdøren, som førte ud til Gaarden, var bleven lukket op af et ungt Menneske, hvis elegante Klædedragt var dobbelt afstikkende i en Bygning, hvor de fine Garderobes neppe vare udsatte for at finde nogen Concurrent. Han traadte hurtig hen til Alexander og spurgte med en halv nedladende og halv forbindtlig Mine:

„Er De maastee kjendt her i Huset?“

„Ja, saa temmelig;“ svarede Alexander med et Blik, der slet ikke blev formildet ved Fortrædeligheden over atter paa saa fold en Maade at rives ud af sine Tanker.

„Kan De da ikke sige mig, hvem der boe paa første Sal i Baghuset?“ spurgte den Fremmede igjen, uden at tage mindste Notice af den Andens videntsynlige Ulyst til Samtale.

„Jo, det gjør jeg,“ svarede Alexander og fastede et mere opmærksomt Blik paa Spørgeren, hvis smukke Ansigt antog et forlegent Udtryk ved dette Svar, som syntes at overraske ham paa en mindre behagelig Maade, men som hurtigt maatte vige Pladsen for et siffigt Smil, der forekom Alexander endnu mistænkeligere end Forlegenheden.

„Ja, saa maa jeg være gaaet feil,“ fortalte det unge Menneſte og lettede lidt paa ſin Hat, idet han ſøgte at trænge forbi Alexander, ſom dog uvilkaarlig ſtillede ſig endnu mere i Veien for ham og ſpurgte i en lemmelig alvorlig Tone: „hvem ſøger De da?“

„Hvem jeg ſøger? Det kan vel omtrent være Dem lige-gyldigt, iſær da jeg mindſt af Alle ſøger Dem. Og nu maaſtee De vil behage at flytte Dem, ſaa at jeg kan komme ud?“

De ſidſte Ord bleve yttrede i en kold aristokratisk Tone, og da Alexander ſelv maatte erkjende, at han var uberettiget til at anſtille et Slags Forhør over en aldeles Fremmed, veg han tilſide, medens han dog ſaa ſkarpt betragtede den Fremmede, at denne, idet han gif forbi, ſlog Dinene til Jorden, medens de ſorte Dienbryn paa en harmfuld Maade traf ſig ſammen over dem, uagtet Læberne paa ſamme Tid ſvulmede af et haanligt Smil.

Alexander blev ſtaaende for at ſee efter ham. Der var noget Inſtinctmæſſigt, ſom syntes at tilhviſte ham, at han var truffet paa en fjendtlig Skabning.

Den Fremmede gif ind i en ſtorre Bygning, ſom laae ſtraaes overfor den, hvori Alexander boede, og denne ſaae han fort efter i første Etage oplukke et Vindue, hvis Rarm var ſaa velforſynet med Tobaksdaaſer og Piber, at intet Menneſte, ſom engang havde ſeet Vinduet hos en kjøbenhavnſk Student, kunde være i Tvivl om, at det var en ſaadan, ſom logerede her. Han gaae over til Alexander, og ſkjøndt Tusmørket allerede begyndte ſtærkt at falde paa, forekom det dog Alexander, at han atter

kunde see det kolde, haanende og spottende Smil fare over den Unges Træf. Fortrædelig vendte han sig om og gik ind igjennem Gangen.

Hans Tanke faldt et Dieblig hen paa Søsteren i Forbindelse med hvad han havde seet, dog, greben af den samme Egenhed som de Fleste: vedblivende at betragte dem som Børn, forekom Tanken ham absurd; men han bestemte sig dog til at være opmærksom, naar han kom op, for at see om der var det Mindste, som kunde bekræfte en Mistanke i denne Retning.

Tanfesuld gik han op ad den steile, mørke Trappe og traadte ind i sit Hjem.

Det bestod af to smaa Bærelser, hvis Bægge havde havt den bedste Marsag af Verden til at afholde et Te Deum over at være i en Murers Besiddelse, saa omhyggeligt vare de vedligeholdte og udsmykkede med al den Kunstfærdighed, som Ralkfarve og Tabouretter kan understøtte, hvilket forresten kun gjorde deres Skjævhed — om muligt — endnu mere isinesaldende. Bærelserne vare meublerede i hvad man næsten kunde kalde Rococcastil, idet samtlige Meubler forskreve sig fra en Tid, da det syntes, som om vore Forfædre havde betragtet det som en Umulighed, at Moden ogsaa kunde ndstrække sit Scepter over Stole og Borde, hvorfor de fremfor Alt havde søgt at tilvirke dem af saa solide Materialier, at ogsaa deres Efterkommere i niende og tiende Led kunne profitere af det, de selv fandt saa bekvemt og smagfuldt. — I det forreste Bærelse, der havde to Fag Binduer, som i Aarenes Løb ved Murenes Sænkning havde antaget en Form, der noget nærmede sig den, man kalder

Rumbus, fandt man saaledes et Egebord med Been som paa en Flue, en Himmelseng, der syntes bygget efter samme Princip som vore dyreste Ligvogne — der manglede kun et Dødningshoved paa den øverste Top og sorte Gardiner, for at gjøre Ligheden fuldstændig; — nogle høiryggede Stole med Læderbetræk, en Kanapee, som var af en anden Familie end Stolene, men dog nok født i samme Aarhundrede, og et gammelt Stueuhr, indesluttet i et Futteral af en saadan Massivitet, at det syntes næsten at kunne være et sikkert Tilflugtssted under et Bombardement. Pellen imellem Binduerne var smykket — hvis man tør bruge dette Udtryk — af et Speil i udskaaen Kamme, som engang i sin Ungdom havde været forgyldt, men nu var Forgyldningen gaaet af Sancte Gjertrud, og et sildigere Forsøg af Alexander paa at fornye den havde kun bragt høist sorgelige Resultater, idet han kun formaede at faae Bladguldet til at hænge paa sine Fingre istedetfor paa Kammen, og var kommet til at knække Glasset under Experimentet.

Det indre Værelse var betydelig smallere, hvorimod det var blevet rundeligere behandlet i Henseende til Længde, hvorved det fik en heel Deel tilfælles med en Omnibus. Det havde kun eet lille Fag Bindue, og for ved Hjælp af dette at bringe Lyset saa langt som muligt ind i Værelsets Baggrund, havde den snilde Byggherre anbragt det saa høit oppe imod Loftet, at selv en voren Mand først formaede, at see ud af det naar han stod paa en Stol; derved var Kammeret jo rigtignok blevet lyst i den Deel, som laae fjernest fra Binduet, hvorimod Mørket havde været chicaneust nok til at flytte sig lige hen under

det. Hvad Meublementet angaaer, da nærmede det sig noget mere hen til vor Tid, i Henseende til Form og Stof. En lille Indstudsfeng, som tjente Alexander til Hvilested, stod i Skyggen under Binduet, et Fyrretræes Bord med nogle Skrive-materialier og en halv Snees Bøger, hvis Titler allerede vare tilstrækkelige til at forklare det romantiske Drømmeri, som havde bemægtiget sig Eiermandens Sjæl, og endelig to Stole med Korskæder udgjorde det Væsentligste deraf. I det inderste Hjørne laae en Deel Murerværktsøi samt nogle gamle Kaffelovnsstrabere, som i Alexanders Væreaar havde sat ham istand til at fortjene sig nogle Kommestillinger, og som han nu, — uagtet han ikke længere benyttede dem — dog ikke havde Lyst til at skille sig ved; thi, som Ordsproget siger: gammel Kjærlighed ruster ikke, hvad derimod ofte er Tilfældet med dens Gjenstand, hvilket man atter her saae bekræftet.

I det Dieblif, Alexander traadte ind i det forreste Værelse, stod hans Søster ved Egebordet ligesom Villen og tilskar noget Tøi, hun havde faaet hjem til Syning, og Moderen sad paa en Stol ved Enden af Limmelsengen, ivrig beskæftiget med at dreie paa sin Kof. Der var altsaa ikke det Mindste, som kunde bekræfte Tanken om, at den Fremmede havde været i Huset for deres Skyld, og han troede den flygtige Idee forglemt med det samme, medens den hyggelige Følelse, som selv det simpleste Hjem skjænker, naar vi møde Kjærlighed deri, forjog de sidste Folder fra hans Pande.

Alexanders Søster havde — som Jakob udtrykte sig under Samtalen — „nyligt forladt Barnealderen,“ hun maatte kun

være lidet over 15 Aar, det beviste de spinkle, næsten barnlige Lemmer og de uudviklede kvindelige Former, men dog var der udbredt en Tankefuldhed over hendes Ansigt og en Kølighed i hendes Bevægelser, som man i Reglen kun finder hos den Ældre, eller hos den Unge, som har gennemgaaet mange Lidelser, hvad omtrent kommer ud paa Gædet, da det dog i grunden kun er Lidelserne, som skarpest udpræge Alderen hos Menneskene. Hun var smuk ligesom Broderen, men blegere og lysere, og det vemodige Udtryk, som man fandt i Alexanders Blik, var saa stærkt i hendes, at et Hav af Sorgmod syntes at strømme ud af det, naar hun langsomt og tankefuldt hævede Dinene fra sit Arbeide. Synet af hende gjorde derfor, uagtet al hendes Skønhed, kun et smerteligt Indtryk, og, for ung til allerede at have gennemgaaet Lidelser, som kunde fremfalde dette Blik, disse fine, næsten skjælvende Træk, som bevægede sig om den lille Mund, syntes de at fortælle om Forudsølelsen af Storme og blodige Taarer.

Moderen var en Kone paa noget over et halvhundrede Aar; lille og bleg, men med et Udtryk af uudsigelig Tilfredshed i det gamle Ansigt, skjøndt de graae, næsten hvide Lokker, som tittede frem under hendes Kappe, lode formode, at det idetmindste ikke var Fortiden, som havde gjort hende tilfreds, ligesaa lidt som det vel kunde være hendes materielle-Stilling i sin Heelhed, da den virkelig lod meget tilbage at ønske. Hun maatte altsaa have fundet den i noget Andet end glade Ungdomserindringer eller et Hjem mellem fire skjæve Bægge, og det Smil, hvormed hun afverlende betragtede sin Søn og sin

Datter, viste, at det var hos dem, ved deres Hjerter, hun havde lært Tilfredsheden at kjende.

„Er Du allerede der, min Dreng?“ sagde Moderen og skjød Koffen fra sig, da han traadte ind.

„Du blev saa længe borte!“ sagde Søsteren paa samme Tid og hævede sit smeltende Blik, fuldt af Kjærlighed, op til ham.

Hvor forstjellige end Ordene vare i disse to samtidige Udbrud, saa var Tonen dog een, Glædens og Æmhedens.

Udtrykkenes Forstjellighed opstod kun derved, at Moderen tænkte paa Sønnens Glæde ved Gildet, han havde forladt, Søsteren tænkte derimod paa sit eget Savn ved ikke at have ham hos sig paa den sædvanlige Tid.

„Du kommer ene?“ tilføjede Søsteren hurtig, da hendes Blik forgjæves søgte Noget bag Broderen.

„Ja, ventede Du, jeg skulde bringe Noget med?“ spurgte han og betragtede hende skarpt.

I dette Dieblif kom den unge Pige til at rive sin Sax ned paa den modsatte Side af Bordet, hun bøiede sig efter den, og det var derfor maaskee kun Skyggen, som gav hendes Colorit et mørkere Anstrøg, idet hun svarede:

„Jeg tænkte, at Jakob Dybbel maaskee havde fulgt hjem med Dig, det pleier han jo at gjøre hver Løverdags Aften.“

„Aah, han!“ sagde Broderen i en fortrædelig Tone og kastede sig saa hæstig ned i den gamle Kanapee, at dens Sammensøininger udstødte en to — tre Suf derved.

Søsteren betragtede ham opmærksommere og anmærkede

hals sagte: „Du pleier ikke at omtale ham paa denne Maade?“

„Hør, Sophie, gjør mig den Tjeneste ikke at omtale ham mere i dette Dieblif,“ bad Alexander blidere, som om allerede den svage Vibration i Søsterens Stemme havde smeltet hans Fortrædelighed, „jeg skal siden forklare Dig Grunden.“

„Du er ikke godt stemt, min Søn!“ sagde Moderen bedrøvet og gif hen til ham, „er der Noget, som har fortørnet min Dreng?“

De sidste Ord bleve udtalte ganske i den samme Tone, hvori Mødrene sædvanlig tiltale deres Indlinger, medens hun kjærlig strøg Lofferne bort fra hans Pande. For hende vedblev han jo stedse at være Barn.

Han greb hendes Haand, trykkede den hjertelig imellem begge sine og forsikkrede: „nei, kjære Moder, nei! vær kun rolig, Ingen har gjort Din Dreng Fortræd. Det var kun Noget, hvorover jeg havde tænkt, som havde drevet mig Blodet til Hovedet; et lille Mundhuggeri med Jakob havde et Dieblif forstemt mig, see det er det Hele. Tilgiv Moder, at jeg ikke skjulte det for Dig istedet for at bedrøve Dig med Synet deraf.“

„Kan han ikke vise Dig sit Venstabs med Andet, end at fortrædige Dig, saa lad ham seile i sin egen Sø, den Ænegt,“ sagde Moderen, fortørnet paa sin Alexanders Begne. „Det er min største Lykke at see Dig glad, og han har ingen Ret til at gjøre noget Skaar i den.“

„Men Moder vil dog ikke fordømme ham uden at vide,

hvad han har gjort," meente Sophie, og det sørgmodige Udtryk i hendes Træk fremtraadte tydeligere; „har han modsagt Alexander, har han vistnok ogsaa havt Grund dertil."

„Pas du dit Arbeide, saa du kan forsvare det," bød Moderen lidt alvorlig, „og besat Dig ikke med at forsvare Andre imod din Broder."

Sophie vendte sig taus til den anden Side og bøiede sig over sit Arbeide; et bedende Blik fra Alexanders Side mødte Moderens og fløi derpaa hen til Søsteren, just som en klar Perle rullede ned over hendes Kind og faldt paa Arbeidet. Hvor hurtigt hun end lagde Haanden paa dette Sted, som for at udglatte Tøiet, havde Alexander dog seet det; han reiste sig, tog med begge Hænder om Søsterens Hoved, trykkede det op imod sit Bryst og kysede hendes Pande.

Den næsten umærkelige Haardhed i Moderens Stemme havde kun født en enkelt Taare hos hende, Broderens Kjærlighed aabnede en rig Kilde.

„Hvad er det, Barn? Hvorfor disse Taarer?" spurgte han med Omhed. „Du maa søge at være stærkere. Tænk paa, kjære Sophie, atnaar et eneste alvorligt Ord kan gjøre saa dybt et Indtryk paa Dig, hvorfra skal Du da kunde hente Styrke til den Kamp, som Fremtiden jo vistnok ligesaa vel vil underkaste Dig som enhver Anden? Vel er Blødhed elskelig, især hos en Kvinde; men naar den er for stor, saa forhøier den tusinde Gange enhver Lidelse, og for din egen Skyld maa Du derfor søge bedre at kunne taale en Haardhed, som vor Moders og min Kjærlighed hidtil har beskyttet Dig imod, men

som det bestoværre ikke altid vil staae i vor Magt at holde fjernet fra Dig."

„Skjænd ikke, Alexander," bad hun, og hævede det talende Blik op imod ham uden at forandre sin Stilling. „Du har jo selv sagt, at jeg som Keiserkronen er født med Taarer i Bægeret, og Du har Ret; thi ligesaa lidt som Blomsten er Skyld i de Taarer, som danne en Krands i dens Indre, ligesaa lidt er jeg Skyld i dem, som et Ord eller en Tanke kan fremfalde hos mig. Du frygter, jeg ikke vil kunne taale Haardhed; det er nok muligt, jeg troer det næsten selv, men dog griber D i n h e d mig endnu stærkere; Moders Ord kostede mig kun een Taare, din Venlighed, dit Kys fremkaldte Resten, den første var bitter, men de andre, o, min Broder! de vare saa søde, saa søde!"

Og atter traadte de store og glimrende frem i hendes Dine, medens Stemmen ved de sidste Ord sank ned til en skjælvende Hvissen.

„Naa, naa, Du Elskede! Jeg skjænder jo ikke," forsikkrede Alexander rørt, „jeg udtalte kun min Frygt for Dig, hvis din Fremtid blev mindre blid; dog maaskee Gud vil forunde mig Evne til at sikkre Dig derimod, og netop i den Henseende har jeg iaften Meget paa mit Hjerte at raadføre mig med Eder om. Aftør nu derfor disse barnagtige og dog saa smukke Taarer, min egen lille Pige, og kom og sid ned her ved min ene Side, medens Moder sidder ved den anden, og naar jeg saaledes har Eder begge saa nær som muligt, skulle vi i Forening lægge Raad op imod Fremtiden."

„Altsaa lave godt Veir til imorgen, selv om Vorherre har

bestemt Torden," anmærkede Sophie med et svagt Smil, og indtog den anviste Plads paa den gamle Kanapee.

„Hvad mener Du dermed? spurgte Alexander alvorlig, men dog med en mageløs Omhu for at Stemmen hverken skulde lyde haard og fornærmet.

„Jeg mener kun, at hvor smukt det end er at drømme om at ville skabe sin Fremtid saa og saa, ville vi dog, naar Alt kommer til Alt, ligesaa lidt formaae at forandre den, som vi i aften formaae at forandre det Veir, vi skulle have imorgen. Har Gud fundet det tjenligst for os og vor sjælelige Udvikling, at Fremtiden bringer os Kamp og Lidelse, saa ville vi med al vor Kløgt og al vor Flid ikke formaae at fylde den med Fred og Glæde.“

„Troer Du da, at al vor Stræben efter at gjøre Fremtiden lys og god bliver aldeles uden Frugt? spurgte Broderen paa engang forundret og sørgmodig.“

„Nei, du Kjære, jeg troer ikke, vor Stræben, er ganske uden Virkning; men — begynd Du nu kun at lave Godtveir, thi jeg kan dog ikke ganske forklare Dig min Mening.“

„Ja, min Søn,“ bad Moderen, som ikke syntes saa rigtigt at have forstaaet de sidste Utringer, „fortæl os nu, hvad der ligger Dig paa Hjertet. Jeg er baade nysgjerrig og befymret.“

„Og dog maa jeg et Dieblif bede Dig om Taalmodighed, Moder,“ svarede Alexander tankefuld, „og ligesaa inderligt bede Dig, Sophie, om at forsøge en Forklaring af den Tanke, Du har yttret. Du formaaer det sikkert, naar det er din Bro-

der som ønsker det, det veed jeg nok, og det er mig i dette Minut vigtigere, end Du kan have nogen Anelse om."

Sophie saae dybsindig ned paa sine foldede Hænder, der hvilede i Skjødets, medens Moderen betragtede hende opmærksommere end nogensinde forhen, som om hun forundrede sig over, at dette Barn kunde have Tanker, der kunde have Betydning for hendes Son, hvis Fornuft — efter hendes Begreber — stod langt over, hvad der kunde bevæge sig i dette lille Hoved.

„Tal, Sophie, tal dog!“ sagde hun forventningsfuld.

„Jeg troer, Alexander,“ begyndte den unge Pige med en sagte og forlegen Stemme, som dog alt mere og mere vandt i Styrke og Overbeviisningens Varme, „at det er vor Birken idag, igaar og iforgaars, fortsagt: i Fortiden, som skaber vor Fremtid, men paa en Maade, som vi ikke formaae at fatte. Som Veiret imorgen vil være Resultatet af Veiret idag, igaar og iforgaars, af de Uddunstninger og Luftstrømninger, som de have bragt, og atter vil være en Deel af Aarsagen til den Birking, som fremtræder den næste Dag, som atter i Forening med alle de foregaaende bliver Aarsagen til den følgende, saaledes er det ogsaa vore Tanker, vore Ord og Handlinger idag og alle de foregaaende Dage, som skabe vor Stjæbne imorgen, og de Tanker, Ord og Handlinger, som fremfalder af den, have atter sin Deel i de følgende, og saaledes fremdeles.“

„Hvad er det for nogen Snak?“ afbrød Moderen, der var paa Veie til at troe, hendes Datter havde mistet Forstanden, „der er jo ikke sund Tanke i det Hele.“

„Bliv ved, Sophie, bliv ved!“ bad Alexander og tilvinkede Moderen Tausshed.

„Vor Handlen og Birken idag og hele Fortiden har altsaa virkelig Indflydelse paa vor Skjæbne imorgen og hele Fremtiden,“ vedblev Sophie modigere, men vistnok en ganske anden end den, vi troe. Naar vi af Beirliget, som vi dog have for Diet, endnu ikke have lært saameget, at vi vide, hvilke Birknin- ger der imorgen og iovermorgen ville fremgaae af de Aarsager som ere gaaede forud for dem, hvor langt forfængeligere er det da ikke at troe, at vi idag vilkaarlig kunne beregne eller bestemme, hvorledes vor Fremtid skal blive? Vor Fremtid, som ikke er et Barn af dette ene Minut, men af hver en Tanke, hvert et Ord, hver en Handling i vort hele hensvundne Liv, thi det er Dette i Forening som skaber den. I forfængelig Ind- bildskhed troe vi ofte, at en ædel Tanke idag vil skaffe os Fryd imorgen, og den vil maaskee skabe os Smerte, medens den stille Taare, som kun Gud har seet, maaskee imorgen kan skabe os en Glæde, som hele Verden kan see og fatte. Jeg har tidt, naar naar der tilstødte mig en eller anden lille Begivenhed, under mit Arbeide ladet Tanken søge tilbage til dens Kilde, og det var altid noget saa smaat, saa smaat, at selv den videstsvæ- vende Fantasi umuligt vilde have formaaget at danne sig Begreb om, at den skulde blive en Begivenhed, og dog er den endnu kun ved sin Begyndelse, den vil stedse blive større og større i Tidens Løb, andre Begivenheder, der havde et ligesaa ringe Op- hav, ville forene sig med den for til Slutningen at danne en eneste stor, som maaskee forandrer Verdens Udseende. Og dog kunne

Menneffene være forfængelige nok til at troe, at de med Bestemthed kunne udregne: naar Du handler saaledes idag, vil din Skjæbne blive saaledes imorgen. Man kan lee ad denne kjæmpemæssige Indbildstthed, men man kan ogsaa — og jeg troer med mere Ret — græde over den.“

„Barn, Barn! Hvor har Du lært Tanker at kjende, som berøve Dig at Tro paa selv at kunne indvirke paa din Fremtidskjæbne?“ spurgte Alexander, rystet ved at see denne barnlige Sjæl tage saa kraftigt et Opsving, at han neppe formaede at følge den.

„Man lærer kun Tanker at kjende ved at tænke,“ svarede hun med et fint og flygtigt Smil, „men Du tager fejl i det Resultat, Du udleder af min Tankegang; thi langt fra at dræbe Troen paa selv at kunne paavirke min Fremtidskjæbne, har den netop ledet mig til at søge det rette Middel til at gjøre det, og jeg troer, jeg har været heldig i min Søgning.“

„Og dette Middel, det er?“ spurgte Alexander spændt.

„Kjærlighed!“

Alexander gjorde en studsende Bevægelse.

„Jeg saae,“ tilføiede Sophie forklarende, „at Menneffene med al deres Kløgt ikke med Sandhed og Bestemthed kunne sige: naar Du gjør det og det idag, vil det have den og den Virkning imorgen; jeg saae, at jo klogere de troede dem, jo dummere vare de, og jeg maatte derfor søge Noget, som jeg kunde knytte saaledes til enhver Tanke, hvert Ord, hver Handling, at jeg med freidigt Blik kunde imødesee Følgerne, ligemeget om de bleve Lidelser eller Glæder, og dette Noget, det

kunde ikke være andet end Kjærlighed, thi Alt, hvad der er godt og smukt, har jo sit Udspring fra den. Jeg søgte at knytte den til Alt, hvad jeg foretog mig, søgte ved enhver Leilighed, ikke at beregne Følgerne af min Handlemaade, men kun ubetinget at handle saaledes, som Kjærligheden til Gud og alt det Skabte bød mig. Fulgte der Sorg af min Handling, da var det mig en Trøst, at jeg kun havde gjort saaledes af Kjærlighed, og det berøvede Sorgen sin værste Brand, saa jeg i den kun saae en kjærlig Ven, som fortalte mig, at min Kjærlighed havde feilet, og lærte mig at anvende den paa en rigtigere Maade. Og det kunde ikke bedrøve mig, thi jeg vidste jo, at vi ofte maa feile, før vi lære det Rette. Men fulgte der Glæde af min Stræben, saa blev den fordoblet ved Bevissheden om, at det var Frugten af min Kjærlighed, Belønningen for at den havde valgt det Rette, og en ny Spore til ikke at trættes, hvorofte den end kunde tage fejl."

Hun taug. En næsten religiøs Begeistring havde i de sidste Minutter oplivet hendes Træf, bragt hendes Dine til at straale, men nu var det som om hun pludselig havde tabt de Binger, der havde hævet hende saa høit; Træffene bleve atter rolige og barnlige, Dinene sank atter tungsindige ned mod Jorden, og hun sad paany ved Siden af Broderen som en bedste den lille Pige.

Alexander reiste sig og gik tankefuld nogle Gange frem og tilbage paa Gulvet. Søsterens Ord havde stillet ham paa et Standpunkt, hvorfra han maatte betragte sin fattede Beslutning. En Stemme hvistede i hans Indre: „handler Du med Kjær-

lighed imod din Moder og Søster, naar Du maaskee udsætter dem for Sorg ved at betræde en ny Bane? Og hvis Sorgerne kom, hvorfra skal Du da hente Styrke imod dem, hvis det ikke er af Kjærlighed, at Du har handlet?"

„Nu, min Søn, begynder nu snart Du at tale?“ spurgte Moderen, „jeg længes efter at høre noget Andet end dette Pjat, hvoraf jeg ikke har forstaaet et Ord.“

„Vær ikke vred, Moder,“ bad Sophie og greb kjærlig hendes Haand, „jeg talte jo kun, fordi Alexander bad mig derom.“

„Ja, Moder, jeg vil tale,“ svarede Alexander og indtog atter sin Plads imellem Moder og Søster, „og jeg vil haabe, min lille Sophies Kjærlighed vil bringe hende til at modsige mig, hvis jeg seiler. — Jeg behøver jo vistnok ikke at fortælle, at jeg aldrig har følt Lyst til det Haandværk, hvori jeg er oplært. Du, Sophie, som dengang kun var et lille Barn, kan vel neppe erindre det, men Du, kjære Moder, har sikkerlig ikke forglemt, hvor inderligt jeg bad Fader om at maatte studere, istedetfor at lære et Haandværk, men han afflog med Bestemthed min Bøn og sagde, at saalænge Staten selv ikke vilde bidrage til at udvikle de aandlige Evner, som fandtes hos dens Sønner, uden Hensyn til om de end vare nok saa fattige, om den end skulde baade klæde og føde dem under Udviklingen, hvoraf den selv dog til Slutningen vilde høste Ære og Fordeel, saalænge turde aldrig den fattige Mand tænke paa at oplære sine Børn til Noget, som fordrede en saa langvarig Forberedelse, før det kunde bringe Frugt, og al den Frihed, han orundte mig, det var den: selv at vælge det Haandværk, hvori

jeg skulde oplæres. Jeg veed ikke selv, hvor jeg faldt paa den Tante, just at vælge Murerhaandværket, men jeg troer, jeg bevægedes ved Haabet om, at dette Valg netop ved sin Simpelhed, netop derved, at Haandlangere og Murerlærlinger paa den Tid bleve hvervede fra den allersimpleste Samfundsklasse, skulde bringe Fader til at give noget efter for min Attraa til Studeringer. Haabet skuffede mig, og Harmen derover bidrog til, at jeg holdt fast ved det trufne Valg. — Jeg blev altsaa Murer; men jeg kan med Sandhed sige, at jeg aldrig havde noget tilfreds Minut i denne Stilling, og hvis jeg ikke havde fundet Trøst og Husvælelse, først i Eders Omhed, naar jeg i min Fritid kom hjem, og senere — efter Faders Død — i Bevidstheden om, at det var for Eder, jeg arbejdede, saa havde jeg vistnok for længe siden buffet under for min Utilfredshed; thi bestandig var der Noget, som sagde mig, Du er skabt til noget Mere end til at være Haandværker, Du er skabt til en ganske anden, en langt høiere Stilling."

"Det var Du vist ogsaa, min kjære Dreng," forsikrede Moderen, „det anede mig strax efter Din Fødsel, at der bestemt skulde blive noget Stort af Dig, og jeg havde saamæn mange bittre Timer med din Fader, naar jeg talte om, hvor lidet Du passede for de Menneſter, Du var iblandt, for han gjorde kun Nar ad mig og sagde, at det var Kjærlingesnak og at enhver Moder sædvanlig troede, at hendes Søn idetmindste var skabt til at blive Greve eller Baron."

Disse Ord vare for Alexander ikke uden en vis Tilfredsstillelse, som ogsaa affpejlede sig i hans Træk; han vendte sig

mod Søsteren, som for ogsaa at fange en opmuntrende Uttring fra hende, men hun syntes at være beskæftiget med dybe og alvorlige Tanker; han fortsatte derfor:

„Det kan altsaa ikke forundre Dig, Moder, at jeg bestandigt stræbte efter at løsrive mig fra denne Stilling, men jeg kunde ikke gøre det strax efter Faders Død, fordi vi saa upaatvivlelig vare nedsunkne i Glendighed længe før jeg paa en ny Bane kunde erhverve vore Fornødenheder; jeg vedblev altsaa at arbejde i Haab om, at Frihedstimen engang skulde oprinde, og nu troer jeg at være kommen til dette Punkt i mit Liv.“

„Hvad siger Du, min Dreng!“ raabte Moderen sjæleglad. „Kan Du nu ophøre at være Murer? Kan Du nu blive noget Stort? Na, Herre Gud, saa skulde dog min Anelse blive opfyldt, saa skulde det dog engang komme!“

„Maaskee,“ svarede Alexander; „men det vil tildeels komme til at beroe paa, hvorledes min Plan behager Dig og Sophie.“

„Na hun!“ sagde Moderen med en ringeagtende Bevægelse.

Alexander ilede med at afbryde hende, før der atter faldt en Uttring, som kunde være saarende for Søsteren. „Jeg har nu arbejdet saa længe, at jeg har samlet omtrent et Hundrede Rigsdaler, og disse i Forening med de Smaaandtægter, som Du og Sophie have, troer jeg ville være tilstrækkelige til vore Udgifter i et Halvaars Tid, omtrent indtil Nytaar, og det saa meget mere, som den største Deel af Huusleien er forud-

betalt. Nu agter jeg, hvis det vinder Ebers Bifald, i dette halve Aar at lægge Professionen paa Hylben og begynde som Stribent.

„Mener Du, at Du vil see at komme paa et Comptoir?“ spurgte Moderen.

„Nei, Moder, jeg vil skrive Bøger for Folk, Romaner og Fortællinger, og især Komedier, saa at Du paa Theatret kan see mine Arbejder, høre mine Ord og Tanker blive udtalte af Skuespillerne, medens hele Publikum klapper af Glæde over dem.“

„O, Du velsignede Dreng!“ raabte Moderen og slyngede begejstret sine Arme om hans Hals. „Ja, gjør Du det; vi kunne nok leve, om det saa skal være i et heelt Aar, af det, som jeg og Sophie kunne fortjene, naar det bare kan hjælpe Dig til at blive noget Stort, og Du skal see, det vil nok lykkes, thi Du var altid saa god en Søn imod Din gamle Moder, og Gud forlader ikke de gode Børn. Saa skal jeg altsaa dog opleve den Dag at see Dit Navn trykket foran paa en Bog og see Dig blive roest i Aviserne. Gud velsigne Dig for al den Glæde, Du forskaffer mig paa min gamle Alder!“ og den Gamle tørrede et Par Glædestaarer bort fra sine Dine.

Sophie sad endnu stille og tankesfuld.

„Tak, Moder, Tak! fordi Du er saa tilfreds med mig,“ sagde Alexander og kysede Moderens Haand med Barme; „men det har ingen Nød med at skulle være et heelt Aar, før Du kommer til at høste denne Glæde; thi jeg haaber, at det

allerede skal stee om nogle Maaneder, og naar jeg først har betraadt denne Bane, saa skal Du see, at jeg snart skal stabe Dig og Sophie baade et ganske andet Opholdssted og et ganske andet Udfomme end nu."

"Betaler det sig da bedre at skrive Bøger end at være Muursveud?" spurgte Moderen ensfoldig.

"Ja," forsikrede Alexander med en Overbeviisning, der noksom vidnede om, hvormeget han kjendte til Skribenternes Udfomme. Og nu besteg han atter sin Kjæphest, Drommene om den glimrende Fremtid.

Enhver, som har prøvet en Saadan, og det har jo vistnok de Fleste, veed, at det er et væligt Dyr, som man neppe kan give Tilladelse til at trave, før det misforstaaer Tilladelsen og sætter i Galop. Hos Alexander var det en sand Bæddeløber, som kun blev opmuntret ved Moderens korte og bifaldende Ytringer. Om han i dette Dieblif havde holdt Aladdin's Lampe i sin Haand, funde den neppe have hjulpet ham til større Herlighed end den, han med flammende Beltaalenhed udmalede for de Lyttende.

"Men Du, Sophie," afbrød han endelig sig selv, "Du har endnu ikke yttret et eneste Ord om min Plan. Hvad tænker Du saa alvorligt paa?"

"Jeg tænkte neppe, Alexander," svarede hun lidt forlegen, "jeg drømte ligesom"

"Som hvem?" spurgte han anende.

"Som Du!"

"Hvad drømte du da, du underlige Bæsen?"

„Jeg saae et lille Barn staae ved et aabent Vindue. Det var hungrigt og tørstigt, skjøndt der ved Siden af det stod den simple Kost og Drikke, det uden Fare funde nyde; men Grunden, hvorfor det tøvede, det var den, at en Mand stod udenfor paa Gaden og fristede Barnet ved at række Kage og Viin op imod det; hvergang det greb efter den simple Føde, rakte Manden Kagerne høiere op imod det, men naar det fristet greb efter dem, traf han dem længere og længere bort, saa at Barnet maatte strække sig længere ud for at naae hen imod dem, stedse blev Fristelsen stærkere og Afstanden større, Barnet forglemte al Forsigtighed, strakte sig for langt ud, svimlede, tabte Støttepunktet og“

„Styrtede ud?“ supplerede Alexander med en flygtig Bleggen.

„Nei,“ svarede Sophie med et elskeligt Smil; „thi i det farligste Dieblisk traadte en elskende Fader til, som holdt det tilbage, saa Barnet kun folte Skrækken af den Fare, hvori det havde svævet; men Faderen tog tillige den simple Føde bort, fordi Barnet havde forsmaaet den, og det græd bittre Taarer af Hunger.“

„Jeg troer ved den gode Gud, at Tøsen bliver gal,“ udbrød Moderen fortrædelig, „det er affurat ligesaadan noget Kluddervælsk som det, hun kom med før. Hvor gider Du høre paa den Snak?“

„Du forstaaer hende ikke, Moder; men det gjør jeg,“ varede Alexander truffet. Et Spørgsmaal til Søsteren syntes at svæve paa hans Læber; men han betænkte sig og vendte

sig til Moderen, sigende: „men nu noget Andet; jeg trænger til lidt Aftensmad, da jeg ikke har spist før jeg kom hjem.“

„Gud forlade mig, glemmer jeg ikke reent at give Dig noget at leve af, bare for at høre efter alt det, Du havde at sige mig,“ svarede hun, og uden Anelse om, at det kun var et Krigspuds af Sønnen for at sjerne hende, trippede hun ind i det tilstødende Kjøkken.

„Hvis jeg forstod Dig ret, Sophie,“ tog Alexander Ordet, „jaa misbilligede Du min Plan, men turde eller vilde ikke sige det for Moders Skyld?“

„Jeg misbilliger den ikke,“ forsikrede Sophie, „thi jeg er ikke tilstræffelig inde i de omtalte Forhold til at kunne bedømme dem; men jeg vilde kun spørge, om Du ogsaa var sikker paa at kunne naae alle de deilige Rager, som Du beskrev for Moder, om Du var sikker paa, at det ikke var en Fristelse, som viste Dig dem, for at Du endogsaa skulde tabe hvad Du har.“

„Det troer jeg, at jeg er!“

„Saa skal det være langt fra mig at ville berøve Dig Modet. Jeg veed, at Du under al din Stræben ikke vil forglemme Din Kjærlighed til os, og truer nogen Fare, da vil Gud som en kjærlig Fader sikkert holde Dig tilbage fra Fordærvelsen, selv om han maa straffe Dig for Letsind. Gud vil skjænke Dig al den Lykke, Rigdom og Hæder, som Du ønsker Dig.“

„Ja, gid han vil, Sophie; thi det er ikke alene for min

Skuld, men ogsaa for din og Moders Skuld, at jeg vil stræbe berester; det er for ogsaa at gjøre Dig og hende lykkelige."

„For min Skuld maa Du ikke lade Dig friste, Alexander; thi jeg er saa lykkelig, som jeg ønsker at være, og jeg tvivler om, at Rigdom og Glands kan forsøge min Lykke. Jeg lever jo hos dem, jeg elsker, og kan ikke ønske mere."

„Det er vistnok en Lykke, Sophie; Ingen kan erkjende det mere end jeg; men derfor kan den dog forhøies, og Du vil dog sikkert være gladere, naar Du kan leve bedre, klæde Dig smukkere, deeltage mere i Livet og . . ."

Hun rystede vantro paa Hovedet. „Jeg sætter ingen Priis paa den Lykke, som kun har Indvirkning paa dette Legeme."

„Hader Du da dit eget Legeme?" spurgte Alexander forbauset.

„Nei," svarede hun med et lille Smil, „hade det, gjør jeg ikke, men — oprigtig talt — jeg elsker det heller ikke. Jeg betragter det kun som et Fængsel for min Sjæl, og naar elskede en Fange sit Fængsel? Det er min Pligt at vedligeholde det, saalænge det skal være Sjælens Opholdssted, og derfor føder og klæder jeg det, thi jeg vil altid stræbe at opfylde mine Pligter; men at finde nogen Glæde i at pynte og smigre denne Byrde, det vil jeg aldrig kunne, og at det er en Byrde for min Sjæl at drage paa dette Legeme, som forhindrer den i fri og let at svinge sig mod sit Ophav, det er vist; saa tung en Byrde, at hvis Sjælen havde Erindring om et eneste Minut, da den var fri derfor, saa vilde den nu fortvivle i sit Fængsel. Derfor endnu engang: lad ikke Kjærligheden til mig friste Dig til

„Noget, thi jeg er saa lykkelig, som jeg kan blive her paa Jorden.“

Alexander kunde ikke svare; med en underlig Følelse af Beemod trykkede han hendes smaa Hænder imod sin Pande, reiste sig og gik ind i det lille Kammer.

Kort efter traadte Sophie ind til ham med Aftensmaden. Den Rose, han havde taget fra Faderens Grav, laae ved Siden af ham paa Bordet.

„Vil Du ikke have et Glas Vand til den Blomst?“ spurgte hun venlig og betragtede den.

„Nei, min Pige, for saa taber den Bladene, og jeg har Lust til at gemme den. Her er en Bog, hvori den skal have sit Hjem.“

„Sin Grav,“ rettede Sophie. „Den skal altsaa midste de sidste Minutter af sit Liv, for at Du saameget længere kan glæde Dig over dens Liig. Den stakkels Rose!“

„Hvorfor beklager Du den?“ spurgte Alexander og lagde den forsigtig ind imellem Bogens Blade.

„Fordi det er en tung Skjæbne at være Rose. Alle strække Hænderne ud for at bryde og tilintetgjøre den, medens de mindre smukke Blomster have Lov til at døe ved Brystet af deres Moder, Jorden. Hvis jeg skulde være en Blomst, da vilde jeg bede Gud at gjøre mig saa simpel og lille som muligt, for ikke at være udsat for Rosens Skjæbne.“

„Saa gid Du ikke maa bede forsilbigt derom,“ hvistede Alexander, da hun fjernede sig.

Tredie Capitel.

Det var tidligt den næste Morgen, da Alexander stod op paa en Stol for at aabne det lille Vindue i Kammeret, saa at den friske Luft kunde strømme derind. Den sædvanlige Følge af urolige og modstridende Tanker om Aftenen: ligesaa urolige og modstridende Drømme om Natten, havde ogsaa hjemstøgt ham og havde vundet et saameget stærkere Herredømme, som han paa Grund af „Reisegildet“ ikke havde været saa træt som sædvanlig da han søgte Hvile.

Da han reiste sig fra Leiets stolte han sig udmattet og ilde tilpas; men den friske, kjølige Morgenluft, som fra det aabnede Vindue viftede hen over hans Hoved, gjorde ham godt og vækfedede atter det ungdommelige Liv i hans Indre.

De første Straaler af Solen begyndte netop at forgylde den høie Gavl paa Forhuset; Hanen i Gaarden, denne naturlige Mormon, purrede sine mange Køer ud ved at gale den Gang høiere end den anden, opmuntret ved at høre

Hanerne i de tilstødende Gaarde besvare ham i Chor. Nede hos Spelhøferen hørte man Pigen hugge Brænde, for at Caffen kunde være færdig, naar hendes Husbond kom tilbage fra Bageren, og en Svale satte sig paa den øverste Kant af det Vindue, Alexander havde aabnet, og kviddrede sin Morgenhymne.

Alexander følte en vidunderlig Lægedom for sin af vilde Drømme udmattede Sjæl ved at lytte til disse forskellige, saa lidet harmonerende Toner, men som dog alle vidnede om det paany vaagnende Liv!, og da det var Søndag, saa han ikke selv strax skulde ud for at begynde den samme Virksomhed, hvormed han sluttede den foregaaende Dag, tændte han sin Tobakspibe og besteg atter Stolen, for igjennem Vinduet at nyde den yndige Morgen.

Den skræmmede Svale flygtede vel bort, men indtog en anden Plads paa Tagrenden over hans Hoved, og i dette Dieblif, da de lette blaa Smaastyer hvirolede op af Piben, følte han sig saa lykkelig i sin fattige Vaaning, at selv Rothschild med alle sine Millioner maaskee aldrig har havt saa skjønt et Dieblif.

Der skal imidlertid saalidet til at forstyrre en saadan Tilfredshed, at den sjældent kan vare længere end nogle Minutter. Dette var da ogsaa Tilfældet for vor Helts Bedkommende. Diebliffets rige Nydelse af Tilfredshed var endnu neppe blevet ham saa klar, at den kunde indflæde sig i Tanker, før den allerede blev forstyrret.

Han hørte Mellemdøren i Forhusgangen bevæge sig sagte

paa sine Hængsler, og denne Sviffen og Fnisen som er eiendommelig for unge Menneſter i den Alder, hvori de ſelv føle ſig overbevifte om at være blevne „Herrer,“ medens hele den øvrige Verden er formafteelig nok til at anſee dem for Drengedørn.

Hans Blif faldd uvilkaarlig ned til Gangen, og han ſaae nu et Hoved forſigtig række ſig ud af ſamme og figge op til hans Binduer; men ligesaa langſomt ſom det kom tilſyne, ligesaa hurtigt forſvandt det, da dets Dine ſtødte paa Haandværkeren i det aabne Bindue, dog ikke hurtigt nok til at forhindre ham i at gjenkjende Træffene hos den Perſon, hvem han den foregaande Aften havde mødt i Gangen, uagtet diſſe Træf havde forandret ſig noget ved de umiſtkjendelige Spor af en ved Svir gjennemvaaget Nat.

Han hørte en Uttring om, at man havde ſtillet et Skabelfenhoved i Bindueſkarmen, den fatale Fnifen gjentog ſig, Gangdøren bevæges atter, faldd lydeligt til, og alt var ſom for et Minut ſiden.

Uden at kunne forklare ſig Grunden, fortrædigede dette Syn Alexander. Hele den Tilfredshed han i Diebliffet havde nydt, var forſvunden, og gnaven forlod han den Plads, hvor hans Nydelfe var bleven forſtyrret, og begyndte i dets Sted at ordne den Søndagspubs, hvormed han agtede at udfyre ſig ved et Beſøg, han ſamme Formiddag ſkulde aflægge hos ſin Meſter.

Kort efter hørte han Moderen og Søfteren tale ſammen i

det tilstødende Bærelse, samt Virksomheden ved Tilberedelsen af den sædvanlige Morgendrif.

Det bankede sagte paa Kammerdøren.

„Kom kun ind Sophie,“ sagde han høit, „jeg er oppe.“

Sophie traadte ind med Caffen og en Hilsen, der var dobbelt saa opmuntrende for ham som vel nogen Drif-kunde være.

Mechanist satte hun Bakken med Kopperne fra sig paa Bordet og vilde til at sjerne sig, men standsede et Dieblif, gik atter et Par Skridt og standsede paany.

„Hvad er det?“ spurgte han med et Smil, „det er som om Noget brændte Dig paa Læberne, uden at Du kunde faae det ud over dem?“

„Det er der ogsaa, Broder,“ svarede hun; „det er et Spørgsmaal, men jeg er ikke enig med mig selv, om jeg skal komme frem med det eller ei, da det maaskee kunde forstemme Dig, og jeg har ikke Lyst til at fortrædige Dig Din Morgen.“

„Derfor kan Du være rolig, thi det er allerede skeet.“

„Hvorledes det?“

„Det er ligegyldigt; men lad mig nu høre Spørgsmaalet.“

Hun gik hen til ham, lagde blidt sin Haand paa hans Skulder og saae ham ind i Ansigtet med sine fromme, kjærlige Bine, som om hun med dem i Forveien vilde forsone ham med det Ubehagelige, der kunde ligge i hendes Ord, og sagde næsten hvissende:

„Du yttrede Dig iastes saa uvenligt om Jakob; sig mig: hvad havde han gjort Dig? Hvad var der kommen Eder imellem?“

Alexanders Ansigt formørkedes ved denne Paamindelse; Harmen opflammede paany et Dieblif hos ham, men af Kjærlighed til Søsteren befjæmpede han den og svarede saa rolig, som det var ham muligt: „Bort Venstabs blev brudt. Han vilde — hvad han allerede saa ofte har prøvet paa — opfaste sig til en Slags Herster over mig, ved at fælde Dom over mine Handlinger og og tvinge mig til at forandre dem efter hans Hoved. Jeg havde oftere føiet mig efter ham af Venstabs, men for at bevare dette Venstabs, hvorpaa han puffer ved enhver Veilighed, kan jeg ikke bestandigt vedblive at være hans Lededukke, og da jeg erklærede ham det, tog det ene Ord det andet, og Resultatet blev, at vi skiltes som Uvenner.“

„For atter idag at mødes som Venner?“

„Nei, Sophie. Bort Brud er af en saa alvorlig Bestafsenhed, at det neppe nogensinde vil læges; idetmindste kan jeg aldrig søge nogen Tilnærmelse, og at han vil det, især naar om kort Tid min Stilling med Guds Hjælp er forandret til det Bedre, derom tvivler jeg; thi han er ligesaa stolt som herstesyg og vilde formodentlig føle sig ydmyget ved at erkjende at have feilet, især paa en Tid, da jeg ikke kunde tillægge en saadan Erkjendelse nogen synderlig Vægt.“

„Er Du da saa ganske sikker paa, at der ingen Uret var paa Din Side ved Eders Strid igaar?“ spurgte Sophie med usikker Stemme.

„Det er jeg!“ svarede Alexander haardt, men tilføiede strax med Dmhed: „men lad det ikke bedrøve Dig, Sophie, at vi have mistet denne ene Ven. Snart, ret snart skulle vi i en ny Stilling finde nye Venner, som rigeligt kunne erstatte os ham.“

„Hvis den nye Stilling, hvorefter Du taler, Broder,“ svarede hun med Anstrængelse for at holde sine Taarer tilbage, „hvis den fordrer, at vi skulle forglemme den Eneste, som var os tro i vor ringere Tilstand, da har den intet Bærd for mig.“

Dg med sænket Hoved forlod hun Broderens Kammer.

Han følte sig lidt overrasket ved det synlige Indtryk, denne Efterretning havde gjort paa hans „lille Sophie,“ og en svag Anelse om, at der i hendes lille Pigehjerte ulmede en lignende Følelse for Jakob, som den der i hans eget Bryst flammede for hans Mesters Datter, begyndte at gjøre sig gjældende hos ham.

„Det skulde smærte mig,“ talte han hen for sig, „om det virkelig skulde være saa, thi jeg vilde blive nødsaget til at modsætte mig en saadan Forbindelse. Vil jeg tænke paa at svinge mig selv op i Samfundet, saa maa jeg først og fremmest frigjøre mig for enhver Forbindelse, der vilde tynge mig ned, og det vilde utvivlsomt det, at staae i nøie Familieforhold til et Menneske, der rimeligviis vil leve og døe som Tømmersvend. Jeg har mere end een Gang lagt Mærke til, at en Mand, som de høiere Classer paa Grund af hans Talenter gjerne havde draget op til sig, dog bestandig er forbleven paa et lavere Trin, kun fordi han havde Familie eller Venstabsforbindelser, som han ikke vilde opgive, og som de høiere Stillede ikke vilde adop-

tere med det samme, de optog ham i deres Kreds. Jeg vil ikke udsætte mig for noget Lignende, og derfor maa hun ikke fæste saadanne Tanter paa ham. Men — det har vel heller ikke Videre at betyde, og den samme Sorg, som viste sig hos hende ved at høre, at Jakob ikke længere er min Ven, vilde hendes følsomme Hjerter bestemt ogsaa lide, hvis hun hørte, at Naboens Kat eller Gjenboens Poppegøse var død, og jeg vilde derfor ikke troe, hun var forelsket i en Kat eller en Poppegøse.

Hadde Nogen i dette Dieblik dømt saaledes om hans egne Følelser, da havde det forekommet ham djævelsk ubarmhjertigt, men nu, da det angik en Anden, fandt han Dommen rigtig og naturlig.

Og som det gik ham, saa gaaer det næsten Alle. At krænte, ringeagte og forhaane Andres Følelser, det er noget Ligefremt, noget Naturligt; men kræntes de selv ved et eneste Ord, saa bevare de Mindet derom og Lusten til at hævne sig derfor igjennem deres hele Liv.

Der var selvfølgelig slet ikke noget Usædvanligt ved, at Alexanders Tanke, i samme Minut som de havde fældet en saa skaansløs Dom over de Følelser, der muligen bevægede sig i Søsterens Hjerter, sprang over til at kjærtegne og forsvare dem, som bevægede sig i hans eget.

De havde en ypperlig Anledning dertil.

Hans Mester havde den foregaaende Eftermiddag, kort før „Reisegildet“ i Løvstræde skulde til at begynde, fortrolig lagt sin Haand paa hans Skulder og sagt til ham med sit godmo-

digste Smil: „Kom op til mig imorgen Formiddag, Kosky; der er Noget, jeg vil tale med dem om.“

Hvad dette „Noget“ funde være, derom havde Alexander Kosky vel endnu ingen Anelse; men han følte sig rolig for, at det under alle Omstændigheder ikke vilde være noget Ubehageligt, og et sodt Haab om, at han muligt funde faae Mesterens Datter at see, eller vel endog finde Leilighed til at udveerle nogle Ord med hende, fyldte ham med Glæde ved Tanken om dette Besøg.

Enhver Mand, som har befundet sig i en lignende Situation, og hvilken Mand har ikke engang befundet sig deri, om han end nu seer nok saa gnaven og fortrædelig ud? — han veed, hvor rigt et Stof til Forhaabninger og Drømme en Forelsket kan finde i noget saa Ubetydeligt som et tilfældigt Møde eller et Par Ord, hvori en Uinteresseret neppe vilde finde sund Fornuft, endfige mere.

Alexander manglede altsaa ikke Stof til glade Tanker, medens han fremtog sin Søndagsgarderobe og mønstrede hvert enkelt Stykke med en Omhu som en Pariser, der skal til Cour hos Keiser Napoleon den Tredie, der synes at sætte samme Priis paa et udsøgt Toilette som hans salig Onkel paa et vundet Slag.

Endelig var han under Trallen og Fløiten bleven saa pyn- tet og pæn, som det stod i hans Magt, skjøndt ingenlunde tilfredsstillende for ham selv; men endnu var det for tidligt at gaae, om just ikke til Mesteren, saa dog med Haab om at træffe paa Mesterens Datter, og han begyndte derfor at maale sit

Kammergulv med saa lange Skridt, som dets Størrelse vilde tillade, naar han ikke uafslædigt skulde vende om ved hvert Skridt, som en Træsoldat paa to Pinde.

Lyden af Kirkekloffen, som kaldte den nølende Menighed til Høimesse, lød fra en Kirke i Nærheden ind til ham, og paa dens Binger svang sig en Bøn fra hans Bryst, en Bøn uden Ord, men dog saa inderlig, saa brændende som den kun stiger op fra Den, hvis hele Livsglæde staaer paa Spil.

Tiden foretom ham vidunderlig langsom, indtil Kloffen slog ti, men nu, da Diebliffet var kommet, da det foretom ham rigtigt at gaae, nu syntes det ham dog at være kommet for tidligt; thi hvormeget var der ikke endnu tilbage, som han ikke havde faaet Tid til at overtænke?

Dog affted, affted, nu skal det være!

En god Genius syntes at have taget ham under sin Bestyttelse, thi efter at han med bankende Hjerte havde besteget Mesterens Trappe og med tilbagetrængt Aandedræt ringet paa Dørkloffen, blev han luffet op af — Mesterens Datter.

„Ah, Kosky,“ udbød hun med slet skjult Glæde, „vær saa god og kom ind; Fader har sagt, han ventede Dem, men han er i Diebliffet bestjæftiget, saa De maa i nogle Minutter lade Dem nøie med mig.“

Buffende og rødrende og forlegen traadte han indenfor, og af alle de skønne Ord, han havde betænkt at ville sige under saa gunstige Omstændigheder, var det ham ikke muligt at erindre et eneste.

Den unge Pige, som saae hans Forlegenhed, blev øieblikkelig smittet af den.

Men under saadanne Omstændigheder fatter Kvinden sig i Reglen altid noget hurtigere end Manden, hvilket unægtelig er meget viist indrettet af Naturen, thi af de Millioner Kjærlighedserklæringer, som blive udtalte imellem Aar og Dag vilde upaatvivlelig de tre Fjerdedele blive hængende i Beilernes Hals, hvis ikke den Tilbedede medynksom hjalp ham paa Spor.

Mesterens Datter var naturligtviis en Kvinde.

Hun følte det Piinlige i Stillingen og fandt med kvinde- lig Snarraadighed paa et Middel til at gjøre Ende paa den.

Hun fjernede sig et Par Skridt og begyndte med Iver at ordne Blomsterne i en Vase, hvori de i Forveien stode i den skjønneste Orden.

„Er det ikke nogle nydelige Blomster?“ spurgte hun, og bøiede sig nærmere ned imod dem for at skjule de Roser, der brændte paa hendes Kinder ved dem, der duftede i Vasen.

„Holder De meget af Blomster?“

Nu var Alexander skaaret for Tungebaandet.

„Ja, min Gømsfru!“ forsikkrede han med Inderlighed, „jeg holder meget, uendelig meget af Blomster; men dog er der især een, jeg elsker fremfor alle andre, og om den hele Verdens Blomsterflor laae for min Fod, jeg vilde dog ikke bortbytte denne ene derfor.“

„Og hvad er det for En, den Lykkelige?“ spurgte hun og kastede et venligt Blik til den Begeistrede.

„Som De veed, og som jeg haaber, De ikke har forglemt,

var jeg i Aftes ude paa Kirkegaardene. Paa min Faders Grav fandt jeg nogle Roser, som uden Tvivl en kjærlig Haand havde lagt paa den. Aldrig havde en saadan Haand raft mig en Blomst, og derfor deelte jeg med den Døde, og denne ene Rose, som jeg bar hjem med Kjærlighed og stedse skal gjemme med Kjærlighed, den er det, at ingen anden Blomst i Verden kan opveie for mig."

Naar Den, som for første Gang skal træde op og tale for en Forsamling, hører sin egen Stemme, bringer den ham sædvanlig ud af Concepterne, og dette bærer Skylden for saamange mislykkede Forsøg paa, „at holde en Tale;" men naar derimod en Beiler først er bragt saavidt, at han er kommet til at høre sin egen Stemme, saa har det en ganske modsat Virkning, han bliver modig som en Løve.

Saaledes var det ogsaa gaaet Alexander. Under sine sidste Ord var han modig traadt hen til den unge Pige og saae aabent og frit med de funklende Dine ind i hendes smukke og venlige Ansigt.

„Men det er ikke smukt at tage Noget fra de Døde," indvendte hun, og tilføiede med sagtere Stemme og elskelig Naivitet: „det var mig, som havde lagt Blomsterne der; men jeg havde flere, De kunde jo have faaet en af mig."

„Vilde De da virkelig have givet mig en?" spurgte han lidenskabelig og grab dristig hendes Haand, „vilde De virkelig have givet mig en, selv om jeg ikke bad Dem derom, kun naar De vidste, at det vilde glæde mig? O, svar mig, Caroline, svar mig!"

Skjælvende tog hun en Rose frem af Vasen, allerede var Haanden med den paa den korte Vandring fra Blomstervasen til Alexander Kosky, da den faldt ud af hendes Haand og hun med det uvilkaarlige Udbrud: „der er Fader!“ rev sig løs og ilede ind i det næste Værelse.

Da Tardini efter at have svævet i Luften pludselig sank ned i Kallebodstrand, har han vistnok i første Dieblig ikke følt sig ubehageligere afficeret end Alexander, ved pludselig at dumpe fra Datterens Selskab ned i Faderens. Den nys overvundne Forlegenhed truede stærkt med atter at bemægtige sig ham; men et Blik paa Mesterens Ansigt, der fra Overraskelse gik over til et Udtryk af Skjælmeri, gjengav atter Alexander Egeværget i Sindet, saa at han uden nogen paafaldende Reisthed kunde bringe den Gamle sin Hilsen.

„Naa, Kosky!“ begyndte Mesteren og tog et Par Drag af sin sølvbeslaaede Pibe, medens han gned Kalotten frem og tilbage paa det skaldede Hoved, „jeg vil haabe, Du ikke har fjedet Dig altfor meget, medens jeg lod Dig vente? Kom nu her og sid ned og lad os engang tale alvorligt sammen.“

Alexander, som ikke ret vidste, hvad han skulde troe om denne uventede Overbærenhed og fortrinlige Egesfremhed, adlød instinctmæssig:

„Seer Du,“ vedblev den Gamle, idet han skød Bordet lidt frem for lettere at kunne sænke sin corpulente Figur ned i Sofaen, „jeg begynder nu at blive lidt gammel og stiv i Ledemodene og kan snart trænge til en Mædhjælper, jeg kan stole paa. Dig har jeg nu kjendt, lige siden Du, som en asmynstret

Skoledreng, kom i Lære hos mig, og det maa jeg sige til din Foes, at om Du end gaaer og suurmuler lidt vel meget for et ungt Menneſte og hænger med Hovedet ſom en Præſt det første Aar, han har ſaaet Kald, ſaa er Du dog en flink Arbejder, tro og paapaſſelig, og hvad der ikke er mindre vigtig: agtet af dine Kammerater. Jeg har derfor tænkt paa, at Du maaskee vilde være den rette Medhjælper for mig; Du er fattig, det veed jeg nok, men Du er ogsaa arbejdsom, og om Du alſaa ogsaa bringer lidt mindre klingende Mynt med Dig, end mangen Anden, jeg kunde ſaae fat i, ſaa bringer Du til Gjengæld lidt mere af det, ſom ſtaffer Mynt. Vil alſaa Du ſom jeg, ſaa hjælper jeg Dig til at blive Meſter, overdrager Dig Overſynet med mit Arbejde og en Deel af Fortjenesten, ſaa længe indtil jeg Tid eſter anden kan lade den hele Hiſtorie gaae over til Dig og trække mig tilbage til Privatlivet, ſom de Fornemme ſiger. — Maa, hvad ſynes Du om det? Er vi enige?"

Alexander ſad et Dieblif tauſ og nedſunken i ſig ſelv. Hurtig ſom Lynet drog en ny Række af Billeder forbi hans Sjæl; han indſaae alle de Fordele, en nærmere Tilſlutning til den gamle Mand vilde medføre for ham, en betrygget uafhængig Stilling, Haabet om Datterens Haand, en Fremtid af ſtille Lykke og inderlig Kjærlighed.

Men atter traadte den friftende Djævel, den mandlige Stolthed, hen til ham og hviftede ham i Dret: det er kun de ſvage Sjæle, ſom ikke have Mod til at bekjæmpe Banſkelighederne paa en ny Bane, ſom trække ſig tilbage; og hvad vilde der blive af alle hans gyldne Drømme, hvis han nu gav eſter? Vilde han

ikke i sin Handlemaade give Jakob Ret, inden han endnu havde forsøgt at bevise, han havde Uret?

„Naa! Hvad Fanden betænker Du Dig paa?“ spurgte Mesteren med et Spor af Hestighed.

„Jeg betænker mig paa, hvorledes jeg skal kunne svare Dem, uden at blive misforstaaet“ svarede Alexander langsomt, „thi ved Gud! Intet i Verden kunde smerte mig mere, end om De kom til at ansee mig for en Utafnemmelig.“

„En Utafnemmelig?“ gjentog den Gamle „nu, jeg forstaaer Dig, Du afflaaer mit Tilbud, men vil helst gjøre det med en Deel Krusseuduller og Dikkedarer, for at det ikke skal see saa stygt ud; men spar Du kun Din Uleilighed, et Nei er mig nok, og saa ere vi færdige.“ Han reiste sig fortrædelig og vendte sig bort.

„Jeg beder Dem, hør mig, før De dømmer mig,“ bad Alexander bekymret. „Gud skal være mit Bidne, at den Tillid og Godhed, De i dette Dieblif har viist mig, skal jeg aldrig forglemme. Jeg veed Intet, der oprører mig i den Grad som Utafnemmelighed, thi ved den stiller Mennesket sig frivilligt under Dyrene, hvoraf selv det vildeste viser sig tafnemmeligt for beviste Velgjerninger, og altsaa kunde det mindst falde mig ind, at vise mig utafnemmelig; men jeg kan ikke modtage Deres ædelmodige Tilbud.“

„Og hvorfor kan Du ikke?“ spurgte Mesteren i en forsonligere Tone.

„Fordi jeg ganske vil nedlægge Professionen.“

„Nedlægge Professionen? Hvad Fanden har Du da faaet

fat i til at leve af? Har Du vundet det store Lod i Klasse-
lotteriet, eller er Du bleven Toldbetjent eller Rigkassesebud? Det
sidste var da igrunden det Bedste, for De, som speculere i, at
Folk skal døe, ere mest sikrede imod at tage fejl."

"Intet af alt Dette," svarede Alexander lidt forlegen, "jeg
har ifinde at leve, som Skribent — Digter."

"Skribent? Digter? Hahaha!" loe den Gamle, "er Du
bleven gal? Eller — hvad jeg hellere vil troe — har Du ikke
sovet siden Reisegildet iastes?"

"De tager fejl, Hr. Homann," svarede Alexander frænkelt,
"jeg er hverken gal eller beruset, men jeg føler hos mig selv,
at jeg er skabt til noget Høiere end at være Murer."

"Høiere end at være Murer," gjentog Mesteren, "det skal
Du da minsæl vanskeligt finde, medmindre det skulde være at
blive Taarnvægter."

De enten misforstaaer mig eller vil søge at frænke mig paa
en Maade, som kunde bringe mig til at glemme den Godhed,
De nys vilde vise mig," svarede Alexander med Alvor. "Jeg
kan ikke føle mig tilfredsstillet ved at henflæbe mit hele Liv ved
Professionen, der — den være end i og for sig nok saa agtvær-
dig — dog altid vil bringe mig til at indtage en meget under-
ordnet Stilling i Samfundet."

"Naa saaledes!" udbrød den gamle Homann med en af
Harne dirrende Stemme, "det er for simpelt for Dig at er-
nære Dig ved et hæderligt Haandværk, som indtil dette Die-
blif har født Dig og Dine; Du kan ikke være bekjendt at blive
i en Stilling hvori jeg har fundet Lykke og Velstand? — Ja,

„Saa har Du Ret, saa kan Du ikke modtage et Tilbud, som Du ikke fortjener at man skulde gjøre Dig, og saa gjør Du bedst i at spadserer ud af den Dør, Du kom ind ad!“

„Men, bedste Hr. Homann . . .“

„Jeg siger Dig, Du skal gaae! En Utafnemmelig, som til Gjengjæld for min Godhed kaster Brag og Foragt paa et Haandværk, hvis Ære jeg har søgt at hævde igjennem mit hele Liv, vil jeg ikke see indensfor mine Døre.“

„D, tag disse Ord tilbage,“ bad Alexander med skjælvende Stemme, „De veed ikke selv hvor stor en Betydning de have for mig, at min hele Fremtidslykke knuses ved dem.“

„Ja, det ved jeg meget godt,“ forsikrede Mesteren mere og mere opbragt, „Din Næse klør efter Tøsen derinde; men Du kan bede Fanden tage Dig paa, at der blive Intet af, for hun er mig altfor kjær, til at jeg vil udsætte hende for at sliffe Penne istedetfor at drikke Caffe og æde gamle Papirstumper istedetfor Tvebakker; derfor gjør Du bedst i at trække den Tand ud og lægge det Haab tilside tilligemed Muursteen. Og nu beder jeg Dig for sidste Gang: see til, at Du kommer afsted!“

„Men, min Gud! . . .“

„Vil Du gaae! siger jeg, raabte den Gamle og luffede Døren op paa vid Gab.

Den „passive Modstand“ funde ikke længere forslaae, Alexander maatte bøie sig for sin Skjæbne og lade sig nøie med „en moralsk Seir“: slagen forlade Balpladsen.

Mesteren smækkede Døren i efter ham, saa det gjenlød i

hele Huset, og laasede den af med en Omhu, som om det var Hans Mikkelsen, der havde været i Besøg hos ham.

Dybt bedrøvet forlod Alexander det Hus, han havde betraadt med saameget Haab, og hvor det nys havde taget saa høi en Flugt. Uden ret selv at vide hvorledes, naaede han hjem til Sine, hvem hans blege og sorgfulde Ansigt fyldte med Bedrøvelse.

Naar Hjertet er opfyldt af en dyb og inderlig Sorg, gives der intet Utaaleligere end Spørgsmaalene om dens Natur og Ophav, og de Medlidenhedsyttringer, hvormed Forflaringen betales. Alexander følte dette og søgte at undgaae det ved at give Moderen og Søsteren korte og affærdigende Svar paa deres bekymrende Spørgen, og han vilde allerede til at træde ind i det lille Kammer for i Rolighed at kunne fatte sig, da Sophie udbrod:

„Det er sandt, Alexander; der er kommet et Brev til Dig i din Fraværelse. Her er det.“

Alexander kastede et flygtigt Blif paa det Brev, hun rakte ham, og en mørk Sky drog hen over hans Pande. Han snappede det hurtigt og spurgte:

„Hvem bragte det?“

„En halvvoxen Dreng, som jeg ikke kjendte.“

„Virkelig?“ spurgte Alexander med et spydigt Anstrøg, „og Du kjender heller ikke Haandskriften paa det?“

„Nei! Du synes at tvivle, men hvorfor skulde jeg benegte det, hvis jeg enten kjendte Sendebuddet eller Udskriften! Jeg veed det ikke.“

„Nu, Sophie, det er godt. Og lad mig nu være i Ro; jeg vil arbejde.“

Dermed gik han ind i Kammeret og lukkede Døren af efter sig.

Brevet, hvorpaa han havde gjenkjendt Jakob Dybbels Haandskrift, fastede han fortørnet paa Bordet, idet han sluttede sig til, at det formodentlig kun indeholdt en ny Række af „sidste Formaninger,“ dem han mindst følte sig oplagt til at dvæle ved nu, da der allerede var foretaget et Skridt i Overensstemmelse med den fattede Beslutning, et Skridt som havde fyldt ham med Smerte og ikke kunde tages tilbage.

Den sædvanlige Udflugt for et oprørt Sind, der ikke har Noget at yttre sig paa, at gaae frem og tilbage paa Gulvet, blev ogsaa benyttet af Alexander. I Førstningen var hans Gang hurtig og uregelmæssig, men alt som hans Hestighed svandt over i virkelig Sorg over hvad der var mødt ham, bleve hans Skridt langsommere, indtil han næsten udmattet sank ned paa en Stol.

Med et dybt Suf greb han Jakobs Brev, aabnede det og læste:

„Alexander!

„Efter din Opførsel i Aftes at dømme, tvivler jeg ikke længere paa, at din fattede Beslutning staaer uroffelig, i hvad den end vil føre med sig, og jeg vil derfor ikke mere spille noget Ord paa at lede Dig hen til det, jeg anseer for det Fornuftigere.

„Men der er et andet Bæsen, som jeg ikke med saamegen

„Sindsro kan overlade til Følgerne af din Handlemaade, nemlig din Søster Sophie.

„Hun er mig kjær, og det er kun med den største Uro og Sorg, jeg seer hendes Skjæbne knyttet til din, og jeg beder Dig derfor: lad det blive min Pligt at forsørge hende.

„Vore Anskuelser om, hvad der er fornuftigt, kunne vel være forstjellige, men jeg troer derfor ikke, at vi have givet hinanden Grund til at tabe den gjensidige Agtelse, og derfor stoler jeg paa, at ligesaa vist som jeg erkjender, at Du hidtil har handlet imod din Søster, som om Du havde været den kjærligste Fader for hende, saaledes vil ogsaa Du erkjende, at Du ved at overdrage hende til mig gjør en retsaffen Mand til hendes Forsørger.

„Vel er jeg endnu kun Tømmersvend, men uagtet jeg ikke vil flyve til noget Høiere, haaber jeg dog om faa Aar, paa den Tid der kan blive Tale om at gjøre Sophie til min Hustru, at være en Mand, som Du ikke behøver at blues ved at optage i din Familie.

„Det er vor Samtale iastes, som nøder mig til allerede nu at foretage dette Skridt, jeg ellers vilde have udsat i længere Tid; men jeg haaber, at ligesaa aabent som jeg henvender mig til Dig, trods denne fatale Samtale, ligesaa aabent vil Du svare og handle imod mig.

Din trofaste Jakob Dybbel.“

Et ondskabsfuldt Smil vansirede et Dieblif Alexanders smukke Ansigt.

„Altsaa skulde Du,“ talte han hen for sig, „med din folde

Fornuft og dine kloge Beregninger opnaae Alt, hvad Du ønsker, medens jeg maa see mine skjønneste Forhaabninger ryge i Røgen, og hvert Smil, hver Glædesyttring af Dig skulde være en ondskabsfuld Bebreidelse mod mig, som fortalte, at jeg kunde have været ligesaa lykkelig, naar jeg kun vilde have adlydt hans kolde Fornuftslutninger istedetfor mine varme Følelser; nei, min gode Jakob! der bliver Intet af. Ingen vil have Medlidenhed med mine Følelser, hvorfor skal jeg saa have den med Andres. Nei, nei, Jakob! Var Du her, jeg skulde forhaane Dig, fornærme Dig, vise Dig Døren, ligesom man for en Time siden forhaandede og fornærmede mig. Men jeg skulde dog vise Dig een Skaansel: Sophie skulde ikke høre Dig blive bespottet, saaledes som Caroline maasse hørte mig blive det."

"Ha, hvis hun fra det næste Værelse har hørt sin Faders Ord, i hvilket Rys maa jeg da ikke staae for hende, medens Du staaer i en Slags Glorie for Sophie."

"Nei, Jakob, nei! Du skal ikke være lykkeligere end jeg."

Hans Sind var atter oprørt, og han maatte atter til at maale Gulvet.

Tanken om, at Caroline maasse havde hørt den gamle Hoffmanns Ord til ham, gjorde ham næsten rasende. Han tvivlede ikke mere om, at den unge Pige deelte hans Følelser, men hvorledes vilde hun dømme om ham og hans Kjærlighed, hvis hun havde hørt ham afflaae Faderens Tilbud?

Der var kun eet Middel, som endnu kunde redde alle hans Forhaabninger fra den visse Undergang, og det var: snart, ret snart at blive noget Stort paa den nye Wei, han vilde betræde;

thi naar den gamle Homann hørte ham blive offentlig lovprist, saa ham hædret og agtet, saa vilde han dog maaske lade sig bevæge til at give ham sin Datter.

Men for at blive noget Stort maatte der arbeides anstrængende og utrættelig, intet Dieblif maatte spildes.

Med febrilff Hestighed kastede han sig atter ned paa Stolen og fremtog de fornødne Skrivematerialier; han vilde intet Minut forsømme.

Men Tanterne dansede rundt i hans Hoved, stedse blev det mørkere for hans Blik og trangere om hans Hjerte.

„O, Caroline!“ sukede han, bøiede Hovedet ned imod sine Hænder og græd som et Barn.

Den første af Jakob Dybbels Spaadomme var gaaet i Opfyldelse: hans freidigste Mod var knækket.

Fjerde Capitel.

Enhver, som med nogen Opmærksomhed betragter et Menneskes Skjæbne, vil let bemærke, at det som oftest er enkelte Dage eller endog enkelte Timer, som danne de egentlige betydningsfulde Vendepuncter i den. Naar en saadan Dag eller Time er overstaaet, saa henrinder en længere eller kortere Tid i en Slags Fred eller under alle Omstændigheder Gensformighed, i hvilken Skjæbnen synes ligesom at samle nye Kræfter for at kunne tilføie sit Offer et nyt Slag, eller skænke sin Kjæledægge en ny Gave.

Saaledes gif det ogsaa med Alexander.

Vi have seet og dvælet — maastee lidt for vidtløftigt — ved en enkelt Dag af hans Liv, da han besluttede at betræde en ny Bane og bragte det første Offer, som Udførelsen af denne Beslutning gjorde Fordring paa.

Efter dette, det første store Vendepunct i hans Liv, kom der en Tid, som vel ikke bragte ham Fred, men hvis Gensfor-

mighed dog var saa stor, at det kun vilde have liden Interesse at dvæle ved hver enkelt Dag i den.

Men hans Skjæbne havde derfor ikke undladt i denne Tid saa at sige at samle Materialierne til at bibringe ham et knusende Slag.

Det mangler sjældent, at naar man gjør Fremtidsberegninger — og hvo gjør ikke saadanne — saa vil der dog, om man end har udført dem med nok saa stor en Tænkksomhed eller Forudseenhed, være eet eller andet lille Tilfælde, som man har forglemt at tage med i sin Beregning, uagtet det bagefter forbaufer En selv, at man kunde forglemme noget saa Naturligt eller Sandsynligt, og naar det saa indtræffer, at det til Trods for sin tilsyneladende Lidenhed var stort nok til at fuldfaste alle de opstillede Beregninger.

Alexander havde saaledes med stor Omhu og Akkurateesse beregnet, at hans Beholdning af Contanter i Forening med Indtægten for Moderens og Søsterens Arbeide vilde være tilstrækkelig til deres Underhold i et halvt Aar, og inden den Tid, ja saa maatte han jo naturligviis allerede være kommen vidt paa den nye Bane.

„Naturligviis!“ lyder det altid i den Unges Barm, naar han med Begeistring stræber efter et Maal.

Men et af de smaa Tilfælde, han havde forglemt at tage med i sin Beregning, det var Muligheden af, at Sygdom kunde tage Sæde i hans Familie.

Dg netop dette Tilfælde var indtruffet.

Kort Tid efter, at Alexander havde opgivet sin Profession,

blev hans Moder angrebet af en Sygelighed, som til Trods for alle anvendte Midler stadigt tiltog og omsider tvang hende til uafsladelig at holde Sengen, samtidigt med at den berøvede hende de sidste Arbeidskræfter. Det Skaar, som derved blev gjort i de beregnede Indtægter, var ingenlunde ubetydeligt, thi ikke alene gik Familien nu glip af hendes Arbeidsfortjeneste, men hendes Sygdom forøgede tillige Udgifterne og tvang Sophie til oftere at forlade sit Arbejde, deels for at pleie Moderen og deels for at besørge deres lille Huusholdning, hvorved ogsaa hendes Fortjeneste blev formindsket i en sølelig Grad.

Som en Følge deraf var det saa langt fra, at Familiens Resourcer stige til i et halvt Aar, at den tvertimod allerede efter tre Maanedes Forløb var aldeles blottet, og de to Søskende med bedrøvede Blikke søgte efter Fet eller Andet, som kunde pantsættes for at friste Livet.

Ogsaa med Hensyn til Udbyttet af Alexanders Virksomhed vare de skjønne Forhaabninger afløste af Skuffelse. Med utrættelig Flid havde han arbejdet Nat og Dag for at fuldføre sit sidste Stykke for Theatret; men fjorten Dage efter, at det var indsendt til Theaterdirectionen, blev det ham remitteret med en Skrivelse, der uagtet den Skaansomhed, hvormed dens Udtryk vare valgte, dog overbeviste ham om, at den Lykke og Anerkjendelse fra denne Side, paa hvilke han havde gjort saa sikre Beregninger, laae ham langt fjernere, end han havde tænkt sig Muligheden af.

Vel havde dette endnu ikke tilintetgjort hans Mod, men det havde dog bragt ham til at tvivle, og det var langt fra at

være med samme Fortrøstning, at han nu bestjæstigede sig med et nyt Arbeide, en lille Fortælling, som han troede lettere afsættelig, fordi dets Antagelse ikke beroede paa en enkelt Mands Skjøn, saaledes som ved Theatret.

Det var imidlertid ikke alene i de ydre Forhold, at nogle faa Maaneder Skridt for Skridt havde ført det lille hyggelige Hjem hen imod Afgrunden, ogsaa i det Indre, i de til hinanden saa inderligt sammenknyttede Hjerter var der foregaaet Forandringer, som væsentlig fremmede en Catastrophe.

Alexander havde aldrig været bestjælet af nogen stor Munterhed, og de sidste Maaneders Lidelser havde derfor gjort et overordentlig dybt Indtryk paa ham. Hans inderlige Kjærlighed til Moderen og Søsteren bragte hans Hjerter til at bløde ved at see dem oftere og oftere at mangle selv det Nødvendigste, see Moderens Sygdom vinde mere Herredømme ved ikke med Kraft at kunne modarbeides, og Søsterens fortvivlede Stræben efter med sit sletlønnede Arbeide at bøde lidt paa den stigende Nød. Og hvad ham selv personlig angik, da var det, som om hans Hjerter skulde bryde, naar han gjentaldte sig alle sine lyse Drømme og saa, hvilke bittere Skuffelser de allerede havde medført for ham, og hvor fjern enhver Opfyldelse af dem stod for hans Tanke nu, imod som hiin Løverdag Aften, da han tog sin Beslutning. Haabet om Ære og Lykke ved Hjælp af Theatret var tilintetgjort for ham, og den dermed forbundne Drøm om at kunne forsonne den gamle Homann og vinde hans Datter var ombyttet med en sørgelig Haabløshed. Kun een Gang havde han seet Caroline siden den Søndag

Formiddag, da hun rødmende bød ham Blomster, det var paa en Spadseretour med hendes Moder; men Moderen havde da ved at faae Die paa ham hurtigere draget sin Datter afsted med sig, og det Blif, Caroline havde tilkastet ham ved denne Leilighed, forekom ham mere at udtale Beflagelse og Medynk end Kjærlighed. Det havde forvissset ham om, hvad hans vaagende Fornuft allerede havde tilhviistet ham, at alt Haab om en lykkelig Forening med Gjenstanden for hans første brændende Kjærlighed maatte forvises, hvis han ikke vilde staae for sig selv som en Banvittig. Han havde Kraft nok hos sig til at forvise Haabet, men han havde Intet, hvormed han kunde opfylde den derved opstaaende Tomhed i sit Indre.

Den haabfulde, af Begeistring glødende Yngling var af faa Maaneders Lidelser forvandlet til en sorgfuld, taus og indsluttet ung Mand, som med Fortvielse i sit Bryst kæmpe for Udførelsen af en Plan, der var undfanget i ungdommeligt Overmod og Drømmeri.

Med Sophie var der forgaaet en Forandring, som ikke var mindre, om den end var mindre iøinesaldende.

Den Sorg, hun aabenlyst følte ved Efterretningen om det Brud, som havde fundet Sted imellem hendes Broder og Jakob Dybbel, og som ikke blev mindre ved det Brev, hvori Alexander paa en bitter og haanende Maade afflog Jakobs Anholdelse om hendes Haand, den hun først senere erfarede, syntes snar at forsvinde og afløstes af en paafaldende Livsglæde, som Alexander skrev paa de vækkede Forhaabningers Regning, men som en mere opmærksom Jagttager let vilde have tillagt en

anden og inderligere Bevæggrund. — En Tidlang kæmpede hun med Mod og Udholdenhed imod deres stedse mere trykkende Stilling, og man saa midt under Mangel og Betyrning oftere Smil paa hendes Læber og en stadigere Livsglæde i hendes Træk, end man havde seet, medens deres Udkomme var mere sorgfrit og bedre betrygget. — Men Tid efter anden syntes atter denne indre Tilfredshed at forlade hende, hun sank atter hen i en sorgmodig Tankesuldhed, men af en langt alvorligere Natur end den, som tidligere havde besjælet hende. Broderen skrev atter dette paa de skuffede Forventningers Regning, skjøndt hendes Mod og Udholdenhed var aldeles uforandret, men kunde dog ikke undgaae at foruroliges ved hendes forandrede Udseende og hyppige taarevædede Ansigt, der ikke mere bar Spor af barnlig Virksomhed, men af bitier Hjertesorg.

Grundene til disse Forandringer ville vi senere komme til at dvæle ved.

Den, som til Trods for baade physiske og moralske Lidelser syntes mindst at have forandret sig, var den sengeliggende Moder. Nu som før stod Alexander for hende som et Bæsen, man ikke kunde offere Nok, og for hvis Lykke hun gjerne ville lade sine sidste Timer fylde med Mangel og Betyrning. For hende var han endnu bestandig „den kjære Dreng“, som maatte opmuntres og trøstes paa enhver tænkelig Maade, og Sophie derimod kun „en tosset Tøs“, der meget godt kunde taale enhver Udtømmelse af Utaalmodighed eller ondt Lune, naar der ved Sindet kunde renses, saa at hun kunde hilse „sin Dreng“ med et Smil.

Saaledes stode Forholdene, da der atter oprandt en afgjørende Dag for Alexander.

Det var en Formiddag i Slutningen af November. Vinteren havde allerede indfundet sig og tegnet sine første Blomster paa Ruderne i Alexanders lille Kammer.

Ligesaa hyggelig som Vintertiden er for Den, der er istand til at værne sig imod dens Strengthed, netop fordi han under de ydre ugunstige Forhold dobbelt føler Behageligheden af sit Belyære, ligesaa sørgelig og nedkuende er den for den Fattige, som ikke formaaer at mildne alle dens Yttringer af Strengthed, og som netop under den dobbelt føler sin Mangel. — Det fattige Hjem, som synes mildt og venligt, naar Sommersolen kaster nogle enkelte Straaler ind i det, bliver mørkt og ubygge- ligt, naar de tilfrosne Ruder formindsker det allerede iforveien sparsomme Ly3.

Alexander syntes imidlertid neppe at bemærke det. Han sad bøiet over sit Arbejde, og den Hast, hvormed hans Pen bevægede sig hen over Papiret, medens et Par Feberroser malede sig paa hans Kinder, vidnede om, at hans Tanker med al deres Styrke drog ham bort fra hans Omgivelser.

Endelig standsede han, hans Blik fløi endnu engang hen over de sidste Linier, han havde nedskrevet, og et lille Smil bevægede hans Læber, men afløstes strax af et dybt Suk.

Han samlede en Mængde affrevne Blade, lagde dem i Orden efter Pagina og lagde med Omhu en Convolut om det Hele.

„O, Fader i Himmelen!“ hvistede han med Underlighed

hen for sig, „læg nu Din Belsignelse i mit Arbeide og gjør Ende paa mine bittere Prøvelser. Fader, Fader, har jeg feilet, da jeg ikke adlød de Advarsler, som bleve mig givne, saa lad mine Lidelser i disse Maaneder, Dpoffrelsen af min Fremtids skjønneste Haab, forsone Dig og straf ikke dit Barn med flere Hjemløgeller, som ikke alene træffe mig, men ogsaa min arme Moder, min arme Søster! Min Gud! er det saa Din Billie, saa lad alle mine Drømme om Storhed og Ære være tilintetgjorte, men giv mig blot Evne til at erhverve Brød, Brød til os Ulykkelige!“

Han reiste sig, og nu rystede Kulden ham, saa han neppe kunde holde sig opreist.

Sophie aabnede sagte Døren, og da hun saae, at han ikke var bestjæftiget med Arbeidet, traadte hun ind og lukkede forsigtig Døren efter sig.

„Min stakkels Broder, hvorledes gaaer det med Dig? hvorledes kan Du skrive i denne Kulde?“, spurgte hun ømt og tog hans Hænder imellem sine, som for at varme dem, uden at betænke, at hendes egne affkurat vare ligesaa kolde.

„Taf, Sophie, Taf! Jeg kan nok taale det; men hvorledes gaaer det med Dig, hvorledes kan Du sye med disse kolde Hænder. O, Søster, det var ikke saaledes, da jeg for fem Maaneder siden drømte om at indrette dit Hjem,“ sagde Alexander, medens Taarerne trængte sig frem i hans Dine.

„Mod, Alexander! Kun Mod, og det bliver nok bedre. Var der kun ingen værre Smerter end dem, Kulde og Mangel kan berede os, saa var Verden endda ikke saa slem.“

„Værre Smerter?“ gjentog Alexander langsomt. „Jeg veed nok, at der gives værre Smerter; men jeg har hidtil trøstet mig ved Tanken om, at Du idetmindste ikke kjendte saadanne. Har jeg taget feil, Sophie?“

„Vi tage ofte feil, Alexander; men lad os ikke tale mere derom,“ svarede hun sørgmodig.

„Og hvorfor ikke? Har jeg tabt din Fortrolighed, siden Du ikke mere tør tale aabent til mig, men holder dine Tanker og Følelser hemmelige for mig?“

„Nei, Alexander! Jeg veed, at skulde jeg nogetsteds finde Trøst og Husværelse, saa vil det være ved dit Bryst; men jeg tør, jeg kan ikke sige Dig Alt i dette Dieblif, og dog, Gud styrke mig saasandt, det varer maaskee ikke længe, før jeg maa skjænke Dig al den Fortrolighed, over hvis Mangel Du nu beklager Dig, og da — o Alexander, da vil Du dømme din lille Søster med Skaansomhed; ikke sandt, det vil Du?“

„Bed Gud! det vil jeg; men endnu forstaaer jeg ikke et Ord af det Hele og veed mindst, hvad jeg kan have at dømme Dig for?“

„Lad det være nok, Alexander,“ bad hun i stærk Bevægelse og vedblev fort derpaa med lidt mere Fatning: „men lad os nu tale om noget Andet. Moder er faldet i Søvn, men naar hun nu vaagner og trænger til Noget, hvad skulle vi saa gjøre? Vi have Intet — slet Intet.“

„Kunne vi ikke faae Noget paa Credit inde hos Spekhøfveren?“ spurgte Alexander forknytt.

„Nei, han siger, at han ikke kan betro os mere, siden han

seer, Du intet Arbeide har. Det taabelige Menneſte, han kan ikke begribe, at Du arbeider med Anſtængelſe, uagtet Du ikke gjør det ſom Muurſvend.“

„Og vi have Intet, ſom kan ſættes ud eller ſælges?“

„Det Sidſte, jeg eiede, Alexander, det maatte jeg gjøre Udveie med i Forgaars.“

Alexanders Bliſ ſøgte forgyæves omkring i Bærelſet, endelig ſtandsede det ved den Bog hvori han havde nedlagt den paa Graven fundne Roſe. Det var et ſmukt indbundet Lexicon, han tog den ned, tog Roſen ud af den for at lægge den ind i en anden, mindre værdifuld Bog; men han ſtandsede under Arbeidet og henſank i Tanke.

Et undertrykt Suf vækkede ham, han ſloj Dinene op og mødte Sophies taarefulde Bliſ, der med en ſympathetiſk Smerte dvælede paa ham.

„Du græder, Sophie?“ ſpurgte han.

„Ja, Alexander, for nu forſtaaer jeg Dig og din Omhu for den visne Roſe.“

„Min Gud! Sophie, ſaa forſtaaer jeg ogsaa Dig og dine Ord,“ ſagde han beſtyrdet.

Hun lagde bedende ſin Haand for hans Mund.

„Der, Sophie,“ ſagde han, „tag den Bog og ſalg den til Boghandleren henne paa Hjørnet. Det er den ſidſte, jeg har, ſom kan gøres i Penge; men nu er min Fortælling færdig, og jeg gaaer idag omkring ſaalænge, indtil en Boghandler kjøber den, eller Gud paa en anden Maade ſender Redning; thi dette maa have en Ende. — Gud har ſom den ſtrænge

Fader taget den simple Føde fra mig, fordi jeg ringeagtede den og udstraf Haanden efter det Bedre; men han vilde ikke stedse lade sit Barn hungre til Straf."

Moderens Kalden paa Sophie afbrød deres Samtale.

Ved Boghøferens Hjælp var Lexiconnet snart forvandlet til de fornødne Rekviziter til en Kop Kaffe, dette fortræffelige Trøstemiddel for den af Mangel Forkommende, og efter at ogsaa Alexander var bleven opmuntret og oplivet ved sin Andeel af den tarvelige Frokost, der med det samme skulde gjøre Tjeneste som Middagsmad, greb han sit Manuskript for at begive sig paa Vandring til den gode Stad Kjøbenhavns Boghandlere, disse Skabninger, som leve og trives af Forfatterens Hjerteblood.

Gaa med Gud, mit kjære Barn," sagde Moderen og lagde velsignende sin Haand paa hans Hoved, „og Du skal see, at disse Boghandlere ville nok vide at paastjønne Dig bedre, end Theaterdirecteurerne, der formodentlig vare bange for deres eget Renomme, hvis de opførte dit Stykke; Du skal see, det vil nok gaae godt, og vi kunne forresten endnu holde længe ud, naar bare Sophie vilde passe sit Arbeide lidt bedre."

„Vær ikke uretfærdig imod Sophie," bad Alexander, „hun arbeider snarere formeget end forlidet, og havde jeg tænkt, hun skulde blive udsat for en Tid som denne, saa havde jeg langt hellere forsvoret, nogenstinde at røre en Ven, og var i dets Sted forblevet ved mit Haandværk; men nu er det engang skeet, og det var vel Guds Villie, at det skulde gaae saaledes;

men han vil vel ogsaa hjælpe mig til, at jeg kan gjengjælde Eder."

„Gid Du maa have Lykke med Dig," hvistede Sophie, „og tab ikke Modet, om det ikke gaaer Dig ganske efter Dnsfe."

Dg saa begav Alexander sig da paa sin første Vandring til Boghandlerne for at faae — sine sidste Illusioner knuste.

Den første, han henvendte sig til, erklærede ham kort, at han aldrig befattede sig med at være Forlægger, men henviste ham til To eller Tre, der vare bekjendte for deres Forlagsartikler.

Han gik da videre efter de opgivne Adresser; men Modet begyndte allerede at synke ved Banffelighederne, som bleve gjorte ved at faae en af disse i Tale. Det var, som om han havde søgt Audients hos en Premierminister; thi Boghandlerne, som leve af Forfatternes Arbejder, ere fornemme og mægtige Personer i den litteraire Verden, medens Forfatterne, som skaffe dem Livets Dphold, ere Stoddere, de kunne hundse af Hjertets Lyst.

„Hvem er De?" spurgte Boghandleren og trak op i sit hvide Halsbind, da Alexander havde forebragt ham sit Dnsfe om at sælge et Manuskript, men uden at række Haanden ud for at modtage Manuskriptet, som Alexander vilde levere ham.

„Mit Navn er Alexander Kosky!"

„Kosky? Det har jeg ikke hørt før! Er det Deres første Arbejde? Har De studeret?"

„Ja, det er mit første Arbeide; men jeg har ikke studeret,“ svarede Alexander forlegen, og dog med Blodet i Røg.

„Hvad er De da?“

„Jeg har været Murer.“

„Murer? Ha, ha, ha! Og nu vilde De være Skribent? Nei, min gode Fyr, jeg har ikke Brug for deres Manuscript.“

„Men De har jo endnu ikke værdiget det et-Blif,“ sagde Alexander med tilbagetrængt Harm, „og De kan vel, tiltrods for Deres Dygtighed som Boghandler, ikke udenpaa Pafften see Værdien af det Indre.“

„Jeg har sagt Dem, at jeg ikke har Brug for Deres Skrivelser,“ svarede Boghandleren grov, „og det maa vel være Dem nok! Jeg har ikke Tid til at tale mere med Dem.“

Alexander forlod ham saa opfyldt af Harm, at han næsten ikke følte Smerten ved det skuffede Haab, og rettede sine Skridt til den næste Boghandler, hvor han vel blev modtaget humanere, men hvor til Gjengjæld den tørre Erklæring, at det, at udgive en Forfatters første Arbeide, i Reglen ikke engang dækkede Omkostningerne til det forbrugte Papir, og at det derfor ikke kunde lønne sig, gjorde ham hans sande Stilling mere klar.

Han begyndte at fatte, at for at faae sit Arbeide endogsaa blot udgivet, endfige honoreret, maatte han først og fremmest have det overordentlige Held at træffe paa en Mand, som, før han gav Afslag, dog idetmindste vilde gjøre sig den Uleilighed at læse, hvad der blev ham tilbudt.

Graaden stod ham i Halsen og truede med at kvæle ham, og uden selv at vide hvor eller hvorledes, vankede han flere Timer omkring i Gaderne, inden han følte Mod til at foretage endnu et Forsøg.

Noget mere rolig ved forud at have fattet sig paa, hvad der sandsynligviis vilde møde ham, traadte han endelig ind til den tredie af de opgivne Boghandlere, en gammelagtig, meget snakkelysten Mand.

„Jeg kan ikke, kan virkelig ikke,“ forsikkrede han, „thi man kan ikke gjøre Regning paa anden Af sætning end den til Reiebibliothekerne, og altsaa kan det ikke betale sig at honorere Manuscriptet, især da man kan faae nye Bærker nok paa Forlag, som man faaer for mindre end det, Bogtrykkerlønnen beløber sig til.“

„Hvorledes det?“ tillod Alexander sig at spørge.

„Ja, seer De, man giver en Oversætter et Par Daler for Arket at oversætte af franske eller engelske Romaner, som her kun koster Prisen for et enkelt Exemplar. Oversættelsen faaer man saa optaget som Feuilleton i et Dagblad, hvis Redacteur naturligviis er meget veltilfreds for at faae Feuilleton for Ingenting, og til Gjengjæld faaer man Lov til at tage Afstryk af den. Saaledes koster hvert Ark En kunet Par Daler foruden Papiret, istedetfor at man ellers maa betale en fem — sex Daler alene i Bogtrykkerløn for Arket.

„Men paa den Maade er det jo umuligt for de yngre Forfattere at komme fremad, og den danske Literatur maa til Slutningen gaae under.“

„Nof muligt, min gode Hr. Noff, eller hvad det er De hedder, men hvad Ja'en bryder Folk sig om den danske Litteratur, naar de bare faaer Noget at fluge i sig? For seer De, deri bestaaer egentlig Feilen, at nutildags bruge Folk ikke mere at læse, men de fluge Bøger. I forrige Tider købte man en Bog, og hele Familien glædede sig ved den saalænge, indtil man fik Raad til at købe endnu een; men nu gaaer man i dets Sted til et Leiebibliothek, og der kan man for den samme Pris, som gives for een Bog, faae Lov til at fluge Bøger i et heelt Aar, og det foretrækker man naturligtviis.“

„Men,“ vovede Alexander endvidere at indvende, „der er dog nogle af vore Forfattere, som faae Honorar for deres Arbeider, hvorledes kan det da gaae til?“

„Ja, seer De,“ vedblev Boghandleren, „det er saadanne Forfattere, som allerede ere bekjendte, og hvis Arbeider altsaa skulle fluges strax, for at man kan deeltage i Conversationen om dem og tilbørlig snakke op ad Bægge og ned ad Stolper med Andre; men da det ikke kan betale sig for Leiebibliothekerne at bekoste saa mange Exemplarer, som der findes sig Bogslugere hos dem, og det derfor gaaer disse forlangsomt, saa tringes de meest iltre af disse til selv at købe sig et Exemplar af Bogen, og derved fremmes Affætningen saa meget, at man kan give Forfatteren et anstændigt Honorar, det vil sige et saadant, som omtrent kan betale de Cigarer, han har røget ved sit Arbeide, hvis han forresten er henfaalden til den for en Forfatter aldeles utilbørlige Lurus at røge Cigarer.“

„Der er altsaa slet intet Haab for mig?“ spurgte Alexander forfnytt.

„Nei, min gode Mand, De kan saamen gjerne trave hele Landet rundt uden at finde nogen Forlægger. Men jeg skal dog give Dem et godt Raad: see til, om De kan faae et af vore feuilletonsvangere Dagblade til gratis at optage Deres Fortælling, saa kan D: maaskee blive saa bekjendt, at man giver Dem et Par Daler for Arket af Deres næste Arbeide.“

Alexander var fortvovlet. Hurtig bød han Farvel og ilede ud for faae Luft. Der var en Troværdighed i Mandens hele Maade at tale paa, som gjorde ham det umuligt at tvivle paa Sandheden af hvad han havde hørt; og var det Sandhed, vare Forholdene virkelig saaledes, hvorledes stod da Fremtiden for Haand?“

Og hvad skulde han gribe til i Diebliffet? Hjemme ventede man hans Tilbagekomst som et Tegn til idetmindste at faae det Nødvendigste, og nu skulde han vende hjem og sige: „Jeg har Intet, ikke engang Haabet mere, vi maae gaae under!“

„Umuligt!“

Men een Ting er det, at indsee Umuligheden af, længe at forblive i den Stilling, hvori man befinder sig, og en ganske anden, at opdage Muligheden af en bedre.

Og mindst villig er Manden til at begive sig paa en saadan Opdagelsezreise i det Dieblif, da den sidste Rest af vore kjæreste Forhaabninger ere traadte i Støvet.

Alexander følte det og vilde for sin Person gjerne have

underkasted sig hvilkesomhelst legemlige Savn for i dette Dieblig at kunne unde sin lidende Sjæl No til at begræde sine sønderknuste skjønne Forhaabninger og fatte sig paa en ny Kamp mod den ublide Skjæbne, der forfulgte ham; men der var Andre, som havde Krav paa ham, og for Deres Skyld maatte han paany trænge Smer-ten tilbage i sit Indre og paany bryde sin forpiinte Hjerne for at finde en Udvei.

Der var kun een, som fremstillede sig for hans Tanke, den, at vende tilbage til sin Profession.

Det stod klart for ham, at han vilde blive underkasted en Mængde Krænkelser af sine fordums Kammerater, naar han atter indtraadte i deres Række, Krænkelser, der vilde være tusindfold bitterere for ham end de kunne ane, der tilføiede ham dem; men han vilde dog atter kunne erhverve det Nødvendigste til sin Moder og Søster, og dette stod i Dieblicket for ham som det Høieste, det Eneste, han havde tilbage at kjæmpe for.

Med rolig Resignation gik han derfor op til den første den bedste Muurmester, hvis Adresse han erindrede sig.

„Ah, Hr. Kosky!“ udbød den unge Mester med et spydigt Smil, da Alexander traadte ind til ham, „hvad staaer til Herrens Tjeneste?“

„Jeg vilde tillade mig at spørge, om De ikke har noget Arbeide for mig?“ svarede Alexander beskedent, skjøndt

Blodet fløi ham til Hovedet ved at føle den slet skjulte Braad, der laae i Mandens forskilte Erbødighed.

„Arbeide?“ gjentog Mesteren ironisk. „Nei; der er Ingen døde, som jeg ønsker Liigvers over, og da jeg er bleven gift for flere Aar siden, har jeg heller ikke Brug for nogen Bryllupsvisse.“

Alexander sittede af Harmen; men han følte uvilkaarlig, at et Udbrud af den vilde spærre ham den sidste Udvei, og han betvang den derfor, idet han med Alvor svarede:

„Det er Uret af Dem, min Herre, at De vil forhaane en Mand, som aldrig har fornærmet Dem med noget Ord. Det er nok muligt, jeg efter Deres Anskuelser har begaaet en Dumbhed, men den er da kun gaaet ud over mig selv, og jeg har i Sandhed lidt nok til Straf derfor, saa De ikke endmere bør forbitte mig min Tilbagevenden til det, De anseer for det ene Fornuftige. De veed godt, at det Arbeide, jeg beder Dem om, er i den Profession, hvori vi Begge ere oplærte, og som jeg vel aldrig har elsket, men dog heller aldrig har gjort nogen Skam.“

Mesteren betragtede ham med store Dine og syntes at være i Tvivl om, enten han skulde kaste ham ud af Døren eller erkjende sin Uret. Det sidste Alternativ gik af med Seiren, idet han sagde: „Naa, det kan der maaskee være Noget i; men hvad De saa ogsaa nok veed, det

er, at der paa denne Aarstid kun er lidet Arbeide, og at vi saa altid først dele den Smule, der er, imellem de gifte Svende, og dernæst imellem dem, som med Stædighed og Orden har arbeidet for os i den travle Tid. De har nu ingen af disse Dele at paaberaabe Dem, og det vil derfor være forgæves, om De søger Arbeide. Ja, selv om De var gift, og selv om jeg eller en anden Mester kunde have Brug for Dem, saa kan jeg forsikre, at De alligevel ikke vilde blive taget i Arbeide; thi da den gamle Homann fortalte os, hvorledes De havde afslaaet hans sjeldne Tilbud, bleve alle Mestrene enige om, under ingen Omstændigheder at tage Dem i Arbeide, — thi at De engang vilde komme, derom tvivlede vi ikke, — for paa den Maade at straffe Deres Uafnemmelighed."

„Min Gud!“ hviskede Alexander og støttede sig bleg imod Dørstolpen, „saa er altsaa ogsaa mit sidste Haab forbi!“

Den Tilintetgjørelse, som i dette Dieblig talte ud af hans hele Væsen, syntes at gjøre noget Indtryk paa Mesteren, og efter en kort Betænkning tilføiede han:

„For Deres gamle Moders Skyld, mod hvem De altid skal have været en skikkelig Søn, vil jeg dog gjøre Dem opmærksom paa een Ting. Da vi bleve enige om at nægte Dem Arbeide, var den gamle Homann den Eneste, som ikke vilde give sit Ord derpaa; hans Godhed for Dem var endnu saa stor, at han fandt, det vilde være

Synd. „Den stakkels Dreng er bleven skruptosset,“ sa'e han, „men derfor skal man ikke forhindre ham i at komme til Fornuft igjen.“ Jeg troer derfor, at skal De paa nogen Maade komme til at arbeide paa Professionen, maa det være hos ham; gaae derfor derhen, han vil maaskee buldre lidt løs, men han er dog istand til at hjælpe Dem.“

„Det kan jeg ikke, det er mig umuligt!“ stønnede Alexander med kvalt Stemme.

„Ja, saa veed jeg saagu ikke hvad De kan,“ svarede Mesteren fortørnet.

Alexander ravede ned ad Trapperne.

Nede i Gangen vendte han sig ud imod Gaarden, kastede et Blik op imod den skyfulde Himmel og skjulte hulkende Ansigtet imellem sine Hænder.

Men Haabet, dette smigrende og skuffende Haab, som vi stedse velsigne og modtage med aabne Arme, skjøndt det næsten altid lader Smerte og Sorg tilbage, naar det flygter, det dukkede paany frem i hans Sjæl, da nogle Taarer havde lettet hans beflemte Bryst.

Det tilhviiskede ham, at Tilbageveien dog umuligt kunde være saa ganske affkaaren, som det nys havde forekommet ham. Kunde det ikke tænkes, at alle disse Affslag, som havde krænkert og bedrøvet ham saa dybt, vare nødvendige for at tvinge ham til at ydmyge sig for den gamle Homann, og at denne Ydmygelse, naar den først

engang var overstaaet, kunde lede tilbage til en Fremtid, han alt havde opgivet Haabet om nogensinde at see virkeliggjort?

Kunde det ikke tænkes, at den gamle Homann, rørt over hans Fortrydelse og Tillidsfuldhed, vilde omfatte ham med den sædvanlige Godhed, og maaskee endogsaa betragte det som et Gode, at det unge Menneske havde prøvet, hvor urealisable hans digteriske Drømme vare, da han nu med langt større Troskab og Udholdenhed vilde gennemføre det Hverv, den Gamle havde tiltænkt ham, og langt bedre skjønne paa den tiltænkte Belønning?

Og denne Belønning: Forbindelsen med Caroline, var den virkelig saa umulig at opnaae, som det under de sidste Maaneders Forhold havde forekommet ham?

Det Hjerte, han allerede bildte sig ind at have bragt til Dødens Ro og Kulde, beviste ham nu ved sin hurtige Banken, at det ligesaa lidt som de Millioner, der havde banket før det, nogensinde vilde blive koldt for den første Kjærlighed, saalænge det endnu havde et Slag tilbage.

Denne Følelse, med Magt trængt tilbage i flere Maaneder, stævnede paany løs med overvældende Kraft og gjorde, at Ydmygelsen ved at fremstille sig som den angergivne Synder for den gamle Mester langtfra ikke forekom ham saa stor og saarendende som for nogle Minutter siden, endfige, det skulde være „umulig“, som han havde udtrykt sig oppe hos den Mand, han nys havde forladt.

Tusmørket begyndte at falde paa, og naar Alexander vilde fastholde sin Beslutning, ikke at vende trøstløs hjem til sine kjære Væntende, saa var der ingen Tid at spille. Den øieblikkelige Fatning, som følger efter at have udgydt Taarer, syntes ham ogsaa gunstig ved det paatænkte Forsøg paa en Forsoning, og han begav sig derfor directe paa Veien til Mester Homann.

Men alt som han kom nærmere til Bestemmelsesstedet, bleve hans Skridt langsommere og hans Tanker uroligere; en Mængde Tvivl, som slet ikke vare faldne ham ind da han bestemte sig til dette Skridt, opstode nu efterhaanden som fremmanede Spøgelses for hans Tanker og reve dem med sig i en uhyggelig Dødningsdands.

Da han kom til Huset, var hans Mod saa langt borte, at han næsten følte sig fristet til at ønske, at den gode Homann ikke maatte være hjemme, for at han med en Slags frelst Samvittighed kunde give sig Tid indtil næste Morgen, og maaskee forinden vinde nogen Fatning og Ro.

Lydløst steg han op ad Trapperne og trak med skjælvende Haand i Klokkestrengen.

En Tjenestepige lukkede op.

„Er Hr. Homann hjemme?“ spurgte han med saa sagte en Stemme, som om han frygtede for, at Hr. Homann selv skulde høre det og komme frem.

„Ja — Nei,“ stammede Pigen tvivlraadig, „det vil sige: han er nok hjemme; men De kan ikke faae ham i Tale nu.“

„Naar kan jeg da træffe ham?“ spurgte Alexander raskere, ligesom noget trøstet ved Bevidstheden om, at det befrygtede Møde — uden hans Skyld — var rykket nogle Timer ind i Fremtiden.

„Ja,“ meente Pigen, „De vil neppe kunne faae ham i Tale før imorgen tidlig; thi iaften skal Datteren forloves, og saa indseer De nok“

„Forloves!“ raabte Alexander og følte Benene skjælve under sig. „Skal Caroline forloves? Svar mig, svar mig, Pige!“

„Ja, Gud bevare's! Er det da saa forskrækkeligt?“ svarede Pigen ganske angst og traadte et Par Skridt tilbage.

„Oh nei!“ stønnede Alexander, „det er jo vistnok meget naturligt,“ og til Pigen's store Forundring vendte han sig om og gik ned ad Trapperne, vaklende og samlende som en Beruset.

Nu standsede han ikke, nu havde han ingen Taarer til at lette sit Bryst. Bleg, med sammenpressede Læber og en kold Sved paa sin Pande forlod han det Huus, han gjentagne Gange havde betraadt med smilende Forhaabninger. Hvorhen han gik, det vidste han ikke; Huse og Folk og Lygter bevægede sig forbi hans Dine

uden at han lagde Mærke dertil eller gjorde sig Rede derfor; han tænkte neppe, han følte kun, følte en rasende Smerte og en rasende Bitterhed imod sig selv, mod alle dem, han elskede, mod hele Livet og selv mod Livets Giver.

Men ligesom de sjællige Lidelser undertiden kunne naae en saadan Styrke, at Mennesket over dem for- glemmer legemlige Smertes, det til samme Tid er under- kastet, saaledes kunne ogsaa undertiden de physiske Li- delser for et Dieblif bringe Sjæleens Smerte til at for- stumme.

Noget saadant begyndte ogsaa efterhaanden at gjøre sig gjældende hos Alexander. Han havde Intet nydt siden om Formiddagen da han forlod sit Hjem, og Na- turens Krav indfinder sig ligesaa uforsonlig hos en ulykkelig som en lykkelig Elsker, maaſkee lidt sildigere; men det indfandt sig dog. Med andre Ord: Alexander begyndte at føle en nagende Hunger, som tvang ham til at samle sine Tanker og give dem en mere praktisk Retning.

Han erindrede sig, at den samme physiske Smerte, som indfandt sig hos ham med en saadan Bælde, at den endogsaa formaade for ligelang Tid at tilbage- trænge hans store moralske Lidelser, den vilde ogsaa ind- finde sig hos hans Søster og Moder, som kun havde havde ham at fæste deres Lid til.:

Han lod derfor endnu engang alle tænkelige Udveie til Erhverv, eller endog kun en midlertidig Hjælp, passere Revue forbi sine Tanker, men havde disse Udveie været saa om Morgenens, saa vare de nu svundne ind til aldeles ingen.

Uldrig havde han følt sig saa forladt, saa arm og hjælpeløs som nu.

Dog, det var ikke forgæves at han anstrængte sin Hukommelse for imellem fordums Venner og Bekjendte at finde Een, hos hvem han kunde haabe at finde Deeltagelse; thi den gjentog for ham nogle Ord, som han ofte nok havde forsøgt paa at tvinge den til at glemme.

Det var stakkels Dybbels sidste Ord til ham: „Kommer Du engang til Fornust, eller bliver engang saa arm, at der ikke er en Eneeste, som byder Dig en trofast Haand, saa forglem ikke, at Jakob Dybbel altid vil dele den Fattiges Nød og til Gjengjæld give ham Halvdelen af sit Brød.“

Dengang da Bennen udtalte disse Ord, da forekom de ham haarde og saarende, nu derimod syntes de ham venlige og hjertelige, og efter de Ydmygelses, han allerede havde udsat sig for i Løbet af Dagen, troede han, det vilde være ham let at underkaste sig den, der var forbunden med at gaae hen til Jakob og sige: „Nu er den Time kommen, som Du dengang nævnede; deel nu

dit Brød med os saalænge indtil jeg atter selv kan skaffe det tilveie."

Hvad han i dette Minut reent forglemte, det var, at han selv havde gjort denne Ydmygelse større, deels ved det stolte Svar, han havde givet hiin Usten, og deels ved det haanende Brev, hvori han havde afflaet Jakobs Bøn om Søsterens Haand, en Forglemmelse, som forresten i og for sig var meget naturlig, thi Menneffene ere altid villige til at forglemme den Uret, de have gjort imod Andre, naar de behøve deres Hjælp.

Han gik altsaa hen til Jakob Dybbels Logi med den egne Følelse af Ro, der opstaaer hos Den, som veed, at i Hvad der end hænder ham, kan han ikke blive væsentlig ulykkeligere end han allerede er.

Jakobs gamle Bertinde modtog ham med et Forundrings-Udraab og begyndte allerede at fortælle ham, hvorlunde hun strar havde forudsagt, at det nok vilde blive godt igjen imellem de to Venner, da Alexander med Kulde afbrød hende med Spørgsmaalet om hvorvidt Jakob var hjemme, eller naar han var til at træffe.

„Ja, min Gud!“ svarede den Gamle, „det kan maaskee falde Dem vanskeligt nok med at træffe ham; men hvorfor har De ogsaa opsat det saalænge med at komme?“

„Hvorfor er det saa vanskeligt at træffe ham?“

spurgte Alexander istedetfor at indlade sig paa at besvare hendes kildne Spørgsmaal.

„Men Herregud! veed De da ikke engang at han skal reise, reise til Tydskland og Italien og blive borte tre—fire Aar?“ spurgte hun forbauset.

„Nei, det veed jeg virkelig ikke det Mindste af,“ forsikkrede Alexander med en Følelse af hemmelig Skinsyge over, at det saaledes viste sig, at Jakob skred rask fremad imod sit Maal, medens han selv derimod med Haan var kastet tilbage fra sit eget. „Men det bliver saameget nødvendigere, at jeg saaer ham i Tale endnu iaften. Hvad Tid venter De ham hjem?“

„Ja, det er min Sandten ikke godt at sige,“ loe den Gamle, „for man veed nok, at naar saadanne Folk som han er hos Kjæresten, saa forglemme de let baade Klokke og Knebel, det vil da sige: den rigtige, for . . .“

„Hos Kjæresten?“ afbrød Alexander atter. „Hvad vil det sige?“

„Naa, naa! Vil De nu maaskee bilde os ind, at De ikke veed hvad „Kjæreste“ vil sige?“ spøgede hun og slog ad ham med Haanden. „Men det er sandt, det veed De vel altsaa heller ikke Noget om, og jeg kan derfor have den Fornøielse at fortælle Dem, at Hr. Dybbel iaften er henne og bliver forlovet.“

„Forlovet!“ udbrød Alexander atter med Overraskelse. „Ogsaa han!“

„Er De maaskee ogsaa bleven det?“ spurgte Bertinden med Nysgjerrigheden affspeilet i hvert et Træk.

„Nei vist ikke, nei vist ikke,“ forsikrede Alexander og tilføiede næsten tankeløst: „Med Hvem bliver han forlovet?“

„Aah, det er saamæn et godt Parti; han kan rigtig nok sige, han har Lykken med sig; det er med den gamle, rige Muurmester Homanns eneste Datter.“

„Med Caroline!“ skreg Alexander med en Følelse, som om et Lyn slog ned i hans Hjerte. „Ha! saa var der altsaa dog flere Smerter tilbage for mig idag!“

Den gamle Bertinde stod ganske forbløffet da det gik op for hende, at det slet ikke var nogen glædelig Efterretning, hun havde meddeelt.

Alexander vendte sit liigblege Ansigt halvt om imod hende og hviskede: „Jeg beder Dem indstændigt, fortæl ikke til Jakob, at jeg har været her.“

„Men Du gode Gud! hvad er der dog iveien?“ spurgte den Gamle forfnyet.

„Det er detsamme; lov mig blot, at De ikke vil omtale mit Besøg.“

„Det lover jeg.“

Alexander fjernede sig. Sagte og alvorlig skred han langs Husene igjennem Gaderne til sit Hjem. Søsteren var fraværende i det Dieblik han kom hjem, og Moderen laa hensunken i en urolig Søvn; han gik derfor ube-

mærket igjennem Bærelset ind i sit lille Kammer, lukkede Døren omhyggelig efter sig og sank kraftløs ned paa en Stol.

Maanen skinnede klart derind; han vendte Blikket imod den, men Dinene vare tørre og glandsløse.

Femte Kapitel.

Vi have allerede antydet de Forandringer, som i det sidste Halvaar havde viist sig i Sophies Charakter, og skulle nu dvæle lidt ved Aarsagen til dem.

Efterretningen om det Benskabsbrud imellem hendes Broder og Jakob Dybbel, som havde fundet Sted ved Broderens Beslutning om at betræde en ny Bane, havde virkelig fyldt hende med en Sorg, hvis Størrelse hun ikke ret selv kunde forklare sig Grunden til; thi vel følte hun, at det tildeels var for Broderens Skyld, at det smertede hende, at det gjorde hende ondt, at han skulde miste sin eneste trofaste Ven, og det netop paa en Tid, da det Kvinden egne Skarpsind tilsagde hende, at han vilde udsætte sig for flere Lidelser end han hidtil havde havt at gennemgaae; men ved Siden af denne „Sorg af Deeltagelse“ følte hun en anden, om ikke mere inderlig, saa dog mere personlig, og denne var det, hun ikke formaaede at gjøre sig selv Rede for.

Den var alligevel meget naturlig.

Jakob Dybbel havde i en Række af flere Aar været den eneste Fremmede, som besøgte hendes stille og eensformige Hjem, og hver Den, som har prøvet at føre et indgetogent Liv, og som kun har modtaget Besøg af et eneste Menneske, veed hvor let og inderligt at Hjertet knytter sig til dette. Det er Tilfældet selv i den Alder, da Hjertet er mindre aabent og mindre modtageligt for Hengivenhedsfølelsen, og da selv imod Mennesker, hvis Særheder eller Egenheder kunne gøre dem „utaalelige“ for dem, der have flere Omgangsvener at vælge imellem. Hvormeget mere maatte det da ikke være Tilfældet med Sophie i den Alder, da Hjertet med Omhed omfatter alt hvad det møder, ligeså Mennesket til Rattillingen eller Fugleungen, ligeså Skoven i al sin Pragt og ned til det fattige Græsstræe, som skyder frem imellem Gaardens Stene, og saa tilmed ligeover for en ung Mand som Jakob Dybbel, hvis aabne, ærlige og djærve Charakter lyste ud af ethvert hans Træk, ethvert hans Ord.

Og lægger man nu dertil Sophies af Naturen stærkt udviklede Følsomhed, saa er det klart, at hun maatte føle dyb Sorg ved at vide sit fattige og temmelig gladetomme Hjem berøvet denne eneste Ven, og ligesaa vist som det er, at jomere man lider for en Kjer, jo kjerere bliver han for En, ligesaa vist er det, at Ja-

kob under denne hendes Sorg forekom hende langt kjæ-
rere end nogensinde forhen, og havde hun midt under
denne Sorg erfaret hans Bøn om hendes Haand, vilde
hun uden Tvivl med Glæde have modtaget hans Tilbud
og uden Betænkning knyttet sin Skjæbne til hans;
thi hun kjendte ikke nogen stærkere Følelse end den, som
taledede i hendes Hjerte for ham, og kunde altsaa ikke
have noget Begreb om, at der gaves en stærkere.

Tilfældet vilde det imidlertid anderledes.

Det Brev, hvori Alexander afflaende havde be-
svaret Jakobs Bøn, holdt ham fremdeles fjernet fra
Sophie og hendes Hjem, og da han endelig engang
tilfældigt traf sammen med hende, var det forældigt.

En ny Verden var i Mellemtiden opgaaet i hendes
Hjerte, og Jakob Dybbel vilde nu have påset ligesaa
godt deri, som en af hans Bedstemoders Dragkister i en
moderne meubleret Salon. Hans Tid var forbi.

Man erindre, at da Alexander kom hjem fra sin
sidste Spadseretur med Jakob Dybbel, traf han et
ungt, nysgjerrigt Menneske i sin Forstue; da han den
næste Morgen stod ved det aabne Vindue og glædede
sig over Svalens Dviddren og Hanernes Galen, saae
han det samme unge, nysgjerrige Ansigt at kikke op til
hans Vinduer, og det skulde endnu engang møde ham,
for hver Gang at fylde ham med Sorg og Harm.

Dette unge Menneske, hvis væsentligste Fortjeneste

bestod i at være „Søn af en Conferentsraad,“ han hørte til den Afdeling i Samsundet, som paa samme Tid den studerer Humaniora gjør sig al optænkkelig Umage for at træde Humaniteten under Fødder.

Det er slet ikke sjældent at træffe paa disse unge Mennesker, som blegne ved at see en Udderkop følge sin Natur og drage sin Næring af en sprællende Flue; men med den største Koldhed og Følesløshed selv lægge an paa, med det kunstigste Bæv at omspænde en eller anden ung, uskyldig Pige, til sin Fornøielse at drage Livslykken og Livsglæden ud af det unge Bryst, og derpaa lade Offeret falde, for at det kan lide tusinde Kvaler, lide Haan, Foragt og Elendighed forinden Døden med sin Kolde, men dog mindre grusomme Haand knuser det skielvende Hjerte.

Thi den oplyste, den civiliserede og fremfor Alt retfærdige Verden, den fordømmer og haaner, foragter og nedstøder den Forsørte, men Forsøreren, han, som hjertesløs tilintetgjør en Medskabnings hele Livslykke for at tilfredsstille sine øieblikkelige og skamløse Begjerligheder, han? Ja, Gud bevare os, han kan være en meget respectabel Mand, fordi han engang har begaaet nogle sinna Ungdomsforvildelser.

Men det forstaaer sig, for at den retfærdige Verden kan dømme saa mildt, maa den Forsørte rigtignok være „en simpel Pige“, et ungt Bæsen uden Formue og uden

mægtige Slægtninge, et Bæsen, hvis hele Eiendom og Bærd var hendes Ustyld; thi tager han feil og forfører „en Pige af god Familie“, en saadan, som har en Mængde af Midler til at skjule sit Feiltrin og anseete Slægtninge til at beskytte hende imod de værste Lidelser og Forhaanelser, saa er han en Skurk, en Kjæltring, en Nidding, der behørig udstødes af „det gode Selskab“, dette noble „gode Selskab“, der med et Smil tilgiver „det letsindige unge Menneſke“, naar han berøver den Ringe og Fattige Alt; men ubarmhertig fordømmer „den æreløse Karl“, som har hovet at berøve en Riig eller Fornem Noget.

Som sagt, det unge Menneſke, som Alexander uoverlede nogle Ord med hiin Aften, henhørte til denne Afdeling af Samfundet, og havde til sine „Bennerſ“ store Glæde med forbausende Lethed tilegnet sig alle dens Begreber om Ret og Ære, og den lille Sophie var ved et ulykkelig Tilfælde udseet til at blive Gjenstand for disse hans Begrebers første practiske Gjennemførelse.

Det var en Sommeraften, nogle faa Dage før Mødet med Alexander, at det unge Menneſke i Selskab med tre af sine ligesindede Benner fik Die paa Sophie, idet hun vendte hjem efter at have afleveret noget af sit Arbeide.

„See, Du, see!“ hvistede han og stødte til sin Sidesmand, idet hun kom dem imøde, „er det ikke en nydelig lille Pige?“

„Anseer Du mig for en Muldvarp, siden Du spørger mig, om jeg kan see en Stjerne af første Rang,“ svarede Bennen: „til et saadant flygtigt Syn behøver jeg slet ikke din Tjeneste; men skaf mig hende at see i Nærheden, for Exempel ved et af vore Gilder i samme Costume som Laura og Gabrielle forleden Aften, saa kan jeg faae Noget at takke Dig for.“

„Ja, det har Du Ret i, det vilde være et Syn for Guder!“ stammede de andre Benner.

„Vel, I skal faae hende at see hos mig,“ forsikrede den Første, „men just ikke i det Costume — for man bør dog altid beholde Lidt for sig selv — saa skal I dog faae hende at see; men Forord bryder ingen Trætte, nok see, men inte røre!“

„Aah, min gode Adolf Howard, bild Dig nu bare ikke Noget ind; saadan en lille Synpige kan undertiden være langt vanskeligere at faae Fingre i end man tænker; vi leve bestoværre ikke i Paris.“

„Jeg har lovet Eder det, og dermed Basta!“ sagde Adolf med en fornærmet Mine.

„Ja, Mutter Maria som Tomfru bevare os fra at drage i Tvivl, at naar Du kaster din Elskværdighed i Bægtsskaalen, maa enhver Skjønhed vippe iveiret som en Fjerboldt,“ tog nu den tredie Ben til orde i en ironisk Tone; „men for dog at have Lidt ifald Du nægter at lade os nyde den belovede tyrkisk-paradisiske Glæde,

„Saa var det dog bedst at faae et Beddemaal stablet paa Benene.“

„Seg giver fire Flaster Champagne, hvis jeg ikke inden tre Uger har indløst mit Løfte!“ raabte Adolf Howard.

„Det dobbelte Antal, om vi maa bede! Seg for min Part holder idetmindste ikke af at faae Blod paa Tanden uden at have noget gennem Svælget, og vi svare med et lignende Antal, saafremt den belovede Nydelse finder Sted.“

„Det er et Ord, det er et Ord!“ lød det i Chor.

„J skal saameen nok komme til at pumpe ud,“ forfikkrede Adolf med Selvtillid, „og hvis J ikke som Vorherre Jesus ved et andet stort Bryllup kan lave Biin af Vand, saa vil Eders Fædre nok med Forbauselse see hvor flittige J have brugt „Manuducteuren“ i næste Maaned, naar de faae Eders Maanedsbregninger. For mit Bedkommende har Sagen ingen Fare, thi den Lille er saa godt som min; jeg kjender allerede hendes Adresse.“

„Ja, hvis det var tilstrækkeligt, saa kunde man jo blive en Don Juan alene ved at studere Kjøbenhavns Weiviser.“

Det var saaledes afgjort, medens Sophie rolig og uskyldig begav sig til sit Hjem, at hendes Uskyld og Hjertefred skulde være Midlet til at vinde — otte Flaster Champagne!

Adolf Howard havde imidlertid ikke ret over tænkt Sagens Banfeligheder i det Dieblig han indgik sit Bæddemaal; men flere forgæves Forsøg paa at indlede et af disse sædvanlige Gadebekjendtskaber med Hende, som han havde let ved at forfølge, da han fra sit Vindue kunde observere hver Gang hun forlod sit Hjem, overbeviste ham snart om, at skulde han seire, da maatte han benytte en mere planmæssig, en mere fuintberegnet Fremgangsmaade.

Hadde Sagen vedblevet at dreie sig om at vinde Bæddemaalet og vise sig som „en rask Fyr“ for sine Venner, saa vilde han dog rimeligviis ikke have indladt sig paa Uleilighederne ved at lægge og gennemføre en saadan Plan, men de saa Ord, som han ved sine gjentagne Forfølgelser havde udverlet med den Forfulgte, havde i den Grad sat hans Eidskabelighed i Flamme, at han ikke længere vilde sky nogetsomhelst Offer for at naae sit Maal.

Men ogsaa dette var meget forskjelligt fra hvad det almindeligt havde været. Det Maal, han oprindelig satte sig, var kun at seire for at kunne glimre med sin Forsørerevne, og han vilde prale med sit Offer som hans Jevnaldrende eller Jevnbyrdige prale med en kostbar Hest eller en sielden Hund; men efterhaanden som den kolde Tilbagevisning, han mødte hos Sophie, mere og mere bragte ham i Hede, blev han nidkjer over sit tilkom-

mende Offer og kunde kun med rasende Skinsyge tænke sig Muligheden af, at hans Venner skulde lære hende at kjende og maaskee fortrænge ham af hendes Gunst. Hans Maal var nu at erobre hende for sig selv, hemmelig og useet at fryde sig ved sin Triumph, ligesom den rafinerede Gastronom helst nyder sine Vækkerier i Løndom.

Han erklærede sig derfor ogsaa efter Udløbet af Terminen paa de tre Uger villig til at betale Pæreen og ude af Stand til at opfylde sit Løfte.

Vennerne syntes imidlertid for Dieblicket at hylde Venus mere end Bacchus, og for ikke ganske at slippe Muligheden af den paatænkte Nydelse, opkastede de med sjelden Samvittighedsfuldhed det Spørgsmaal, om det ogsaa var Ret, allerede nu at betragte ham som den Tabende, da han kun havde forlangt saa kort en Tid til Fuldførelsen af sin Gjerning.

„Betænk dog, mine Herrer!“ sagde den Ene med affecteret Medfølelse, „at vor Ven baade er meget ung, meget uerfaren og synes at have truffen paa en ganske ualmindelig Snyges Dyd. Ved allerede nu at lade ham erlægge sin Bøde, nedkue vi hans Mod og standse ham aabenbart i hans Udvikling. Jeg tillader mig derfor at bringe i Forslag, at vi indrømme ham en ny Termin af sex Uger som et Bidrag til Kunstens Opmuntring.“

„Hvad vi heller ikke bør forglemme,“ tilføiede den Ans den i en mere spydig Tone, „det er, at vor Ben endnu træffer paa adskillige Forhindringer, som ikke mere eksistere for os. Der er saaledes ingen Tvivl om, at hans Samvittighed endnu føler sig besværet ved adskillige Erindringer fra Balle's Lærebog og Luthers Catekismus' syvende Bud, og vi bør derfor indrømme ham en passende Frist til at udsvede alle bedstemoderlige Formaning og bibelske Grundsætninger.“

„I have Ret,“ tilføiede den Tredie, „og jeg giver mit Samtykke; men for som vore værdige Stænderdeputerede at motivere min Stemmegivning vil jeg tilføie, at hvad der bestemmer til en saa mageløs Eftergivenhed, er Erindringen om, at det ikke alene er vor Bens Pung, men ogsaa hans Ære, som lider et Skaar ved at vi betragte ham som den tabende Part; thi i et saadant Dieblik vil han staae for os som en ussel Praler, der ikke frygter for at staae om sig med store Løfter, men, naar det kommer til Opfyldelsen, med Tilfredshed griber i sin Faders Pengepung, for at kunne bryde dem.“

„Fornærmelser!“ raabte Adolf heftig, „hvem eller hvad berettiger Dig til at fremkomme med saadanne?“

„See: det har man til Løn for sine ædleste Hensigter,“ svarede Bennen i Sagtmodighedens libende Tone. „Vil der da aldrig opstaae noget Menneſke, som

vil indsee, at naar man med bløende Hjerte vidst sit Barn, skeer det kun af Kjærlighed til det og for at bevirke dets Forbedring! Ak, Adolf, Adolf! Har Du allerede saa ganske glemt Salomons Ordsprog for at fordybe Dig i hans Høisang?"

Adolf beed sig harmfuld i Læberne, men var dog nødsaget til at modtage den indrømmede Frist, saa gjerne han end havde betalt Bæddemaalet for at den hele Sag saaledes hurtigere og lettere kunde gaae de vakke Venner i Glemme, og han selv saameget mere være sikket imod Efterforskninger fra deres Side, hvorimod det, at Sagen nu atter skulde for ved Leilighed, maaske vilde gjøre ham det vanskeligt at beholde det paatænkte Bytte saa udelukkende for sig selv som han ønskede.

Naar en ung og smuk Mand med Lidenskab og Udholdenhed søger at gjøre en ung Piges Bekjendtskab, vil det kun meget sjeldent mislykkes, og det var da ogsaa Tilfældet for Adolfs Bedkommende.

Den Kulde og Eigegyldighed, hvormed Sophie i Førstningen havde tilbagevist enhver Tilnærmelse fra hans Side, begyndte Tid efter anden at forsvinde. Hun kunde ikke nægte for sig selv, at den Udholdenhed, hvormed han den ene Gang efter den anden nærmede sig til hende naar hun forlod sit Hjem, generede hende mindre og forekom hende mindre paatrængende, alt som den

i Virkeligheden blev det mere, at hans bløde og dog klangfulde Stemme klang ret behagelig i hendes Øre, og at naar hun en enkelt Gang vovede at slaae Blikket op til ham, mødte hun et Par glødende Dine, som syntes at ville fortære hende, et dristigt og intelligent Physiognomi, der af og til begyndte at fremtræde for hende i hendes Drømme.

Dg naar først en ung Pige begynder af og til at drømme om en ung Mand, saa — god Nat, Modstand. Saa ere Udenværkerne allerede erobrede, og kun Hovedvolden er tilbage at stole paa, men hvad forslaaer den mod et Bombardement eller en oftere gjentaget Storm?

Det forekom hende snart som en afgjort Sag, at hun skulde møde ham saasnart hun betraadte Gaden, uvilkaarlig gik hun langsommere indtil han indfandt sig, og udeblev han en enkelt Gang, var det hende som om hun havde gaaet forgjæves, og hun følte ikke nogen rigtig Rolighed før hun atter saa sit Snit til at gaae et nyt Grinde.

Hun følte sig ikke længere fornærmet ved hans Forsikringer om, at hans hele Lykke bestod i at see hende, gaae ved hendes Side, og da han spurgte hende, om hun var vred paa ham for hans Kjærlighed, svarede hun naivt: „Nei! De kan jo ikke selv gjøre ved, at denne Følelse er opstaaet hos Dem, og jeg kan da ikke være vred paa Dem for Noget, som De ikke selv er Skyld i.“

Imidlertid faldt det hende endnu slet ikke ind, at de Følelser, som han udtalte, fandt en rig Gjenklang i hendes Indre, før Tilfældet en Dag førte hende sammen med Jakob Dybbel.

Med uskrømtet Glæde hilste hun sin Barndoms og Ungdoms Ven, hvis straalende Dine og glødende Kinder noksom fortalte, hvor behageligt Mødet var for ham.

Til Trods for den gjensidige Glæde kunde hun dog ikke undlade at bebreide ham, at han havde været ligesaa haardnakket som hendes Broder i ikke at forsøge noget Middel til Forsoning, og med Forbauselse hørte hun nu for første Gang det Brev omtale, som Jakob havde skrevet til ham, og at det var bleven besvaret paa en haanlig og saarende Maade.

Efter først at være kommen ind paa dette Gebet, greb Jakob Leiligheden til, skjøndt rigtignok med nogen Stammen, at fortælle Sophie om Brevets Indhold, og da han endelig var færdig med sin Fortælling og fik Mod til at see op paa hende, saae han hendes Kinder bedækket med en dyb Rødme.

Det gav ham Mod.

„Siig mig nu, lille Sophie,“ bad han sagte, „hvad vilde De have svaret, hvis jeg havde stilet mit Brev til Dem istedetfor til Deres Broder?“

„Ikke som han, og . . .“

„O, Sophie!“

„Og dog som han,“ vedblev Sophie langsomt. „De har spurgt mig aabent og ærligt, og jeg fortjente virkelig ikke alt det Benskab, De har vist mig i en Række af Aar, hvis jeg ikke svarede Dem ligesaa aabent og ærligt. Hvorledes jeg vilde have svaret Dem dengang, det veed jeg ikke i dette Dieblik; men nu vilde jeg have svaret Dem: der er noget mig selv Uforklarligt, som siger mig, at jeg aldrig kan opfylde Deres Ønske. De er mig kjær som en Broder, jeg har savnet og begrædt Dem som en Broder, vil bestandigt savne Dem som en saadan, men — ogsaa kun som en Broder.“

„O, hvorfor vilde De svare mig saaledes nu, medens De er i Tvivl om, hvad De vilde have svaret dengang?“ spurgte Jakob i en alvorlig og sørgmodig Tone. „Er der maaskee nu en Anden, som har indtaget den Plads, jeg ønskede at besidde?“

Med disse Ord rullede et Taagedække op for hendes indre Blik, og med sand Overraskelse saa hun Adolfs Billede stille sig mellem hende og den trohjertige Jakob.

„Det veed jeg ikke,“ hviskede hun og vendte Ansigtet bort.

„Nu — Farvel, lille Sophie,“ sagde Jakob bevæget og rakte hende venligt Haanden. „Jeg seer nu, at vore Beie vige bort fra hinanden; det falder ikke i min Lod at skabe Deres Ønske; men Gud give, at den derfor ikke maa blive mindre end jeg vilde have ønsket at skabe

den. Farvel, — nu rimeligviis for en lang Tid. — Farvel, og naar De engang imellem er rigtig glad og lykkelig, saa husk et Dieblif paa Barndomsvennen og tænk: saa lykkelig og glad var det netop at han ønskede at gjøre mig!”

Hun saae efter ham med et fugtigt Blik, hun elskede ham ikke, men følte dog dybt, at han var een af disse trofaste Sjæle, som man sjældent træffer paa, og som det er et stort Tab at lade drage bort fra sig.

Hvad der først under denne Samtale var gaaet op for Sophie, at Adolf Howard uformærket havde erhvervet sig saa stor en Indflydelse paa hende, at han vilde træde hæmmende i Veien ved enhver anden Forbindelse, det havde allerede længe staaet klart for ham, og for ham gjaldt det altsaa kun om, at komme paa det Reene med Sagen, hvad endnu ikke havde ladet sig gjøre; thi Gader og Stræder kunne vel være gode nok til at stifte Bekjendtskaber, udøverle Blik og til Nød Haandtryk, men de afgive ikke noget gunstigt Terrain til at levere et Hovedslag.

At finde et saadant, var ingen ringe Vanskelighed. At opsøge hende i sit Hjem, kunde der ingen Tanke være om, da hans Hensigter jo ikke gik ud paa at slutte „en Forbindelse for Livstid“, og de flygtige Samtaler med hende havde været tilstrækkelige til at overbevise ham om, at hun var i Besiddelse af al formegen Sædeligheds-

følelse til at han uden Fare for et fuldstændigt Brud turde bede hende om at besøge hans Hjem.

Dg dog var dette sidste den eneste gunstige Plads for ham.

Der maatte altsaa smeddes Planer for ad Omveie at opnaae det, der umuligt lod sig opnaae ad den lige Wei.

En saadan Plan var snart bragt i Orden.

Han underrettede sine Venner om, at han for nogle Dage tog ud paa Landet til „sin Gamle“, det vil sige: hans Fader, og at det derfor vilde være forgæves at søge ham hjemme.

Efter saaledes at have sikket Balpladsen imod Intervention af fremmede Magter, underkastede han sig Videlserne ved fire Dages Stuearrest, der dog blev forskjønet ved, at han i Skjul fra Vinduet blev opmærksom paa hvorledes Sophie næsten uvilkaarlig kastede et staa-lent Blik op efter ham, ja den sidste Dag endog flere Gange standsede som greben af en hemmelig Uro.

Den femte Dags Morgen kaldte han sin Opvarter, en gammel udslidt Sømand, hvis rolige og joviale Opførsel havde fundet Naade for hans Dine, ind til sig.

„Hør, Lars!“ begyndte han, „der er en ny Prise i Karvandet.“

„Vel, vel, unge Herre!“ svarede Lars med et polit

Smil, „saa er der ogsaa nye Prispenge i Farvandet for mig.“

„Det er der, men det kniber for at komme til at entre. Vi maa have den til at løbe ind i Havnen til os.“

„Herre! Saa maae vi vel bruge et eller andet Krigspuds, tone falsk Flag eller saadan Noget?“

„Netop, Lars! Jeg stoler paa Dig; hør derfor nu efter med al din Opmærksomhed. — Det er et lille Pigebarn, som vilde blive gyselig rød og fornærmet, hvis jeg ligesrem bad hende at komme op til mig; men da hun alligevel holder en Klat af mig, maae vi see at gjøre hende lidt medlidende, for paa den Maade at opnaae vor Hensigt. Her er et Brev, som jeg har skrevet med en rystende Haand og hvori jeg fortæller hende at jeg ligger farlig syg, men ikke kan døe før jeg endnu engang har seet hende, hvorfor jeg fra min Gottedeseng beder hende om at skjenke mig en eneste Time.“

„Naa, den var jo ganske jevn,“ anmærkede Lars.

„Dette Brev bringer Du over til hende siden naar jeg siger Dig til. Men da hun maaske vil gjøre Næse af at være ene med mig, trods min svære Sygdom, saa vil jeg være nødsaget til at beholde Dig inde hos mig under Besøget: men for at genere saa lidt som muligt, maa Du være stok døv.“

„Godt nok, Herre! Men da man nu kun har fem

Sandsfer foruden Tørsten, saa giver man just ikke gjerne slip paa nogen af dem saadan for et godt Ord."

„Saa fremt Du gjør dine Ting godt, faaer Du en Maanedes Løn til Brog."

„Jeg er saa døv som Proviantforvalteren, naar man bander ham for hans gamle Smør," forsikrede Lars.

„Men da det ikke gaaer an at blive saa døv fra nu af og til i Eftermiddag," vedblev Adolf at instruere, „saa maa Du naturligviis være det strax naar Du kommer over med Brevet."

„Hvad behager?"

„Du maa strax lade som om Du var døv, ellers kan hun jo ikke troe Du er det i Eftermiddag."

„Jeg kan ikke høre hvad Herren siger," sagde Lars og satte Haanden til Dret med den Døves Bevægelse og Udtryk i Ansigtet.

„Slubbet! Jeg har jo ikke forlangt nogen Generalprøve!" sagde Adolf. „Men endnu Get. Du maa gaae hen paa Apotheket og kjøbe nogle Draaber, Salver og saadant Noget og stille op paa Bordet uden for min Seng, for at det kan see ud som om Doctoren allerede var i fuld Virksomhed med at slaae mig ihjel, og saa maa Du i Eftermiddag spille din Rolle som Sygevogeter saa godt som muligt."

„Det skal jeg, Herre! Intet Menneske paa Jorden

skal kunne falde paa, at det er Comediespil Altsammen," lovede Lars med et lunt Smil.

„Men ingen Gavtyvestreger, det siger jeg Dig!" befalede Adolf, som greben af en hemmelig Anelse.

„Seg skal ikke gjøre en Smule andet end hvad Herren selv indvilliger i," forsikrede den Gamle med Haanden paa Hjertet og Skjælmen i Dinene.

Da Adolf noget efter saae Alexander at gaae ud, sendte han Lars afsted med Brevet.

Paa hans Banken kom Sophie selv og lukkede op, og Lars vinkede hende udenfor, idet han fremviste Brevet.

Twivlraadig og fuld af Anelser traadte hun nærmere.

„Fra hvem er det?" spurgte hun, idet hun betragtede Udskriften.

„Hvad behager?" spurgte Lars med Haanden ved Dret.

Hun gjentog Spørgsmaalet i en høiere Tone.

„Det er til Dem!" svarede han, som om han havde misforstaaet hende.

Fortviolet over ikke at blive forstaaet, saafremt hun ikke vilde skriige saa alle Husets Beboere kunde høre det, brød hun Brevet og gennemlæste det blegnende.

„Er Hr. Howard meget syg?" spurgte hun.

„Seg kan altsaa sige, at De kommer?"

Sophie nikkede uvilkaarlig, idet hun gjentog sit Spørgsmaal lige ved hans Dre.

„Ja, meget syg!“ svarede han med rynket Pande og opspilede Dine, „fik iafteſ fem Lavementer uden at noget af dem endnu har virket, og har hele Natten fantaseret om at han laae i en Pølsepreſſe.“

Sophie kunde ikke undertrykke et flygtigt Smil, og hun lovede at komme om en Timestid.

Da Lars kom tilbage, havde Udolf Howard lagt sig i Sengen, hvor han morede sig over at see Spvarteren opstille en Draabeflaske med nogle mørke Draaber, en Spisefke, et Glas Vand, en Flaske med Eddike, et Glas med Egler, en Tallerken, hvorpaa han udheldte et fiint, gult Pulver, og en stor Lærreds-Klub.

Unbragte paa forskjellige Steder gav disse Sager Bærelset fuldkomment Udseende af en Sygestue.

Uagtet Sophie med saamegen Bestemthed havde givet Løftet om at komme, var det dog først efter en svær indre Kamp, at hun omsider bestemte sig til at opfylde Løftet. Hun kunde ikke skjule for sig selv, at det Skridt, hun stod i Begreb med at gjøre, i Verdens Dine vilde være hoist upassende; men han var jo syg, var døende, og saae sin sidste Trøst og Husvælelse i et Besøg af hende, og hvorledes skulde hun forsvare for Gud og sin Samvittighed at nægte en Døende Opfyldelsen af den sidste Bøn! Hun følte, at selv om hun var fri for den

Angest og Sorg, som havde opfyldt hendes Hjerte siden hun modtog Adolfs Brev, ja selv om han havde været hende ligesaa forhadt som han dette Dieblig var hende kjær og dyrebar, saa vilde hun dog ikke have havt Mod til at afflaae hans Bøn af Frygt for Verdens Dom; thi hun havde jo lært at frygte Gud mere end Menneskene, og for ham vilde hun ikke kunne forsvare sig, hvis hun udeblev.

Hun tog altsaa Mod til sig og betraadte den unge Mands Huus med den rolige Bevidsthed om at handle saaledes som Pligten mod Gud og Medmenneskene bød det.

Da Adolf hørte hendes Fodtrin udenfor sin Dør, dreiede han Hovedet om imod Bæggen, og idet Lars lukkede hende ind i Stuen, udstødte han et dybt Suk.

Hun nærmede sig til ham, og da han forblev ubevægelig, vovede hun endelig let at berøre hans Haand.

Med en langsom og mat Bevægelse vendte han Ansigtet om imod hende, og med Udraabet „Sophie!“ forsøgte han at reise sig op; men sank tilsyneladende kraftløs tilbage.

„De er syg, meget syg,“ sagde Sophie med Undseelsens Rødme paa sine Kinder, „og jeg kunde derfor ikke forsvare at lade Dem bede forgjæves. Her er jeg!“

„O, De skjænker mig Livet,“ forsikkrede han med en

Id, der for en opmærksom Sagttager maatte være noget mistænkelig hos en forresten saa udmattet Patient.

Han greb hendes Haand, bedækkede den med Kys og svor, at nu havde hverken Død eller Grav længere noget Skrækkeligt for ham, da han kunde døe med Bevidstheden om, at han ikke var hende aldeles ligegyldig.

Sophie søgte svagt at trække sin Haand fra ham, men han holdt fast og var allerede midt i en glødende Kjærlighedserklæring, da Lars kom hende tilhjælp, idet han med Draabeflasken i den ene Haand og en med Draaber fyldt Spisefkee i den anden trængte sig frem til Adolf.

„Hvad er det?“ spurgte Denne med et vredt Diefast.

„Klokken er saamange, at De atter skal have Deres Draaber,“ fortalte Lars med en trofskyldig Mine.

„Nei vist ikke, den kan ikke være saamange endnu,“ forsikkrede Patienten med en Tver, som blev forklarlig ved Draabernes affkyelige Lugt.

„Hvad behager?“ spurgte Lars og holdt sit Dre ned imod ham.

„Skrup af, din Kjæltring!“ hviskede Adolf hurtig, „jeg troer Du er forrykt.“

„Ja, saa maa jeg sige det til Doctoren,“ svarede Lars høit; „thi han har sagt, at det vil koste Deres Liv, hvis der forsømmes et eneste Minut med Draaberne.“

„Saa lad mig dø!“ sagde Adolf med en paafaldende kold Resignation.

„O nei, lev, lev!“ bad Sophie, „vær ikke noget Barn, at De vover Livet af Modbydelighed for et Par Draaber.“

„De ønsker altsaa at jeg skal leve? Velan, Sophie, saa nedsluger jeg gjerne Alperne, om det skal være!“

„De indvilliger altsaa selv i at tage dem?“ spurgte Lars forsigtig.

„Tavist, kom bare med dem!“ raabte Adolf, „mit Liv bliver mig nu for dyrebart til at jeg vil vove det.“

Lars jog med et Smil Skeen ind i Munden paa ham, medens Adolf skar et forfærdeligt Ansigt ved at smage dens Indhold og tilsendte ham et lynende Blik.

„Band, Band!“ stønnede han saasnart han havde nedsvælgel den affkyelige Skesuld.

„Hvad behager?“ spurgte Lars og vendte Dret til.

„Band!“ gjentog Patienten.

„Der er ingen Brand; det er bare en Bogn, som kjører paa Gaden,“ svarede Lars, som om det paa ingen Maade var ham muligt at høre Befalingen.

Sophie havde imidlertid hentet et Glas Vand og holdt det til Læberne paa Adolf, som tilsendte hende et taknemmeligt Smil.

Lars gik tilbage til Bordet, hældte Eddike paa det omtalte gule Pulver og begyndte at røre det sammen.

Adolf, som følte, at det Terrain, han havde vundet hos Sophie i det Dieblig han for at føie hende nedslugte Draaberne, fuldkommen opveiede Ubehageligheden ved dem, lod naturligviis ikke Fordelen slippe sig af Hænderne; han blev bestandig mere indtrængende i sine Bønner om et afgjørende Svar paa, hvorvidt han var i Besiddelse af hendes Gjenkjærlighed eller ei, medens den stakkels Pige, hvis Tunge fandt sig bunden af den jomfruelige Undseelighed i sit Hjerte ønskede Veilighed til ad den indirekte Wei at kunne give det Ja, som det ikke var hende muligt direkte at faae over Læberne.

Den gamle Lars, der ikke var uden praktisk Erfaring i Henseende til Kjønnen, og som med spændt Opmærksomhed havde fulgt Samtalens Løb, uagtet hans Bevægelser ikke røbede mindste Deeltagelse, syntes at forstaae hendes Forlegenhed.

„Seg troer saagu nok, at den Smaa har Lyst til at stryge sit Flag,“ samtalede han med sig selv, „naar hun bare kunde finde Paaskud til at gjøre det med Anstand. Han har lagt sig ret om Styrbord paa hende, og giver hende det ene glatte Lag efter det andet, saa det alligevel er hende umuligt at holde sig. Du maa komme hende tilhjælp, Lars! Vil hun saa stryge, saa kan hun bedre sende en Parlamentair og heise det hvide Flag; vil hun derimod klare sig ud af Kampen, saa faaer hun Veilighed til at gjøre Seil og stikke i Søen, hvor han

dog ikke kan forfølge hende i den aftaklede Tilstand, hvori han ligger fortsøiet der. I sidste Tilfælde gaaer det rigtignok ud over Dig, Lars; men — det har vel ingen Nød med Sneeveir i Passaten."

Han nærmede sig nu til Adolf med en linned Klud, hvorpaa han havde smurt det Udrørte, og holdt i den anden Haand et sammenlagt Halstørklæde.

"Hvad nu?" spurgte Adolf med øiensynlig Eyst til at kaste sin Sygevogter paa Døren.

"Det er blot en lillebitte Sennepskage, som Doctoren sagde at vi skulle have i Nakken fra Klokken elleve til tolv, for at vi ikke skulle fantasere saa slemt til Natten som vi gjorde sidste Nat," fortalte Lars i samme Tone som den, hvori man taler til et sygt Barn.

"Er Du forrykt?" skreg Adolf, hvem Erfaringen fra Bandet til Draaberne havde lært at tale høit, naar Svarteren skulde spille døv, saafremt han ikke vilde have den Uleilighed bestandigt at gjentage sine Ord. "Har jeg fantaseret?"

"Gud, kan Herren ikke erindre det?" spurgte Lars og blinkede til ham med Dinene. "De bildte Dem ind at være en Kullepølse, som havde ligget i Presse hele Natten, og sprang omkring efter en Kniv for at skjære Dem selv tvers over og see, om der var noget Fedt i Dem."

Adolf troede at forstaae, at denne Historie gik ud

paa at gjøre Sophie endnu mere ængstelig over hans Sygdom, hvad der blot kunde være til Fordeel for ham, og da han nu ikke kunde skjule for sig selv, at Experimentet med Draaberne havde haft en særdeles god Virkning, og han aldrig havde prøvet hvad en Sennepskage har at betyde, saa besluttede han at benytte dette nye Middel til atter at gjøre et Fremskridt hos den Elskede.

„Hvorfor,“ stønnede han, „skal jeg vedblive at pine og plage dette elendige Legeme for at fastholde et Liv, hvis skønneste Blomst jeg dog nok kan mærke for stedse vil blive mig nægtet?“

„O, spørg dog ikke saaledes med Deres Liv,“ bad Sophie, „tænk paa, De skylder Deres Skaber Regnskab for det, og beskyt det saalænge som muligt.“

Hun rækkede Haanden ud efter Sennepskagen; men Lars holdt fast paa den. „Jeg veed ikke,“ sagde han, „om Hr. Howard indvilliger i at jeg lader Dem faae den; for jeg skal sige Dem, jeg har engang svoret paa, at jeg ikke vilde gjøre det mindste Andet end hvad han selv indvilliger i.“

„Aah, jo vist saa,“ raabte Adolf og tilføiede sagtere: „Jeg skulde tilvisse intet Dieblik forglemme at tænke derpaa, saafremt Deres Gjenkjærlighed gav Livet Værd for mig; taalmodig og uden Klage skulde jeg underkaste mig enhver Lidelse, hvis det var Dem, Sophie, som

sagde til mig: „„Lid, Adolf, og red Dit Liv for min Skyld““!“

„Lid, Adolf, og red Dit Liv for min Skyld!“ hviskede Sophie bedende, idet hun med den ene Haand bortstrøg hans rige Haarsylde og med den anden anbragte Sennepskagen i hans Nakke.

„Der faldt Flaget,“ mumlede Lars og grinte.

„O, Sophie, hvor lykkelig gør Du mig ikke med disse Ord!“ jublede Adolf, medens han i sit Hjerte velsignede den første Opfinder af Sennepskager.

Hans Glæde tabte dog snart noget af sin Ildfuldhed efterhaanden som det nye Middel begyndte at gøre sin Virkning og svie, som om det var en Blød, han havde liggende i Nakken, samtidig med at det tog paa at rumle og skjære i hans Mave, og Sophie blev mere og mere bekymret ved at see ham stedse blive blegere og en kold Sved trænge sig frem paa hans Pande.

En inderlig Lyst til at rive Sennepskagen af og kyle den tilligemed Draaberne i Hovedet paa Lars bemægtigede sig ham; men han indsaae, at en saadan Demonstration øieblikkelig vilde tilintetgjøre de Fordele, han havde vundet over den unge Pige, da Opdagelsen af at være bedragen, være Gjenstanden for et Gjøglespil, isopaaatvivlelig for stedse maatte fjerne hende fra ham, og han maatte derfor holde sig tappert; han beed Tænderne

fammen af Smerte og svor i sit Indre, at Lars nok skulde komme til at bøde for sine Gavtyvestreger.

Disse vare dog endnu ikke udtømte, thi da Lars bemærkede, at den unge Elsker begyndte at blive mere og mere ordknap og Sophie af Medlidenhed meer og mere kjærlig mod den Lidende, ansaae han det rette Dieblif for at være kommet til at bibringe sin Herre endnu en lille Uergrelse.

Han nærmede sig med et Glas, hvori der var sex Egler.

„Doctoren har befalet,“ sagde han, „at saasnart jeg saae Herren blive mere syg, skulde De have disse Egler paa Hovedet. Jeg kan tydeligt see, Herren er mere syg, og vi maae derfor til at sætte dem paa.“

„Reis til Helvede, dit infame Uffkum!“ brølede Adolf rasende, „Du lyver jo værre end Satan selv!“

„Naa, er det Usandhed,“ svarede Lars med krænket Værdighed, „saa er det saamæn ogsaa Usandhed, naar Herren fortæller at jeg er døv.“

„Skurk!“ mumlede Adolf, men vogtede sig dog for at sige mere, i Følelse af, at det stod til Lars at fuldfæste hele hans Plan ved pludselig at blive hørende, hvad han jo alt direkte havde truet med.

Sophie maatte atter optræde mæglende. Hun formanede og bønfaaldt Adolf om at føie den tro Tjener istedetfor at saare ham til Gjengjæld for hans Omhue, og da Adolf greb den sidste Udflugt, at det dog maatte

blive med Tglerne indtil man havde faaet Bud efter en Barber, affkjar hun ham ogsaa den ved at erklære, at hun meget godt kunde sætte ham Tglerne, da hun tidligere havde sat Tgler paa sin Broder.

Adolf krympede sig, men saae ingen Udvei til at slippe fri; hun bad jo i sin Kjærligheds Navn, den Kjærlighed, for hvis Skyld han havde lovet at underkaste sig enhver Lidelse, og hvad Tro vilde hun i Fremtiden fæste til hans Forsikringer, naar han alt saa tidligt lod hende see, at de kun vare tomme Lyd.

Han vilde altsaa underkaste sig efter endnu at have havt den Uergrelse at maatte forsikre den samvittighedsfulde Lars om, at det var aldeles godvillig at han indvilligede i at underkaste sig den nye Cuur; men fra dette Dieblik fulgte Patientens Dine Svartereren med Had og Uengstelse ved enhver Bevægelse, og for hver enkelt Tgle afpressede han Sophie nye Løfter om, at hun vilde komme igjen og besøge ham, ikke nævne ham med et Ord til nogen af hendes Bekjendte, ikke spørge om hans Familieforhold, men med Taalmodighed oppebie den Tid, da han uopfordret kunde indvie hende i dem, ikke at ville ophøre med sine Besøg, selv efter hans Helbredelse, og han opnaaede saaledes Alt hvad han kunde ønske sig til Gjengjæld for Draaber, Sennepskage og Tgler.

Saa snart Sophie havde faaet disse sidste anbragte,

maatte hun forlade ham, og uagtet han følte, at det stred imod det Passende for en i Diebliffet bønært Beiler, ikke at bønfalde hende om endnu at skjænke ham nogle Minutter, saa undlod han det dog af Frygt for at forlænge sin Smerte mere end høist nødvendigt, og han var ikke langt fra nu at være ligesaa glad ved at see hende gaae, som han for en Time siden havde været ved at see hende komme.

Hun var neppe kommen ud af Døren før Adolf sprang ud af Sengen, rev Sennepskagen af og greb Lars i Haartoppen.

„Infame Slyngel!“ raabte han, „hvorledes er det Du har seigpinet mig, og hvad er det for nederdrægtige Draaber, Du tyllede i mig og som ere færdige at sønderrive mine Indvolde?“

„Naa, naa, kjære Herre!“ stønnede Lars og frigjorde sig for ham, „det var kun en Smule Aloe og Brændeviin, et ypperligt Middel til at rense Maven, og jeg har jo forresten ikke gjort en Smule andet end hvad De selv har indvilliget i. De bad mig om at indrette Alt, saa at den Smaa ikke skulde faae Mistanke om at det var en Comedie, og det er jeg vis paa, hun heller ikke har faaet. Desuden var Herren heller ikke kommet nær saa vidt med hende, naar jeg ikke havde opvartet med Snaps og Kage; thi det var jo kun hver Gang jeg kom tilhjælp, at Sagen fik nogen Fremgang, og jeg

har altsaa ærlig fortjent den Maanedes Løn, De har lovet mig."

„Saa Du troer, jeg ovenikjøbet vil betale Dig for Din Ondskab?" spurgte Adolf, medens han forgjæves søgte at faae Tglerne fra sine Tindinger, paa hvilke de dannede levende Hængeløkker.

„Ja, det ventede jeg rigtignok," forsikkrede Lars; „men det er det samme, vil De ikke betale mig, saa behøver jeg heller ikke at være døv længere, og den Lille vil bestemt blive grumme glad naar hun ved vort næste Møde opdager, at jeg har faaet min Hørelse igjen, især hvis hun erindrer, at det var ligesaa sandt med Doctoren, som naar De sagde at jeg var døv."

„Du vil altsaa forraade mig?"

„Nei; men naar De ikke vil betale den Sands, De har afkjøbt mig, saa tager jeg den tilbage igjen. Det er det Hele."

„Naa, saa hjælp mig idetmindste tilrette igjen, dit Afstum!" vedblev Adolf noget mere forsonlig ved Tanken om hvormeget han var i den Gamles Haand; „men vogt Dig for igjen at komme med saadanne Streger, hvis ikke Du vil have at jeg skal curere Dig paa saa grundig en Maade, at Du for stedse taber Lysten til at spille Doctor."

Det var tilviise en stor Gene for Adolf i flere Dage at holde Sengen, for at ikke en altfor pludselig Helbre-

delse skulde vække Sophies Opmærksomhed og gøre hende mistænksom; men han fandt Erstatning deri, at hun ikke alene aabnede ham sit Hjerte, som han saae langt mere opfyldt af Kjærlighed til ham end han nogensinde havde haabet, men tillige saa at sige blev vænnet til at besøge ham hver Gang hun gik hjemme fra, en Bane, hvorpaa han især byggede sit Haab om at naae Maalet for sine Bestræbelser.

Der var dog endnu en heel Deel Banskkeligheder for ham at overvinde, og iblandt dem var det ikke den mindste at tilfredsstille hende med Hensyn til hele Formen af deres Forbindelse.

Det forekom hende, som ikke var vant til at have Hemmeligheder hverken for sin Moder eller sin Broder, at hun ved uden deres Vidende og Billie at slutte en Forbindelse af denne Natur allerede var gaaet saa vidt, som det paa nogen Maade kunde være tilladeligt, og det første Ønske hun vovede at yttre efter Helbredelsen af hans fingerede Sygdom gik derfor ud paa, at han hos Moderen skulde anholde om hendes Haand.

At opfylde dette Ønske forekom ham som en Umulighed; thi deels var han fast overbevist om, at selv om han meente det alvorligt med sin Kjærlighedsforstaaelse, saa vilde hans aristokratiske Fader, af hvem han endnu i høi Grad var afhængig, paa ingen tænkelig Maade give sit Samtykke til en Forbindelse, han vilde betragte

som en Skamplet paa Familieceren; om han forførte en ung og uskyldig Pige „af den simple Stand“, det vidste han var Noget, den høitstillede Fader vilde tilgive med et tvetydigt Smil; men hvis han yttrede Attraa efter at ægte en saadan, vilde Faderen fordømme og forskyde ham som en Bancere for Familien. Deels var hans egne Følelser for hende heller ikke af en saadan Beskaffenhed, at han kunde ønske at knytte Forbindelsen fastere end allerhøist nødvendigt; det havde jo aldrig været hans Tanke paa denne Wei at erhverve sig en Huusstand, men kun at „more“ sig, kun at udføre Noget „han havde Lyst til“. At han for at opnaae denne Morskab, tilfredsstille denne Lyst, maatte fylde en ungs Piges Bryst med Kjærlighed til sig, for at senere, naar Morskaben var forbi og Lysten tilfredsstillet, den ulykkelige Kjærligheds Kvaler kunne forene sig med de Lidelser, som Skjændsel og Glendighed medfører, det kunde naturligviis ikke forandre Sagen.

Vel stod endnu den Udvei tilbage, at føie hende ved at udtale sig for Moderen eller Broderen og derved gjøre hende mere tryk; men han indsaae godt, at hvad han paa den ene Side vandt ved hendes større Tryk, det tabte han igjen paa den anden Side derved, at hendes Slægtninge saa vilde være opmærksomme paa hendes Handlinger og maaskee ved nogle — for ham meget ubehagelige — Advarsler gjøre hende forsigtigere, og naar saa

endelig til Syvende og sidst Forbindelsen skulde brydes, og det maatte jo skee, om ikke før, saa naar han blev kjed af den, saa skulde han bryde med tre Bedragne istedetfor med Een, og det havde han, feig som alle lave Sjæle, ikke Mod nok til at vove.

Der maatte altsaa idelig opfindes nye Udflugter og nye Grunde for at kunne aflaae hendes Bønner paa en saadan Maade, at ingen Anelse om den rette Aarsag til Afslaget kunde trænge sig frem i hendes Tanker.

„Jeg kan ikke gjøre det, Sophie!“ forsikkrede han i den kjærligste Tone, „og naar jeg forklarer Dig mine Forhold, vil Du selv give mig Ret. Hvad vilde Din Moder eller Broder sige, hvis jeg, en stakkels Student, hvis hele Fremtid endnu er afhængig af en streng Faders Understøttelse, kom og bad om Din Haand; men med det samme maatte fortælle dem, at saafremt min Fader fik det mindste Nys derom, vilde han paa Grund af min Ungdom fordømme min Kjærlighed som en Daarffab og berøve mig Midlerne til at arbeide fremad, netop det, hvorpaa jeg bygger mit Haab om engang at kunne kalde Dig min? Vilde de ikke forkaste mit Tilbud og i Fremtiden vogte saaledes over ethvert af Dine Skridt, at det blev os umuligt at træffe sammen, hvorved jeg vilde blive berøvet min skjønneste, min eneste Glæde, og den kraftigste Spire til at drive mig frem?“

„Nei, Adolf! det troer jeg ikke,“ svarede hun og

saae ham tillidsfuld ind i Dinene. „Seg troer at Alexander vilde sige: Elsker De min Søster og er gjenelsket af hende, saa vær mig en Broder og min Moder en Søn, kom til os i vort fattige Hjem saa ofte De vil, og hver Gang skal Kjærlighed og Venskab møde Dem paa Tærskelen. Og tro mig, kjære Adolf, det lille og fattige Hjem vil blive stort og skjønt for Din stakkels Sophie naar hun veed, at Du der vil søge Din bedste Glæde, og hvor lykkelig Din Kjærlighed end gjør mig, vil jeg dog være tifold lykkeligere naar den er bifaldet og velsignet af min gamle Moder.“

„Og hvis nu denne fordobblede Glæde førte til, at jeg, som ved at rette mig efter min Fader imødeser en lys og glimrende Fremtid, blev standset paa min Bane, saa at jeg i Tiden kom til at byde Dig Trang og Bekymring istedetfor Rigdom, Glands og Ære, vilde Du saa ogsaa gjøre Krav paa den?“

„Hvis det kun gjaldt mig, ja, Adolf, saa vilde jeg ikke frygte Trang og Bekymring i Forening med Dig, thi jeg kjender disse Under, som Mennekkene kalde dem, men frygter dem ikke; jeg har seet Kjærlighed, Troskab og Rettskaffenhed staae i et langt rigere Flor mellem nøgne Bægge end i de kostbare Saloner, og veed, at lidende Hjerter slutte sig langt fastere til hinanden end de lykkelige. For mig vilde Balget altsaa være let; men det

gjælder ogsaa Din Lykke; for Dig vilde Sophies Kjærlighed maaske kun have Bærd i et Palads, men blive til Byrde i en Braa; hendes Smil og hendes Omhu ville ikke forhindre Dig i at see, at Bæggene vare nøgne og Bohavet simpelt; thi Du er jo vant til al denne Glimmer; altsaa for din Skyld maa jeg trænge mit Hjertes Dnske tilbage og vedblive med Noget, som en Stemme i mit Bryst bebreider mig som noget Uret. Du er stolt og ærgjerrig, Du vil flyve høit og seer kun Lykke og Glæde i tilfredsstillt Stolthed og Ærgjerrighed, og jeg har ingen Ret til at forhindre Dig deri. Naar den stolte Orn optager den fattige Spurv i sin Rede, saa bør Spurven ikke fordre, at den skal opgive sin Natur og blive som en af de simpleste blandt Fuglene, selv om de derved bedre ville kunne forstaae hinanden."

"O, min Sophie! jeg vidste jo nok, at Du vilde give mig Ret," jublede han triumpherende; „men Lønnen for din Føielighed skal ogsaa blive stor og glimrende; kun Taalmodighed i saa Nar, og al den Glæde, Du nu maa gjøre Afkald paa, skal blive Dig tifold gjældt."

Og nu udmalede han en Fremtid fuld af Kjærlighed og Lykke for hende, medens hun stille, med glødende Kinder og straalende Dine, lyttede til hans Ord, ligesom

Børnene lytte til de deilige Eventyr om Aladdin og hans forunderlige Lampe.

Det stakkels Barn! Det var jo ogsaa kun Eventyr, at han fortalte.

Og de rev hende med sig og forvirrede hendes Tanker; med djævelsk Snildhed bemægtigede han sig hendes Sjæl, bestandigt klamrede den sig fastere til ham, og da den endelig frigjorde sig, da var det — for sildig.

Skridt for Skridt havde han forstaaet at lede den fromme Pige bort fra den lige Vej, intet Middel, ingen Skjændighed havde han undladt at benytte for at opnaae sine Hensigter, medens hun vedblev at nære en ubetinget Tro paa hans Kjærlighed, en ubetinget Tillid til hans Retfærdighed.

Men det forhindrede naturligviis ikke, at han, som hørende til det Rjøn, der stedse praler med sin stærke Charakter og skarpe Dømmekraft, sin større Besindighed og herlige Selvbeherstelse, meget godt var til at undskyldes med „Lidenskabens Magt“, „Blodets Varme“ og hvad alle disse skjønne Undskyldninger hedde; medens hun, som hørende til „det svage Rjøn“ med den bøielige Charakter og indskrænkede Dømmekraft, med den ringe Besindighed og fuldkomne Mangel paa Selvbeherstelse, var aldeles fordømmelig.

Saaledes dømme idetmindste de „stærke Mænd“, som aldrig kunne beherske sig, hvor det gjælder Kvindes Forførelse, og „de svage Kvinder“, hvis Dyd aldrig har været udsat for nogen Fristelse, og netop derfor er saa aldeles ubesmattet!

Sjette Capitel.

Man yttre ikke sjældent, at der er noget Skjønt ved, at den Sorgfulde og Ulykkelige idetmindste undertiden i Drømme finder den Glæde og Lykke, som er nægtet dem i Virkeligheden; men man forglemmer, at jo skjønnere Drømmen har været, desto skrækkeligere er Opvaagnelsen til Glendighed og Qual, og at det ofte ønskes, at det aldrig mere var vaagnet i dette Liv.

Og tungt er det i Sandhed, naar et Menneskes Skjæbne er saaledes, at det maa foretrække Drømmen med fuld Bevidsthed om, at det kun er et Bedrag, fremfor det virkelige Liv med dets nøgne Sandhed.

Sophie var lullet i Drømme, som fyldte hendes Sjæl med Salighed; men efter enhver Drøm følger en Opvaagnelse, og saaledes ogsaa for hende.

Opvaagnelsen skete dog ikke pludselig og med eet Slag, saa at hun i et Nu kunde overskue sin forandrede Stilling og i selve Fortvivlelsen søge Styrke til at bære den; nei, den skete langsomt og under en stedse stigende

Angest, hun saae Drømmebillederne forsvinde et for et, medens en frygtelig Anelse bemægtigede sig hende og forudsagde, at ogsaa det sidste vilde forsvinde og lade hende vaagne op i Graad og Fortærdelse.

Men dog klamrede hun sig lidenskabelig fast til ethvert af dem; først til hans Kjærlighed, og da hun saae den langsomt svinde bort, saa til hans Troskab, hans Retsskaffenhed, hans Gresfølelse, og, da hun saae dem alle at opløse sig i et Intet ligesom hans Kjærlighed, saa til Slutningen til hans Medlidenhed.

„O, Du min Gud, min Gud!“ bad hun nu ofte, naar hun i Mattens Stilhed vædede sit Ansigt med Taa-
rer. „Lad mig idetmindste beholde hans Medlidenhed tilbage af al den Rigdom af Kjærlighed, han engang offrede mig; lad mig ikke tabe den, min sidste, fattige Smule af Lykke, thi saa — o, saa er jeg navnløs ulykkelig, vanæret, forskudt og elendig!“

Men der var ingen Gud, som opfyldte hendes Bøn.

Det var hendes sidste Illusion, at hun endnu var i Besiddelse af hans Medlidenhed, og at denne dog tilsidst vilde lede ham til at gjøre al den Uret god igjen, han havde tilføiet hende; men ogsaa denne skulde forsvinde.

Frygten derfor havde hidtil afholdt hende fra at gjøre et sidste og afgjørende Skridt: i Kraft af den at opfordre ham til at gjøre sin Pligt og befrie hende for offentlig Bancere; men efter at hun den hele Dag, paa hvil-

ken Alexander vandrede omkring fra den Ene til den Anden, for at søge Hjælp, i Stilhed og Tensomhed havde overveiet sin Stilling, indsaae hun, at det ikke længere lod sig udsætte, men at det nu maatte bæres eller bryde. Hvorledes end Resultatet vilde blive, saa maatte hun have Ende paa sine kvalfulde Tvivl; de maatte afløses, det være nu enten af Rolighed eller Fortvivlelse.

Det begyndte at skumre, da hun, overbevist om ikke længere at kunne see at gjøre et eneste Sting, lagde sit Arbejde fra sig, bøiede sig et Dieblig over den sovende Moder, for at lytte til hendes Aandedræt, og sagte forlod Bærelset, for at gaae over til Adolf.

Endnu en Bøn, inderlig og brændende, som kun den Ulykkelige kan bede den, sendte hun til sin Skaber om at han vilde bøie Forsørerens Hjerter til det Rette, og listede sig sagte og med bankende Hjerter op af hans Trappe.

Da hun traadte ind ad Døren, fandt hun Adolf liggende udstrakt paa Sophaen, læsende i en Roman. Astrarlampen udbredte et festligt Lys over det af en mild Varme og Bellugt opfyldte Bærelse, hvis Hyggelighed og Ynde især var følelig for den stakkels Pige, som den hele Dag havde arbejdet i det kolde og skumle Hjem, hvor Dret kun havde den syge Moders Suk og Klager at lytte til.

Her var smukkere og bedre og mere indtagende end

da hun for første Gang betraadte dette Bærelse; men hvor forskjellig var ikke den Modtagelse, hun fandt nu, imod den, hun havde fundet ved hiint første Besøg.

Dengang havde Adolf, skjøndt tilsyneladende syg og kraftløs, hilst hende med et Udbrud af Jubel, medens man syntes ikke selv at vide hvor forekommende man vilde modtage hende; nu derimod dreiede han kun langsomt sit Ansigt om imod hende, gjorde et fortrædeligt Ansigt, idet han i en uvenlig Tone sagde: „Naa, er Du der?“ hvorpaa han atter fordybede sig i sin Lecture.

Følelsen af Forandringen stormede ind paa hende med unævnelig Magt og hendes Dine fyldtes med Taarer.

„Hvilken Modtagelse Du skjænker mig nu, Adolf!“ udbrød hun smertelig, „i Sammenligning med den, Du skjænkede mig, da jeg første Gang traadte over denne Dørtærskel.“

„See saa!“ raabte han og kastede utaalmodigt Bogen fra sig, „skal vi nu til at have Graad og Bebreidelser igjen? Det er til at blive rasende over!“

„Nei, nei, Adolf! bliv ikke vred,“ bad hun, „om Erindringen om min flygtige Lykke end afpresser mig Taarer, saa skal den dog aldrig afpresse mig Bebreidelser mod Dig. Og hvad har jeg igrunden at bebreide Dig? Saalidt som Du selv kunde gjøre ved, at Kjærligheden til mig opstod i dit Hjerte, saalidt kan Du nu gjøre

ved, at den atter er forsvunden; den lader sig ikke befale til at komme tilbage, men — desto værre for mig! — heller ikke til at gaae bort. Nei, jeg har kun Bebreidelser mod mig selv, fordi jeg alt for villig lyttede til de Følelser hos mig, som talte for Dig, og over dem forglemte Sædvane, Pligt, Forsigtighed og Ære. Jeg veed det, det er hos mig at Feilen, at Brøden ligger, saaledes vil Verden dømme, og saaledes dømmer jeg mig selv; men mit Haab staaer til, at mine Lidelser, mine Taarer og min Anger har udslettet Brøden, saa Gud igjen vil forbarme sig over sit stakkels vildfarende Barn og skienke det Fred."

"I al Ewigbed, Amen!" tilføiede Adolf spottende.

"O, forhaan mig ikke, bespot mig ikke," bad hun saaret; "troer Du ikke, at Verden derudensfor vil have Forhaanelse og Bespottelse nok tilbage for den faldne Pige, siden ogsaa Du kaster dit Lod i Vægtstaaalen? Vær god imod den stakkels Sophie og lad hende idetmindste høre eet venligt Ord, modtage eet kjærligt Blik efter en heel Dags, ja en heel Maanedes Nød og Savn, Bekymring og Sorg."

"Nød og Savn, Bekymring og Sorg," vrængede han efter hende, "ja hvorfor Fanden udsætter Du Dig selv derfor? Hvorfor bliver Du siddende og kuffelurer derovre i det kolde Hul og suger paa Labben, da jeg dog har tilbudt Dig Penge nok, til at Du paa min hæder"

værdige Faders Bekostning kunde gjøre Dig Livet behageligt? Hvorfor skaber Du Dig Bekymringer, istedetfor som andre Kvinder, jeg har kjendt, at pynte Dig og more Dig? Hvorfor vil Du fordybe Dig i Sorg over min Kulde, istedetfor som andre Kvinder med Lat-ter at lade den ene Fugl flyve for at fange sig en anden? Hvorfor gjør Du alt Dette? Jeg veed da, at jeg ingen Skyld har deri."

„Min Gud!“ jamrede Sophie hændervridende, medens en dyb Rødme bedækkede hendes Kinder, „saa dybt er jeg altsaa sunken i dine Dine, at Du sammenligner mig med hine Kvinder. O, saa er mit sidste Haab knust og tilintetgjort."

„Og dit sidste Haab, hvad var det for et?“ spurgte han.

„Derom kan Du spørge? — Naar den elendige Orm vælter sig i Støvet og Menneskets Fod truende svæver over den, maa dens sidste Haab da ikke være, at det Hjerte, som banker over denne Fod, vil ynkes og holde den tilbage? Jeg er kastet i Støvet og din Fod svæver truende over mig, men jeg satte mit Haab til din Medynk, da jeg ikke længere kunde sætte det til din Kjærlighed. — Jeg er forført og vanæret, og hvis Du ikke som en retskaffen Mand træder imellem og erklærer Dig for min Moder og Broder, gjør mig til din Hustru uden Hensyn til din mere eller mindre glimrende

Stilling, da vil min Skjændsel om kort Tid ikke læn-
gere kunne skjules, da har Du knust Ormen, som krym-
per sig ved din Fod."

„Er Du gal?" spurgte han kort.

„Nei, Adolf; men jeg var det saalænge jeg endnu
nærede det mindste Haab, saalænge jeg endnu troede, at
Medlidenheden med en Skabning, hvis Fred og Livslykke
Du har tilintetgjort, skulde bevæge Dig til det, som
Kjærligheden ikke har formaaet at bringe Dig til. Nu
har Du givet mig min Fornuft tilbage, nu, da Du ikke
længere behøver mit Banvid."

„Belan, saa brug dog idetmindste den Fornuft, Du
giver mig Æren af at have bragt Dig tilbage!" raabte
han og stampede i Gulvet. „Indseer Du da ikke, at
jeg, som henhører til en af vore første Familier, umuligt
kan gaae hen og gifte mig med saadan en lille Haand-
værkerdatter, som Du; at hele den dannede Verden vilde
raabe Ak og Bee over en saadan Skandale; at jeg ikke
kan ønske at ægte en Pige, til hvem min Kjærlighed for
længe siden er fløiet bort med Bildgjæssene, og at ende-
lig hverken din „„Skjændsel““ eller din „„Elendig-
hed““, som Du udtrykker Dig, vedkommer eller rører
mig i mindste Maade? — Men man skal ikke kunne-
sige, at Adolf Howard har skilt sig paa nogen skamme-
lig Maade fra en fordums Elskerinde, og jeg vil derfor
gøre Dig et Forslag: Hvis der imellem din dydsirede

Hr. Broders Venner eller Bekjendte er en Muursvend eller Tømmersvend, som vil gifte sig med Dig, naar Du kan bringe ham nogle Hundrede Daler i Medgift, saa tag Du ham jo før jo hellere, og jeg betaler Medgiften."

Den dybe Rødme, som før bedækkede Sophies Kinder, var bleven afløst af Dødens Blegthed, og det var kun ved at støtte sig imod et Meubel, at hun formaaede at holde sig opreist.

"Jeg har nok læst et og andet Sted," hviskede hun langsomt, "at iblandt de Fornemme gistede undertiden den Ene den Andens Frille, for at opnaae Fordeel, Hæder og Værdigheder; men i den simple Stand findes ingen Saadanne. — Og hvad vedkom det ogsaa mig, om der fandtes Saadanne? Det er jo kun Dig, Dig, som mit Hjerte har omfattet med al sin Varme, al sin Kjærlighed, jeg ønskede at fastknytte min Tilværelse til. Men det er forbi; jeg er forskudt, forskudt med min Bancere, mit blødende Hjerte og — mit ufødte Barn!" — Den majsommeligt tilkæmpede Styrke svigtede hende, hun sank ned for hans Fødder, hævede de foldede Hænder op imod ham og bad: "O, Adolf, for vort ufødte Barns Skyld, hav Medlidenhed med mig, Medlidenhed med det!"

Det tumlede udenfor Døren, og før Adolf kunde

svare eller Sophie forlade sin Stilling, blev Døren revent op og Adolfs tre Venner stormede ind i Værelset.

„I Guder!“ raabte den Ene og blev staaende som forstenet. „Hvad seer jeg? Har vor gode Adolf dog ikke vundet de otte Flasker Champagner, han har været saa forlegen for at komme til at betale?“

„Tillad, min Tilbedelsesværdige, at jeg hjælper Dem ud af denne ubekvemme Stilling,“ bad den Anden og bøiede sig ned mod Sophie, som forfærdet sprang op og traadte nogle Skridt tilbage.

„Du er dog en rigtig Filou!“ skreg den Tredie til Adolf; „Du opnaaer det, Du vædder paa, at faae den Smaa til at besøge Dig, og nægter det for os, for at kunne bryde dit Løfte om at deelagtiggjøre os i dine Glæder.“

„Vær ikke bange, min Smukke,“ vedblev Den, som havde nærmet sig til Sophie; „Adolf bliver ikke skinsyg, og fortjener forresten, om De gjorde ham gal af Skinsyge; thi han er bestemt en ligesaa falsk Elsker, som han er en falsk Ven. Der parerede han med os for sex Maaneder siden, at han nok skulde faae Dem til at besøge sig, og da at lade os profitere af Deres behagelige Selskab, og senere gaaer han og holder os for Nar og siger, at det ikke har været ham muligt at vinde Væddemaalet.“

„Seg -- et Væddemaal?“ spurgte Sophie skjælvende og med vidt opspilede Dine.

„Ja,“ vedblev den snaksomme Ben, „vi væddede om otte Flasker Champagner, dem han ti Gange senere har tilbudt at ville betale, medens vi derimod bestandigt paa tvang ham nye Terminer, for at kunne vinde, saasom vi satte mere Priis paa Deres skjøne Dine end paa den bedst forsynede Wiinkjælder.“

Adolf syntes at blive greben af Medlidenhed med den uhykkelige Pige. „Hør ikke efter, Sophie; tro Dem ikke,“ bad han midt under Bennernes Støi.

„Hallo, der er Lars,“ raabte en af dem; „han skal gaae til Bekjendelse. Hvorlænge har din Gavtyv af Herre modtaget Besøg af denne skjøne Dame?“

„Aah,“ svarede Lars, „kun siden den Tid, da han spillede syg, medens jeg maatte sige til Dem, at han var paa Landet hos sin Fader.“

„Spillede syg!“ gjentog Sophie, idet hun trængte sig frem til Lars og greb ham ved Armen, „og De er ikke døv?“

„Nei,“ svarede han forbløffet, „ikke siden den første October, da min Herre ophørte at betale mig for at være det.“

„Altsaa bedraget!“ sagde Sophie med bævende Læber og traadte hen for Adolf; „bedraget for min Hjertefred, min Livslykke, min Ære. Farvel, Adolf Howard; jeg

forlader Dig vanæret, men dog ikke saa vanæret, som hvis jeg endnu blev din Hustru!"

Adolf stod bleg og med sammenbidte Læber, og Ben-
nerne vege forundrede og med spørgende Blikke til hin-
anden tilside, medens Sophie langsomt og nedbøiet for-
lod Bærelset.

Mekanisk tilbagelagde hun den korte Vej til sit
Hjem, og ligesom Broderen havde gjort nogle faa Mi-
nutter før hende, saaledes sneg nu ogsaa hun sig lydløs
igjennem det forreste Bærelse, traadte ind i det næste,
lukkede Døren forsigtig og sank ned for sin Broder, paa
hvis Knæe hun støttede sin Pande og brast i en kramp-
agtig Graad.

„Min arme Søster!“ hviskede han og lagde sine
kolde Hænder paa hendes Hoved, „veed Du allerede
Alt?“

„Jeg veed det! Men Du? Hvorfra veed Du det?“
spurgte hun og kastede et forfærdet Blik op paa ham.

„Skulde jeg ikke vide, at alle mine Haab ere knuste;
jeg, som en heel lang Dag igjennem har modtaget det
ene smertelige Slag efter det andet? O, Sophie; vi ere
fattige og elendige, som vi aldrig vare det før denne
Dag.“

„Fattige?“ gjentog hun med en smertelig Latter.
„Hvad har det at betyde at være fattig, at lide Kulde
og Nød, saalænge man kun har sin Hjertefred tilbage?“

„Nei, Alexander! Vi ere mere end fattige og elendige; thi vi ere foragtede og vancerede.“

„Vancerede!“ raabte Alexander og sprang op, som om man havde kastet en giftig Snog i hans Skjød.

„Du veed det altsaa ikke?“ vedblev hun uden at forandre sin knælende Stilling. „Du veed altsaa ikke, at din lille Søster har været Legetøi for en Bedrager, som vandt hendes Kjærlighed, og som hun endnu elsker som Hunden den Herre, der mishandler den; veed ikke, din Søster har løiet for Dig og bedraget Dig; veed ikke, at din Søster er forført, forskudt og vanceret!“

„Almægtige Gud! Er Lidelfernes Bæger da endnu ikke udtømt af mig!“ skreg Broderen og stirrede som en Banvittig paa hende. „Hvad er det dog, Du siger, Barn! vil Du knuse mit Hjerte?“

„Jeg siger Sandheden! Man har tilintetgjort min Fred, min Lykke, kold og haanende stødt mig fra sig og ud i den Verden, som atter vil modtage mig kold og haanende; jeg er eensom og forladt; intet venligt Ord vil mere lyde til den faldne Pige, ingen venlig Haand være udstrakt mod mig.“

„Og har Du da ikke længere mig tilbage?“ spurgte Alexander og greb begge hendes Hænder. „Eller er jeg ogsaa i dine Dine blevet saa Lidet, at jeg regnes for Intet?“

„Dig, Alexander?“ hulkede hun og løftede sit taare-

vædede Ansigt op imod ham. „Vil da ikke ogsaa Du fordømme og forstøde den Faldne?“

„Nei, aldrig, aldrig!“ forsikkrede han. „Lad dem, som ere glade og lykkelige, som aldrig have prøvet, hvad det er at lide og see alle sine Forhaabninger briste, lad dem fordømme og forstøde hinanden i taabeligt Hovmod; men vi, hvis hele Gie nu bestaaer i at tilhøre hinanden, lad os to Forskudte slutte sig fast til hinanden, maaskee vi saa dog kunne holde os opreiste, medens den hele Verden søger at træde os ned; men svigte vi hinanden, kommer hver af os til at staae ene for sig, saa er det ude med os, saa gaae vi under i Strømmen.“

„Du tilgiver mig?“

„Ja, Sophie! Og Gud give, at jeg engang maa faae en ligesaa fuldkommen Tilgivelse, naar jeg for Hans Throne skal aflægge Regnskab for min Handlemaade, som netop er den, der har bragt os paa Bunden af al menneskelig Jammer. — Staa op, Sophie, reis Dig; det er ved mit Bryst og ikke ved mine Fødder, at Du har din Plads.“

Han reiste hende, trykkede hende kjærligt til sit Bryst, kyskede hendes Pande og klappede hendes Kind, medens hans Taarer faldt som en til Smerte indviende Daab paa hendes Hoved.

Et Skrig og et tungt Fald ved Døren skrækkede dem fra hinanden.

Forfærdede ilede de Begge hen til det Sted, hvorfra Lyden kom; — det var deres Moder, der havde forladt sit Leie for at lytte til deres Samtale, og som nu laa aldeles bevidstløs paa Gulvet.

Med stor Forsigtighed bragte de hende igjen iseng, og da de vare bange for, at Sorgen skulde dræbe den allerede af Sygdom og Glendighed afkræftede Kone, bleve de siddende ved hendes Leie i en ængstelig Spænding. Det varede kun nogle faa Minuter, inden de saae, at de idetmindste foreløbig kunde være rolige; men Enhver, som nogensinde har befundet sig i en saa piinlig Stilling, vil kunne indsee, at disse Minuter forekom dem ubeskrivelig lange.

Efter nogle faa Diebliffes Forløb slog den dybt nedbøiede Moder, som allerede antydet, paany Dinene op, og fæstede dem først med inderlig Kjærlighed paa sine Børn, men lukkede dem strax igjen.

„Kjære Moder!“ udbrod Alexander og Sophie paa eengang høist forskrækkede.

„Kjære, elskede Børn!“ svarede Moderen med et værdigt Smil, „I behøve ikke at være bange for, at jeg atter skal besvime; nu er det overstaaet. Jeg lukkede kun Dinene, fordi jeg ikke havde Mod til at beskue Virkeligheden, den Fremtid, der venter os. Stakkels Alexander! Hvad er der blevet af dine store Planer,

af dit freidige Haab? Du er ung; men det, Du i et forholdsviis kort Tidrum har oplevet, har beriget Dig med Alderdommens dyrtkjøbte Skat, en bitter Erfaring: for Dig er Illusionernes Tid forbi. — Og dog er Du endnu langt mere til at beklage end din Broder, Sophie; han har kæmpet troligt, og om han end ikke har seiret, om han end maa indsee, at han ikke er skabt til at virke i den Retning, som hans ærgjerrige Drømme foregjøgledede ham, var den ham af Naturen anviste, behøver han dog ikke at opgive Troen paa sig selv; han er sig bevidst, at der endnu staaer en Vej aaben for ham; hans Ære er reddet, og han kan see Enhver stift i Dinene uden at rødme; — men det kan Du ikke, Sophie; af, Du har ikke kæmpet!”

„O, Moder, Moder!” udbrod Sophie hulkende, idet hun kysfede den syge Kone paa Haanden.

„Kjære Moder,” sagde Alexander nu med Taarer i Dinene, „Du maa ikke nære nogen Tvivl om, at min stakkels lille Søster har kæmpet; thi det er jeg fast overbevist om, at hun har, og heller ikke maa Du gjøre hende Bebreidelser, fordi hun er bukket under i Kampen; thi enhver saadan Bebreidelse rammer og maa ramme mig. Jeg var jo min Søsters naturlige Beskytter, og din Svagelighed gjorde mig det dobbelt til en Pligt at være det; men jeg forstod hende ikke; jeg var ikke istand til at læse i hendes Hjerte; jeg indsaae ikke, at hun

trængte til Kjærlighed. Ak, mine ærgjerrige Drømme gjorde mig blind for Kjærlighed og Venſkab og døv for dens velmeente og i Sandhed gode Raad; jeg vandrede raſt fremad paa den Wei, der efter min Mening ſkulde føre mig til Lykkens Tempel, og om jeg end ikke undlod at tænke paa Eder, mine Kjære, om jeg end indrømmede Eder prægtige Boliger i det Tæmpel, ſom jeg i mine Tanker opførte, var det dog ubarmhertigt af mig at udsætte Eder for Nød og Glendighed; det var utilgiveligt af mig at berøve min lille Søſter alt Selſkab, endog mit eget; thi jeg anſaae det for min Pligt at beſkjæftige mig med Andet end hende! Naar Du dadler Sophie for hendes Svaghed, er det derfor mig, din Dadel rammer, Kjære Moder; thi jeg er Mand; jeg ſkulde have været ſtærk; men jeg har været ſvag, og det er min Svaghed, der har gjort os Alle ulykkelige!"

"Jeg vil hverken gjøre Dig eller Sophie Bebreidelſer, min Dreng," ſvarede Moderen, idet hun udstødte et dybt Suk. "Herren har villet ramme os tungt, og hans Billie ſkee! — Men, Kjære Børn, hvad ſkulle vi nu leve af; — thi om man end ikke har Meget at leve for, ſkylder man dog Vorherre at opretholde Livet, — ikke ſandt?"

"So tilviſſe, Moder," ſvarede Alexander, "men . . ." Moderen afbrød ham.

"For min egen Skyld ſpørger jeg ikke derom," ved-

blev hun. „Mine Dage ere forhaabentlig talte; hvad jeg trænger til, er Hvile, og den vil jeg vistnok snart finde. Men I, mine elskede Børn, hvorledes skal det gaae Eder? I have jo Ingen, til hvem I kunne henvende Eder om Raad og Bistand, Ingen, som I kunne stole paa!“

„Du tager feil, kjære Moder,“ svarede Alexander roligt. „Saa hjælpeløse, som Du befrygter, vil Du dog ikke efterlade os, naar Du engang — Gud lad det blive om lang Tid! — gaaer bort fra os!“

„Hvad mener Du?“ spurgte Moderen.

„Det skal jeg sige Dig,“ svarede Alexander. „Du bemærkede nylig, at mine seneste Erfaringer havde gjort mig gammel; det vil jeg ikke haabe, at de have; jeg vilde være meget ulykkelig, dersom min Arbeidskraft havde forladt mig. Men det har den med Guds Hjælp ikke! Modnet mig til Mand have mine bittere Erfaringer; de have lært mig, hvad der er min rette Hylde; paa den vil jeg for Fremtiden udelukkende søge min Plads, og heldigviis er der en Mand, der vil hjælpe mig med at finde denne.“

„Og det er?“ spurgte Moderen.

„Det er gamle Homann,“ svarede Alexander, „og jeg forsikkrer Dig, Moder, det er med den dybeste Ærbødighed, at jeg nævner hans Navn. Han gjorde mig engang et Tilbud, der var beregnet paa at gjøre mig lykkelig, og som burde have gjort mig lykkelig; men istedetfor

med Glæde at modtage det, lønnede jeg den brave gamle Mand med at omtale det Haandværk, som han betragter med Ærbødighed, og ligeoverfor hvilket jeg havde Grund til at nære den samme Følelse, da det endog havde skjænk-
ket mig mere end det Nødvendige til mig og Mine, med Haan og Kingeagt. Jeg var, som sagt, dengang for-
blindet af min Ærgjerrighed og handlede som en Daare. Som en Følge af min Dpførsel imod Homann erklærede hans Laugsbrødre sig eenstemmig uvillige til nogensinde at tage sig af mig, hvorledes det end gik mig; den gamle Mand selv var den Eneste, der bar over med en Ung-
lings Feberphantasier, — thi han ansaae mig for syg, og det var jeg virkelig; — han sagde, at han ikke vilde affjære mig Veien til Forbedring, naar jeg engang for Alvor angrede. Nu angrer jeg; min Anger er oprigtig, og jeg vil henvende mig til den gamle Hædersmand og bede ham om Naad og Bistand; han vil forstaae mig!"

"Du vil altsaa igjen tage fat paa Professionen?" spurgte Moderen forbausset.

"Ja, Moder, det vil jeg!" svarede Alexander med Fasthed.

"Og dine rige Evner, dine glade Forhaabninger, min Dreng?" vedblev Moderen.

"Kjære Moder," sagde den unge Mand med et svagt Smil, "jeg maa indstændigt bede Dig om ikke paany at smigre min Forsængelighed. Min Sygdom er vel for en Deel gaaet over, men ganske helbredt føler jeg mig

dog ikke endnu, og et Tilbagefald kunde medføre meget sørgelige Følger. Mine „glade Forhaabninger“ have hidtil kun beredt mig og mine Kjære bitter Sorg; dem vil jeg derfor sige Farvel for evig, og mine „rige Evner“ kunne maaskee for Fremtiden, ligesom før, skænke mine Vagemænd og mig selv en lille Smule Fornøielse; men Mere — det veed jeg af Erfaring — kunne de ikke udrette. Min „rette Hylde“ er Stilladset; naar jeg staaer paa det med Muurskeem, kan jeg fyldestgjøre mine Forpligtelser, og jeg veed med Visshed, at de vilde forblive uopfyldte, dersom jeg atter satte mig ved Skriverbordet og greb Pennen for at tolke mine Ideer med Ord. Derfor vil jeg endnu imorgen henvende mig til gamle Hoffmann; jeg har allerede været hos ham idag; men men jeg var ikke saa heldig at træffe ham.“

„Og har det da ikke kostet Dig nogen Overbindelse at fatte en saadan Beslutning?“ spurgte den kjærlige, men svage Moder med Taarer i Øinene.

„Jo, Moder, det har det,“ svarede Alexander oprigtig. „Det varede længe, førend jeg kunde beqvemme mig til at foretage mig et Skridt, der efter min Mening var ydmygende; men til al Lykke indsaae jeg, at der ikke kan tænkes noget mere ydmygende for en Mand end — det være sig af hvilke Grunde, det vil — at undlade idetmindste at anstille Forsøg paa at ernære dem, som Forsynet har betroet til hans Varetægt. Jeg maa imidler-

tid tilstaae, at jeg endnu da jeg kom hjem var raadvild; det mislykkede Forsøg, jeg havde anstillet hos gamle Homann, havde gjort mig modløs, og jeg vidste ikke ret, om jeg skulde gjentage det. Nu ere alle Betænkeligheder vegne fra mig; jeg har jo nu ikke alene min Moder og Søster at virke for; naar min Søsters Barn kommer til Verden, vil det ogsaa trænge til en Forsørger, og imorgen aflægger jeg atter min forhenværende Mester, som jeg aldrig burde have forladt, et Besøg!"

"Alexander!" udbrød Sophie hulkende.

"Ja, min kjære, elskede Søster," vedblev Alexander med Taarer i Øinene, "jeg har i den senere Tid mere været din Fjende end din Ven; dit Barn skal idetmindste i mig finde en faderlig Beskytter."

"Det er smukt af Dig at tale saaledes, min Dreng," sagde Moderen nu, "men det er dog vist ikke nødvendigt, at Du bringer saa store Offre. Sophies Forsørger vil dog sikkert ikke vægre sig ved — eller kan ialfald, hvis det gjøres nødvendigt, tvinges til at yde et passende Bidrag til Barnets Underhold."

"Maaskee," sagde Alexander, idet han rynkede Panden.

Og idet han derpaa henvendte sig til sin Søster, tilføiede han:

"Hvad mener Du, lille Sophie? Troer Du, at den Skurk af egen Drift vil opfylde den Pligt, han endnu kan opfylde imod Dig?"

„Adolf Howard har allerede gjentagne Gange tilbudt mig Penge,“ svarede Sophie, idet hun rødmede dybt, „men jeg har stadigt affslaaet hans Tilbud; thi jeg kan ikke gjøre mig fortrolig med den Tanke, at min Kjærlighed skulde kunne betales med Penge, og nu falder det mig endog dobbelt vanskeligt at modtage Noget af ham; thi jeg veed nu, at han aldrig har elsket mig, . . . at han endog har gjort mig til Gjenstand for et Bæddemaal! Dersom det imidlertid er nødvendigt, vil jeg ikke vægre mig ved af ham at modtage et Bidrag til mit Barns Underhold, saafremt han endnu er villig til at yde et saadant; men i modsat Fald vilde jeg rigtig nok nedigt have, at han skulde tvinges dertil; thi derved vilde min Bære jo sikkert blive offentlig bekjendt. Naar ogsaa jeg arbejder, kan jeg jo . . .“

„Godt, min lille Søster,“ afbrød Alexander hende her, „jeg veed, hvad Du mener, og jeg agter dine Følelser. Imidlertid vil jeg ogsaa imorgen tale med Herr Howard; et Arrangement kan dog maaskee træffes. — Og lad os nu gaae tilro, — hvis det lykkes os at finde Ro!“

Og det lykkedes dem at finde Ro. De havde jo nu truffet en Aftale, der for Resten af deres Liv knyttede dem tæt til hinanden, og denne Tanke satte dem istand til at nyde Hvilens Bederqvægelse.

Syvende Capitel.

Alexander sov, som allerede bemærket, godt om Natten; men han vaagnede tidlig om Morgenens, og det er ganske naturligt, at hans Tanker strax faldt paa de baade delicate og betydningsfulde Besøg, som han skulde aflægge i Løbet af den nys oprundne Dag, der var bestemt til at spille en saa vigtig Rolle i hans Liv.

Skjøndt han var staaet meget tidlig op, var han dog endnu ikke ganske færdig med at klæde sig paa; da det bankede paa Døren.

Noget ærgerlig over at blive forstyrret i sine Betragtninger, vilde Alexander netop til i en vranten Tone at raabe: „Kom ind!“ da Døren blev aabnet, og en Person, som han kun altfor godt kjendte, traadte ind i Værelset.

Det var Jakob Dybbel.

Alexander kæmpede et Dieblik med sig selv, og derpaa vendte han sin Ben Ryggen.

Jakob lod sig imidlertid ikke affkræffe af hans uventede Dpførsel, men sagde blidt:

„Goddag, Alexander!“

Den Tone, i hvilken han udtalte disse Ord, syntes at gjøre et formildende Indtryk paa Alexander; thi han vendte sig om og besvarede sin Vens Hilsen; men i samme Dieblig lod det til at falde ham ind, at den Mand, der stod for ham, ikke alene var hans forhenværende Ven, af hvem han endnu ikke kunde beqvemme sig til at troe, han var bleven behandlet paa den rette Maade, men tillige hans lykkelige Medbeiler, altsaa i ethvert Tilfælde hans Fiende. Han blev nemlig først rød i Hovedet, derpaa liigbleg og skjulte sit Ansigt i sine Hænder.

Efter nogle faa Minuters Forløb tog Jakob atter Ordet.

„Alexander,“ sagde han, „jeg er kommen for“

Nu foer Alexander op.

„For at nyde din Triumph, — for ret at ydmyge mig!“ udbrod han. „Ja, Du havde Ret; Du er en paalidelig Prophet; jeg er ikke kommen paa min rette Hylde, men det er Du. Mine Kampe have kun ført mig til Glendighed; den viser sig for mig fra alle Sider; Du er derimod lykkelig; Du har naaet Maalet paa dit eget Gebeet, ja endog erobret et, der engang var mit! Tilvisse, Du har Aarsag til at være glad; see Dig møet paa min jammerlige Stilling, og fryd Dig!“

„Nei, Alexander,“ svarede Jakob rørt, „det er ikke min Maneer at glæde mig over Andres Ulykke; hvis Du virkelig troer, at jeg er kommen derfor, gør Du mig blodig Uret; men jeg tilgiver Dig den, da jeg veed, at Du virkelig er ulykkelig. Forinden jeg gør Dig bekendt med den egentlige Hensigt med mit Komme, maa jeg dog nærmere omtale eet Punct, som Du har bragt paa Bane. Du sagde nylig, at jeg havde gjort Erobringer paa et Gebeet, der engang var dit; det er sandt; men Du maa ikke glemme, at Du selv havde forladt dette Gebeet, førend jeg tænkte paa at occupere det. — Og nu vil jeg sige Dig, hvorfor jeg er kommen. Jeg veed, at Du var henne hos Homann igaar, og hvis jeg ikke tager meget feil, var Du ogsaa hos mig, — ikke sandt?“

„Saa har din gamle Bærtinde altsaa dog sladdret af Skole!“ udbrød Alexander ærgerlig. „Jeg tænkte nok, at det vilde gaae saaledes!“

„Du gjør hende Uret, Alexander,“ sagde Jakob rolig, „hun er et mærkværdigt Fruentimmer; thi naar det kniber, kan hun virkelig tie. Det bedste Beviis derpaa er, at hun ikke har fortalt mig et eneste Ord om dit Besøg, uagtet jeg virkelig gik hende stærkt paa Klingen i den Retning, da jeg kom hjem igaar. At Du havde kunnet beqvemme Dig til at gaae op til gamle Homann, overbeviste mig om, at Du nu lod Dig lede af bedre Impulser, end da vi sidst talte sammen, og jeg var næsten

vis paa, at Du lige fra Homann vilde gaae til mig. Mit første Spørgsmaal til min Bærtinde, da jeg kom hjem, var derfor, om der ikke havde været Noget, som ønskede at tale med mig. Den gode Kone, der havde lovet Dig Taushed, vilde ikke rykke ud med Sproget; men hendes Forlegenhed røbede hende, og jeg besluttede at aflægge Dig et Besøg og at gjøre det snarest mulig. Min Tid er nemlig kostbar, da jeg staaer i Begreb med at tiltræde en lang Reise."

"Ja, — jeg veed det; jeg veed det; — Du er i enhver Henseende Lykkens Yngling," svarede Alexander. "Men hvad vil Du mig da egentlig?"

"Jeg vil gjentage, hvad jeg sagde til Dig, da vi sidst talte sammen; — jeg vil sige til Dig: „Her er min Haand; thi Jakob Dybbel vil altid dele den Fatiges Nød.""

Alexander rynkede Panden, idet han svarede:

"Jeg har allerede sagt Dig, at"

"At Du ikke modtager Almisfe," skyndte Jakob sig med at afbryde ham. "Ja, det har Du sagt mig, og det er heller ingen Almisfe, jeg tilbyder Dig. Jeg siger kun til Dig med den Uabhjertighed, der er saa naturlig imellem Venner: „See, vi To ere for Diebliffet aldeles forskjelligt stillede; Du har Mindre end Du behøver; jeg har Mere end jeg kan bruge. Du gjør mig derfor ligesrem en Tjeneste med at modtage et Laan af

mig, og Du kan være overbevist om, at jeg ikke skal betænke mig paa at henvende mig til Dig om Bistand, naar Bladet vender sig, hvilket jo kan skee, førend No-gen aner!" — Naa, hvad siger Du dertil, Alexander?"

Efter en kort Pause gik Alexander hen til Jakob, greb hans Haand, trykkede den og sagde:

„Seg takker Dig, min Ven; thi som en Saadan betragter jeg Dig nu atter, og jeg skal aldrig glemme din Godhed imod mig. Mit Hjerte er nu aabent for de blidere Følelser, som kun altfor længe have været banlyste derfra, og jeg indseer, hvor stor min Uret imod Dig, mine Nærmeste og mig selv har været. Dit Tilbud er smukt; men jeg anseer det for rigtigst ikke at modtage det.“

„Og hvorfor kan Du ikke modtage det, Alexander?“ spurgte Jakob bedrøvet.

„Det er ikke Stolthed, der bevæger mig til at sige Nei,“ svarede Bennen, „men den Overbeviisning — eller ialtfald det Haab, at jeg ikke trænger til et Laan. Det er mit faste Forsæt at vende tilbage til min Profession; jeg føler, at jeg, hvad min Arbeidskraft angaaer, kan gjøre det, og jeg smigrer mig med det Haab, at der ikke vil blive lagt uoverstigelige Hindringer iveien for mig.“

„Naa, Gud være lovet, endelig er Du da bleven rigtig fornuftig!“ udbrod Jakob fornøiet. „Ja, Du behø-

ver ikke at være bange for, at Nogen skal forhindre Dig fra at iværksætte et saa fornuftigt Forsæt!"

"Det skal Du dog ikke sige, Jakob," svarede Alexander med et temmelig bittert Smil. "Det er mig bekendt, at den gamle Homanns Laugsbrødre ere blevne saa opbragte over den Kingeagt, jeg i sin Tid viste mit Haandværk, at de ere blevne enige om under ingen Omstændigheder at give mig Arbeide."

"Hvoraf veed Du det?" spurgte Jakob.

"En Mester, hos hvem jeg igaar søgte Arbeide, sagde mig det selv."

"Det er en skammelig, en grusom Beslutning!" udbrød Jakob opbragt. "Har man nogensinde hørt Mage? Jo, det er nogle prægtige Christne, der træffe en Overenskomst om at afficere en angrende Synder Veien til Forbedring! — Men ialfald er jeg da vis paa, at gamle Homann ikke har tiltraadt denne Beslutning."

"Nei, det har han ikke," indrømmede Alexander. "Den omtalte Mester meddeelte mig udtrykkelig, at den gamle Homann var den Eneste, som ikke havde villet gaae ind paa den almindelige Beslutning. Jeg vil derfor endnu i Formiddag aflægge den agtværdige Mand et Besøg og anmode ham om Arbeide."

"Den Uleilighed behøver Du ikke at gjøre Dig, Alexander," sagde Jakob Dybbel smilende, "jeg veed med Vished, at gamle Mester Homann, der naturligviis hel-

ler ikke er uvidende om, at Du igaar ønskede at tale med ham, idag agter at aflægge Dig en Contravisit."

"Det maa ikke skee!" udbrod Alexander ivrig. "For at forebygge det, maa jeg tidligere, end jeg egentlig havde paatænkt, begive mig hen til ham!"

"Og hvorfor?" spurgte Jakob.

"Fordi det er mig, der har begaaet en stor Uret mod ham; han maa derfor ikke komme først til mig. Tgiennem hans Haandværk har jeg fornærmet ham; jeg skylder ham derfor Dpreisning, og den vil jeg give ham!"

"Som Du vil!" sagde Jakob. "Sagen er i og for sig ikke af stor Betydning; men din Beslutning vidner ialfald om, at det Forsæt, Du har fattet, er af en solid Beskaffenhed; dette vil gamle Homann erkjende, ligesom jeg erkjender det, og det vil selvfølgelig bidrage Sit til at skaffe Dig en venlig Modtagelse fra hans Side. — Men nu maa jeg atter spørge Dig, om Du ikke vil modtage et lille Laan af mig?"

"Og jeg maa endnu engang takke Dig for din Godhed, min Ven, men — henholde mig til mit forrige Svar," sagde Alexander. "Jeg vil imidlertid haabe, at Du ikke misforstaaer eller miskjender mig. Det er, som allerede bemærket, ikke Stolthed, der dicterer mig mit Svar; men jeg mener, — og det er mit Haab, at Du vil give mig Ret deri, — at jeg, idet jeg vender tilbage

til min gamle Virksomhed eller, hvad der næsten er det Samme, begynder en ny, ikke paa nogen Maade bør binde mine Hænder, og et Baand vilde Modtagelsen af dit godhedsfulde Tilbud dog ganske sikkert paalægge mig. Har jeg ikke Ret, Jakob?"

"Jo, min Ven, Du kjenner mig tilstrækkeligt til at vide, at jeg under lignende Omstændigheder vilde svare det Samme som Du," indrømmede Jakob. "Og nu er der kun een Ting, jeg har at sige Dig"

Her afbrød han sig selv.

Efterat Alexander i nogen Tid forgjæves havde ventet paa, at han skulde gaae videre, sagde han:

"Og det er?"

Det lod imidlertid til, at den Sag, som Jakob Dobbelt nu ansaae det for sin Pligt at berøre, var af en temmelig delicat Besskaffenhed; thi der henrandt endnu nogle Minuter, førend han kunde beqvemme sig til at komme frem med det, der laa ham paa Hjertet.

Alexander saae sig nødsaget til endnu engang at opfordre sin Ven til at rykke ud med Sproget.

"Hvorfor taler Du ikke, hvis Du virkelig har Noget af Bigtighed at meddele mig, min Ven?" sagde han. "Er Du bange for at saare mig? Anseer Du mig maa skee endnu ikke for fuldstændig helbredt?"

"Jo, min Ven," svarede Jakob, "det gjør jeg, og jeg maa bede Dig om Forladelse for min visnok utidige

Frygtfomhed. Jeg anseer det for min Pligt at gjøre Dig bekendt med, at at min Forlovede ikke er hjemme idag; hun og jeg have nogle Visiter at aflægge."

Alexander greb Bennens Haand og trykkede den med Barme.

"Tak, Jakob," sagde han, "din Betænkfomhed og Fiinfølelse vise mig ret, hvilken Ven jeg eier i Dig!"

"Og nu vil jeg sige Dig Farvel, Alexander," sagde Jakob. "Jeg reiser til fremmede Lande for at berige mig med Kundskaber, for at lære — blandt Andet det, som man altid lærer og maa lære, naar man reiser udenlands: — at der dog er skjønnest i Hjemmet. Jeg kan imidlertid forsikre Dig, at min Længsel efter at gjensee Hjemmet vil blive forøget ved Bevidstheden om, at jeg der eier en fortrolig Ven, der kjender mig tilbunds og agter mig."

Med et varmt Haandtryk toge de to Venner nu Afsked med hinanden.

Da Jakob Dybbel var gaaet, gjorde Alexander sig istand til at aflægge den gamle Homann et Besøg, og det kan ikke nægtes, at det, hans Ven havde meddeelt ham om sin Forlovede, i høi Grad lettede ham Gangen derhen; han var jo nu betrygget imod et Møde, som under de forhaandenværende Omstændigheder ikke vilde have kunnet være Andet end ubehageligt for ham.

Bed at gjennemlæse det Foregaaende have vore meget ærede Læsere allerede erhvervet sig et saa grundigt Kjendskab til den vakre gamle Homanns Charakter, at vi ikke behøve at spille mange Ord for at skildre den Modtagelse, der blev Alexander tildeel fra hans Side, og Udbyttet af den Samtale, de havde med hinanden.

Med den inderligste Belvillie bød den agtværdige Olding Ynglingen Velkommen; med isinesaldende Interesse og Deeltagelse lyttede han til Alexanders Bekjendelse, og med den største Medebonhed gav han, skjøndt Tiderne virkelig vare vanskelige og Arbeidet knapt, den unge Mand den Beskjæftigelse, som denne saa ivrigt attraaede.

De sidste Ord, som Alexander ved denne Leilighed henvendte til den gamle Mand, vare følgende:

„Den største Lykke, der kunde falde i min Lod, og som De havde tiltænkt mig, har jeg uigjenkaldelig mistet, det veed jeg; men jeg veed ogsaa, at det er mig selv, der har forskjertset denne Lykke, og jeg forsikrer Dem, at jeg ikke er misundelig paa den, som nu nyder den, — at han er og altid vil vedblive at være min Ven!“

Den gamle Mand nikkede bifaldende; der spillede et veemodigt Smil paa hans Læber; men han taug. —

— Alexander havde endnu et Besøg at aflægge i Løbet af denne Formiddag. Det vilde ikke blive saa behageligt som det sidste, det følte han; men Pligten bød ham at aflægge dette Besøg, og han adlød.

Det var ikke desto mindre i en meget mørk Sindsstemning, at han steg op ad de Trapper, der førte til Adolf Howards Bolig, og vi kunne ikke nægte, at han, da han naaede sit Bestemmelsessted, med megen Tilfredsstillelse hørte, at den unge Herre, som han vilde gjæste, for et Kvarteerstid siden var fjørt ud.

Fornøiet ilede Alexander hen for at tage den Skat, som han idag havde vundet — eller gjenvundet, — Arbeidet, i Besiddelse; men det var dog hans faste Forsæt, at han endnu samme Aften vilde anstille et nyt Forsøg paa at træffe sin Søsters Forfører.

Ottende Capitel.

(Slutning.)

Hvor var Adolf Howard henne, da Alexander ind-
andt sig hos ham for at drage ham til Ansvar for hans
Opførsel?

Vi ville gøre, hvad den unge Murer ikke kunde
gøre; vi ville opsoge den letsindige Yngling.

Vi bemærkede i et af de foregaaende Capitler, at
Adolf Howard dog, tiltrods for sin Letsindighed, blev
noget ilde tilmode, da den unge Pige, som han havde
forført, i hans Overværelse fik at vide, paa hvilken
Maade han havde behandlet hende. Da Sophie var
gaaet, blev det Indtryk, som denne Scene havde gjort
paa ham, dog snart igjen udslettet; det lykkedes hans
Venner at opmuntre ham ved at forestille ham, at han
endog, naar Alt kom til Alt, havde Marsag til at være
glad over, at han for saa godt Kjob var sluppet fra den
Historie. Det er imidlertid en Selvfølge, at de unge
Herrer vare aldeles enige om, at Adolf nu skulde rykke

ud med Champagnen; den Straf havde han tilfulde fortjent ved sin svigfulde Dpførsel imod dem.

Adolf gik med Glæde ind paa alle de Bilkaar, der bleve ham foreskrevne. Han var Nydelsesphilosoph og havde derfor Intet imod at betale den ene Nydelse med den anden. At han netop skulde udrede Omkostningerne, var ham i Grunden ligegyldigt; thi hans Fader havde nylig i rigt Maal forsynet ham med Penge, og desuden havde Sophies efter hans Mening snerpede Stolthed jo forskaanet ham for en temmelig betydelig Udgift; han kunde derfor nok staae sig ved at „slippe fra Historien“ ved at give et Gilde for sine Benner, som han jo maatte tilstaae, at han havde taget ordentlig ved Næsen.

Det blev da eenstemmig vedtaget, at det vakke Selskab den følgende Dag, saafremt Beiret tillod det, paa den angerfulde Synders Bekostning skulde gjøre en Udflugt til et af Beværtningsstederne i Hovedstadens Omegn og der ved et storartet „Sold“ feire Adolf Howards nye og i Sandhed glimrende Triumph.

„Beiret tillod det“, og de lystige unge Herrer satte sig i Bevægelse saa tidlig om Morgenens, som det vel var dem muligt, — d. v. s. et Par Timer før Middag.

Det er naturligtvis ikke vor Hensigt at følge dem paa hele deres Tour, at iagttage dem i Overmaalet af deres Lystighed eller at lytte til de unægtelig mere platte end vittige Taler, som de holdt, naar „Nanden“ rørte

dem. Vi ville lade os nøie med at slutte os til dem paa et af de Steder, hvor de gjorde Holdt for at „bede“, og hvor der foresaldt et Dptrin, som de ganske vist ikke havde gjort Regning paa.

Om de unge Mennesker end ikke havde begyndt deres Dag synderlig tidlig, havde de dog anvendt Formiddagen saa godt, og navnlig holdt en saa „varm“ Frokost, at de, da de skulde reise sig fra Bordet, havde megen Nøie med at udføre denne Forretning paa en tilfredsstillende Maade. En af Adolfs Gæster, en ung Mediciner, der unægtelig var et ganske godt Hoved, men som af sin Forlystelseslyge blev afholdt fra at drive det til noget Ordentligt som Videnskabsmand, greb nu sit Glas, i hvilket der var en lille Smule Vin tilbage, og holdt følgende Tale:

„Mine Herrer! Horats siger, som bekjendt, etsteds: *In vino veritas!* Denne Classikers Visdom er altfor anerkjendt, til at jeg skulde behøve at henlede saa oplyste Tilhøreres Opmærksomhed paa den i Almindelighed; men jeg finder mig dog foranlediget til at bede de ærede Tilstedeværende om at lægge Mærke til, hvilken dyb Moral der ligger i hvert enkelt af de anførte Ord. Digteren siger først: „In“, — og hvor sandt taler han ikke! I Vinen er det unægtelig, at man maa søge Sandheden; udenpaa Flasken findes den kun sjeldent; der staaer ofte: „Første Sort“, hvor der burde staae: „Sidste Sort“;

der seer man — som saa ofte i Livet — et glimrende Navn, til hvilket Indholdets Værd staaer i en skrigende Modsetning. Dernæst siger Digteren: „Vino“, — og lægger vel Mærke til dette Ord, mine Venner! Kun i Oruens ægte Bled maae I søge Sandheden; alle de Surrogater, man har fundet for Vinen, ere af den Beskaffenhed, at de ikke kunne betragtes som Sandhedens og Wiisdommens Kilder; de kunne være meget velsmagende; men Den, der af en eller anden Grund maa tage sin Tilflugt til dem, uddanner sig ialfald ikke derved til „Sandhedsvidne“. — Endelig siger Horats: „Veritas“! Ja, mine Venner, hvad er vel Sandhed? — saaledes spørger jeg med Pontius Pilatus. Det Spørgsmaal er vistnok ligesaa vanskeligt at besvare nu som for atten- hundrede og adskillige (regne kan jeg ikke idag) Aar siden; men vist er det, at man finder mangfoldige Sandheder i den ædle Wiin, hvormed vor under almindelige Omstændigheder fortræffelige Ven, Adolf Howard, idag har opvartet os, og i hvilken vi have søgt Glemsel for den Synd, som han har begaaet imod os ved at føre os, sine trofaste Venner, bag Lyset. Jeg har saaledes blandt Andet gjort den Opdagelse, at jeg for mit Bedkommende idetmindste ikke vil kunne spise tilmiddag før engang i aften; thi vi ere virkelig blevne ligesaa fuldstændig bespiste som — ja, lad mig kun sige det reentud, — bestjænkede. Fremdeles har jeg udsundet, at det maa

være overordentlig vanskeligt at være en stor Statsmand og have den europæiske Ege vægts Opretholdelse at sørge for; thi hvor lidet betydningsfuldt mit Legeme end er i Sammenligning med det europæiske Statslegeme, har jeg dog for Dieblisset den største Nøie med at opretholde Ege vægten i hiint. Nu forekommer det mig dog virkelig, at vi, hvormeget vi end holde af at hengive os til Bacchi Dyrkelse, dog maae holde en lille Smule paa vor Bærdighed, og det vilde vi ikke kunne gjøre, dersom vi forlængede vor Udflugt til iasten. Det er klart, at vi endnu maae bringe den kjære Gud adskillige Offre, forinden vi skilles, og jo mere vi blive gennemtrængte af Sandhedens Erkjendelse, desto mindre tilbøielige ville vore Been blive til at yde os trofast Tjeneste; den Styrke, man har i Hovedet, har man nemlig, som bekjendt, ikke paa samme Tid i Benene. Herude er der vel ingen autoriseret og lønnet Bægter, der ved at pibe kan bringe os paa Raadstuen; men til Gjengjæld findes her mange Spadserende og Kjørende og iblandt dem vistnok endeeft ulønnede „Bægtere“, og disse vilde neppe undlade at pibe os ud, naar de saae os dingle. At gjøre Scandale kan jeg imidlertid ikke lide, og jeg tør vel haabe, at De, mine Herrer, ere enige med mig i denne Henseende. Af de anførte Grunde tillader jeg mig at foreslaae, at vi strax begive os paa Hjemveien; thi naar vi ere inde i Byen, kunne vi jo fortsætte vort gemyttlige Gilde enter

hos en af de andre Herrer eller hos mig; inden fire Bægge kunne vi gjøre os saa lystige, som vi ville, og skulde vi henad Matten faae en saa svær Ballast, at det vilde grændse til det Umulige for os at varpe os selv hjem, vil der jo ikke være Noget iveien for, at vi denne gang, ligesom saa ofte før, ogsaa for Mattens Bedkommende drage Fordeel af vor Værts Gjæstfrihed. Det er en Selvfølge, at vi ikke behøve at drage alle de Gjæstgiversteder, som vi ynede, forbi, uden at tage Notice af dem; vi maae blot sørge for, at vi beholde en lille Smule Egeværge tilbage, indtil vi i Ro og Mag sidde i et Smuthul, hvor Ingen kan tage Forargelse af os. — Naa, mine Herrer, hvad sige De til mit Forslag?”

Alle de unge Menneſker havde, som allerede bemærket, druffet temmelig tæt; ja, den gode Mediciner, der havde holdt det ovenfor anførte Foredrag, var maaskee den Eneſte af de Tilſtedevoxerende, der endnu var iſtand til at fremkomme med en ſaadan Række af dog nogenlunde ſammenhængende Ord. De havde imidlertid Alle beholdt ſaamegen Fornuft tilbage, at de kunde indſee, hvor fornuſtigt deres Vens Forslag var, og det blev vedtaget med høie Jubelraab, der bedre end alt Andet viſte, hvor henſigtsmæssigt og betimeligt det var.

Efter hvad vi her have anført, ville vore ærede Læsere neppe blive forbaufede over, at vi pludſelig indbyde dem

til med os at gjæste det med Føie yndede, ved Siden af Charlottenlund liggende Gjæstgiversted „Constantia“.

Her var det meget omtalte lille Selskab nemlig samlet Kl. 5 om Eftermiddagen. Til Ære for de unge Mennesker maae vi bemærke, at de, skjøndt den unge Mediciners Tale var bleven holdt paa Klampenborg, dog havde seet sig istand til at passere Bellevue, Skovshovedskro, ja, selv Charlottenlund uden at give efter for Fristelsen til at tage derind. Ved Constantia vare de imidlertid bleve enige om, at det dog nok kunde være paa Tiden, at de fik sig en Kop Kaffe „med en Snaps Rum til“. Vi skyldte ikke desto mindre Sandheden at tilføie, at dette Festsprogram — ligesom saamange andre — var undergaaet en væsentlig Forandring; i det Dieblik, vi atter tillade os at føre vore Læsere ind til de unge Mennesker, havde disse nemlig consumeret adskillige Snaps Rum „med en Kop Kaffe til“.

Som en Følge deraf træffe vi samtlige Medlemmer af det lille Selskab i en temmelig besynderlig Tilstand. De unge Mennesker havde efter al Sandsynlighed fundet den „Sandhed“ i Binen, at de burde tænke en lille Smule paa Poesien, da de dog nu engang vare bleve Minervas Sønner; thi deres Blikke vare i Ordets egentligste Forstand smægtende, og een af dem sad og nynnede den bekjendte Strophe:

O, Constantia, lykkelige Dage!“

Bærten, Adolf Howard, greb paa samme Tid med Begeistring sin Snaps Rum og tømte den, idet han tilfaste Himlen et taknemmeligt Blik og — ligeledes med stadigt Hensyn til, hvor han befandt sig, reciterede de ikke mindre bekjendte Ord af en stor Digter:

„Sely iblandt Constantias gyldne Ranter
Mindes jeg med længselsfulde Tanter
Løvet i Charlottes Bøgelund.“

Den medicinske Taler, eller, om man saa vil, meget talende Mediciner, tog nu atter Ordet. Ogsaa han havde aabenbart „bragt Vinens Gud adskillige Dffre“, siden vi sidst traf sammen med ham; thi hans Ansigt var blevet ildrødt; sin Egevoegt havde han saa temmelig tabt, og han læspede og stammede mere end sædvanlig; men ikke desto mindre var han det eneste Medlem af Selskabet, — Rudskæn inclusive, — der endnu kunde holde sine Tanter nogenlunde samlede. Han fandt sig imidlertid ikke beføiet til at imødegaae nogen anden Bemærkning end den af Adolf Howard givne, vistnok noget besynderlige Anvendelse af Poul Martin Møllers skjønne Ord.

„Jeg har altid undret mig over den af vor ærede og af os i høi Grad fortjente Bært, Herr Howard, citerede Udtalelse af en berømt dansk Digter,“ sagde han. „Er der da virkelig noget saa saare Mærkværdigt i, at

Manden mindes „Løvet i Charlottes Bøgelund“, naar han befinder sig „iblandt Constantias fulde Ranker?“ Constantia ligger jo lige ved Siden af Charlottenlund. Jeg gaaer — med Tscherning — „endnu videre“ end den ærede Forfatter; jeg mindes ikke alene Løvet i Charlottenlund, men tillige Skovnymferne, — jeg mener naturligviis Sangerinderne „over Stalden“ og i Teltene, og jeg tillader mig at stille det Forslag, at vi aflægge disse Damer et Besøg!“

Rungende Bravoraab hilste den — vistnok temmelig tarvelige Wittighed, der laae i disse Ord, og Talerens Skaal blev med Begeistring udbragt og — det behøve vi vel neppe at tilføie — med ikke mindre Begeistring — drukket.

Da Adolf vilde føre Snapsglasset til sine Læber, foregik der imidlertid en pludselig Forandring med ham. Hans Ansigt, der nylig havde glødet af Druens Blod, blev liigblegt; Glasset faldt ud af hans skjælvende Hænder, saa at „al den deilige Rum“ blev spildt paa den rene Dug, og med vidt opspilede Dine stirrede han paa Indgangen til Haven.

Hans Benner lagde Mærke til hans Forfærdelse og fulgte hans Blikke. De kunde imidlertid ikke opdage Andet end en aldrende og meget elegant klædt Mand, der nylig var traadt ind i Haven, og som nu, efter at

have sagt et Par Ord til en Spvarningspige, lavede sig til at tage Plads ligeoverfor det lille Selskab.

„Hvad gaaer der dog af vor Ven Adolf?“ udbrod Medicineren leende; thi den Forandring, der var foregaaet med den unge Bærts Ansigt, var virkelig pudsig nok. „Seg troer, Gud hjælpe mig, at han begynder at see Spøgelse ved høilys Dag!“

Adolf mumlede halvhøit:

„Bed alle onde Aander, troer jeg ikke, at Helvede nu sender mig min Gamle paa Halsen!“

Imidlertid havde den aldrende Herre ligeoverfor gjort sig det saa beqvemt, som det vel var muligt, taget sine Briller frem, tørret dem omhyggeligt af, sat dem paa sin Næse og givet sig til at studere en Avis, som Spvarningspigen havde bragt ham. Det lod imidlertid til, at Avisen ikke interesserede ham synderlig; thi han lagde den snart fra sig og gav sig nu til at betragte sine Gjenboer, hvis temmelig støiende Eystighed ikke var undgaaet hans Opmærksomhed.

Efterat han i nogle Minuter havde betragtet Medlemmerne af det lille Selskab, soer ogsaa han pludselig op, som om han var bleven stukkert af en giftig Slange. Han satte sig imidlertid strax igjen, tørrede endnu engang sine Briller med stor Omhu, som om han meente, at de havde skuffet ham, og undersøgte derpaa atter sine Gjenboer, og da navnlig Een af disse. Nu lod det til,

at han følte sig sikker i sin Sag; thi han reiste sig og begav sig paa Veien over til de lystige unge Mennesker.

„Det lader til, at den Gamle derovre faaer Lyst til at gjøre os Selskab,“ sagde Medicineren, der ikke havde hørt Adolfs ovenfor anførte Bemærkning. „Han kommer jo herover. Naa, jeg for mit Bedkommende har ikke Noget imod, at vi tage ham paa Slæbetouget; thi saadanne gamle Cavalerer ere ganske udmærkede, naar de faae Noget i Hovedet. De fortælle da de grinnagtigste scandaløse Historier med den ærbareste Mine af Verden og ere i det Hele taget saa gemytlige, at et ungt Menneske, der seer og hører paa dem, næsten maa skamme sig over, at han er saa sat.“

Medens den unge Mediciner fremsatte denne Bemærkning, sad Adolf Howard, hvad vore Læsere vistnok kunne fatte, som paa Gløder og ønskede oprigtigt, at enten hans Fader eller han selv var mange Mile borte.

Smidlertid havde den aldrende Herre naaet det Lysthuus, i hvilket de unge Mennesker befandt sig. I det han traadte ind i Lysthuset, tog han høflig Hatten af og sagde:

„Seg maa bede Dem om at undskylde, at jeg forstyrrer Dem, mine Herrer; men det forekom mig, at jeg saae et bekjendt Ansigt her, — og jeg har ikke taget feil, det er virkelig min Søn Adolf, som staaer derhenne!“

Alle de Tilstedeværende fæstede nu deres Blikke paa

den nævnte unge Mand, der stod saa stiv som en Billedstøtte og ikke vidste, hvad han skulde sige eller foretage sig.

„Seg vil da haabe, at jeg ikke kommer til Uleilighed, min Søn?“ sagde Conferentsraad Howard med nogen Bitterhed; thi det undgik ikke hans Opmærksomhed, at Adolf befandt sig i en vis Forlegenhed, og denne forekom ham ikke at vidne om, at den unge Mand just havde den bedste Samvittighed.

Forinden Adolf imidlertid fik Tid til at svare, tog den omtalte unge Mediciner Ordet i hans Sted.

„Til Uleilighed? Det maa Herr Conferentsraaden paa ingen Maade troe!“ sagde han. „Det er aabenbart, at Glæden over dette uventede Møde med en dyrebar Person har gjort Deres Søn maaløs.“

„Seg vil haabe, at det forholder sig saaledes,“ sagde Conferentsraaden, idet han tilfaste sin Søn et betydningsfuldt Blik. Derpaa henvendte han sig ligesvem til denne.

„Seg kom imorges til Hovedstaden for at tale med Dig om dine Studeringer, Adolf,“ sagde han, „men da jeg ikke traf Dig hjemme, og da en Karl, jeg traf paa, meente, at jeg neppe vilde træffe Dig idag, besluttede jeg at foretage mig en lille Udflugt til de smukkeste Puncter i Kjøbenhavns Omegn, hvilke jeg ikke i lang Tid havde havt Leilighed til at besøge. Paa denne Maade gaaer det til, at jeg er kommen herud, og det glæder mig virke-

lig, at jeg har truffet Dig her. Jeg har altid godt kunnet lide Constantia, og det lader jo til, at Du har samme Smag; jeg vil foreløbig betragte denne Omstændighed som et Barsef om, at vi ogsaa uden stor Banskælighed ville blive enige om vigtigere Ting."

Denne Bemærkning syntes at genere Udolf noget, og Medicineren, der lagde Mærke til hans Forlegenhed, skyndte sig med at sige:

"Men er der ikke Noget, vi maae byde Herr Conferentsraaden? Spiseseddelen er her!"

"Jeg takker Dem meget for Deres høflige Tilbud, min Herre," svarede den gamle Howard, "men jeg har allerede bestilt en Portion Mad, og den vil vistnok om et Døgn blive bragt mig. Det skal imidlertid være mig en Fornøielse at indtage mit Maaltid i et saa behageligt Selskab."

Udolf, som Synet af Faderen næsten havde gjort ædru, og som med en ganske naturlig Uergrelse saae, at "den Gamle" med stor Opmærksomhed betragtede de tomme Rumflasker, der stode paa Bordet, indledede nu med temmelig stor Rolighed en Samtale med Conferentsraaden. Da denne havde spist sin Portion Skildpadde, sagde han:

"Have de unge Herrer isinde at blive længe ude endnu?"

"Nei, paa ingen Maade, Herr Conferentsraad," svarede Medicineren. "Vi ere paa Hjemveien."

„Meget vel, — saa kan jeg maaskee faae en Plads i Deres Bogn?“

„Ja, med stor Fornøielse,“ sagde Medicineren, der syntes at føle sig kaldet til at være Selskabets Ordfører. „Seg vil gjerne sidde paa Bunken.“

„Nei, et saa stort Offer skal De sandelig ikke bringe mig, min Herre,“ svarede Conferentsraaden. „Vi kunne vist meget godt Alle faae Plads inde i Bognen. — Det gjør mig, som sagt, meget ondt, at jeg forstyrrer Deres Fornøielse, mine Herrer, men jeg skal nødvendigviis tale med min Søn, og da jeg har været saa heldig at træffe ham, er det en Selvfølge, at jeg bør benytte mig af denne gunstige Omstændighed og ikke tabe ham affyne, førend han og jeg ere blevene enige om de vigtige Puncter, som jeg har at omtale. — Naar de Herrer forresten snisse at bryde op, er jeg til Tjeneste.“

Det varede ikke ret længe, førend Bognen rullede tilbage til Kjøbenhavn med Conferentsraaden og de unge Mennesker. Disse Sidste vare ikke i synderlig godt Humeur; deres Fornøielse var virkelig bleven forstyrret; thi nu fik de naturligviis ikke Leilighed til at bringe Drikkeguden flere Offre underveis, og desuden gif deres glade Forhaabninger om at komme til at tilbringe Aftenen sammen og paa en for dem behagelig Maade — op i Røg.

Bognen holdt udenfor Adolfs Bolig, ved hvilken den unge Mand og hans Fader toge Afsked med deres Rejsefæller.

Da Conferentsraaden var kommen op paa sin Søns Bærelse, satte han sig i Sofaen og sagde uden videre Indledning til ham:

„Hør mig et Dieblif, Adolf! Du behøver ikke at være bange for, at jeg skal holde en lang Tale til Dig; thi det er ikke nødvendigt. Hvad jeg idag har seet, har overbevist mig om, at Du er lidenskabelig hengiven til Fornøielser. Naa, derimod vil jeg ikke indvende Noget; unge Mennesker maae more sig, og jeg har selv i sin Tid moret mig. Kun er det ganske vist, at man bør være meget forsigtig med Hensyn til Balget af sine Fornøielser og til Balget af sine Venner. I begge disse Henseender forekommer det mig nu rigtignok, at Du ikke har anvendt tilbørlig Forsigtighed; dine Venner synes just ikke at være af den Besskaffenhed, at jeg som din Fader kan glæde mig over din Forkjærlighed for dem, og naar Du vil være ærlig, maa Du vist selv indrømme, at det i Grunden er et stærkt Stykke at ofre en heel Dag til Drickelag; — thi at Du og dine Venner havde drukket tæt, kunde man see paa Eder.“

„Kjære Fader, . . . det var et Bæddemaal,“ fremstammede Adolf.

„Ja, det forandrer efter min Mening ingenlunde

Sagen til det Bedre," svarede Conferentsraaden. „Jeg kan til Nød forstaae, at man, naar man om Formiddagen har begyndt paa at drikke, kan føle sig fristet til at blive ved dermed hele Dagen; men den, der indgaaer et Bæddemaal, pleier dog at være ved sin Fornufts fulde Brug, og jeg forstaaer ikke, at et fornuftigt Menneske kan træffe en Aftale med Andre om at offre en heel Dag til at drikke. — Men jeg er ikke overdreven stræng; noget egentlig Bancerende ligger der ikke i, at Du en enkelt Gang har kunnet begaae en saadan Daarsskab; — lad os derfor ikke tale mere derom! — I en anden Henseende har jeg imidlertid Grund til at være særdeles utilfreds med Dig. Da jeg før indrømmede, at unge Mennesker maatte more sig, meente jeg naturligviis ikke dermed, at de skulde have Lov til Dag ud og Dag ind at søge Udspredelser — og intet Andet; naar de bære sig saaledes ad, vil deres modne Alder blive saare glædeløs og deres Alderdom, hvis de endda opnaae den, — en reen Glendighed. Ligesom Skygge er nødvendig, for at Lyset ret kan blive fremhævet, saaledes faaer Fornøielsen ogsaa kun sit Bærd ved at danne en Modsetning til Arbeide, — læg Mærke til, at jeg stiller mig paa dit Standpunct, Adolf; thi for mig er Arbeidet ingen „Skygge“. For at skabe sig en Fremtid, som de kunne imødesee med Rolighed, — for endog kun at kunne nyde Fornøielser, for ikke før Tiden at blive overmættede af

den, maae unge Menneſker arbeide. Det Arbeide, ſom jeg forlanger, at Du ſkal præſtere, er nu hverken anſtregende eller vanſkeligt; jeg forlanger kun, at Du til rette Tid ſkal tage en Examen, om hvilken jeg veed, at Mange, ſom maae hjælpe ſig ſelv frem, med Behed abſolvere den, og jeg tilſtaaer Dig ſaamange Penge, at Du kan anſkaffe Dig ethvert Hjælpemiddel, ſom Du anſeer for nødvendigt, og endda have Tilſtrækkeligt tilovers til at more Dig for. Og hvormed lønner Du mig nu for min Omhu og for de Offre, jeg bringer Dig? Med ikke at beſtille det Allerringeſte! De Penge, jeg har ſendt Dig, ſiden Du blev Student, har Du viſtnok meget ſamvittighedsfuldt brugt; men jeg veed med Viſhed, at Du ikke har været paa en eneste Forelæſning eller hos en eneste Manuducteur, ſiden Du begyndte at „læſe“ til anden Examen. Og det er ikke engang det Hele; i ethvert af dine Breve har Du forſøgt paa at føre mig bag Lyſet ved at beklage Dig over, at Du neppe kunde overkomme alt det Arbeide, Du havde; — dine Skildringer af det glædeløſe Liv, Du maatte føre, have endog været ſaa gribende, at din Moder gjentagne Gange ligefrem har forlangt af mig, at jeg dog ſkulde anmode Dig om ikke at overanſtrænge Dig. At rette ſaadan Anmodning til Dig, anſaae jeg imidlertid for overflødigt, — og med Rette; — det ſkulde da være, at Du „overanſtrængte“ Dig ved at more Dig. Du indſeer nok, at jeg har

Grund til at være vred paa Dig; det er jeg ogsaa; men jeg vil dog ikke slaae Haanden af Dig; hvad jeg hidtil har indrømmet Dig, skal Du ogsaa for Fremtiden faae; men det siger jeg Dig, der maa foregaae en væsentlig Forandring med Dig, hvis vi To igjen skulle blive Venner!"

Adolf gjorde Mine til at forsvare sig; men i dette Dieblis bankede det paa Døren.

"Naa, Herregud, kan man da ikke faae Lov til at tale et Par Minuter med Dig uden at blive forstyrret?" udbrod Conferentsraaden ærgerlig.

Adolf skyndte sig derimod med at aabne Døren; thi han havde ikke Noget imod, at denne Samtale blev afbrudt. Neppe havde han imidlertid faaet Die paa sin nye Gæst, førend han forfærdet foer et Par Skridt tilbage.

Den Fremmede traadte ind i Stuen, da Adolf gjorde Plads for ham.

Det var Alexander Kosky, der, lettere tilmode, end han i lang Tid havde været, var vendt tilbage fra sit Arbeide, men dog var bestemt paa at aflægge det Besøg, som Pligten paabød ham.

Da Alexander fik Die paa de tvende Herrer, studsede han og sagde stammende:

"Er det ikke her, Herr Howard boer?"

"Jo, Adolf Howard boer her," svarede Conferentsraaden venlig. "Der staaer han; — kjender De ham ikke?"

„Hm! . . . Jo, det forekom mig nok, at det var ham,“ . . . svarede Alexander.

Og der opstod atter en Pause.

Conferentsraaden, hvem en Anelse sagde, at han var isærd med at komme paa Spor efter en ny Historie, i hvilken hans Søn spillede en fremragende Rolle, tog nu Ordet.

„Kjender Du den Herre, Adolf? sagde han.

„Hm! . . . Jeg veed ikke ret,“ svarede det unge Menneske.

„Herr Howard har vist kun seet mig nogle faa Gange; men han vilde dog sikkert gjenkjende mig, dersom her ikke var saa mørkt. Min Søster kjender han imidlertid, desto værre, endnu bedre,“ sagde Alexander.

„Deres Søster?“ udbrød Conferentsraaden forfærdet. „Forklar Dem nærmere, unge Mand! . . . Hvem er De?“

„Mit Navn er Alexander Kosky,“ svarede Studentens Gæst, „og jeg er Muursvend. Hvad en nærmere Forklaring angaaer, veed jeg ikke, om jeg bør aflægge en saadan i Deres Nærværelse; — jeg havde gjort Regning paa at træffe den unge Herre der ene.“

„Jeg er den unge Mand's Fader og som en Følge deraf hans rette Bærge, der er berettiget til at lære alle hans Hemmeligheder at kjende,“ sagde Conferentsraaden.

„Jeg troer ogsaa at De for Deres egen . . . eller Deres

Søsters Skyld gjør klogest i at meddele mig, hvad det er, der ligger Dem paa Hjertet."

"Hans Fader?" udbrød Alexander. "Det er en anden Sag! Saa har jeg ikke Noget imod at udtale mig i Deres Nærværelse, min Herre. Jeg er kommen for at reise en Anklage imod Deres Søn; De skal være Dommer i Sagen, og Deres Søn kan fremkomme med sine Indsigelser, hvis han tør paastaae, at jeg afviger fra Sandheden."

Dg nu fortalte han med saa Ord, hvorledes den unge Herr Howard under et opdigtet Paaskud havde lokket hans Søster til sig for at forføre hende, — hvorledes han senere havde slaaet Haanden af hende, og hvorledes han endog havde gjort selve hendes Forførelse til Gjenstand for et Bæddemaal.

"Et Bæddemaal!" udbrød Conferentsraaden saa opbragt, at Aarerne soulmede i hans Pande.

Dg idet han henvendte sig til sin Søn, tilføiede han:

"Det lader til, at Du holder meget af „Bæddemaal“, samt at Du ikke er synderlig fræsen i Balget at dine „Fornøielser“. Du er, som jeg seer, ikke alene en ussel Svirebroder, men endog en lumpen Forfører. — Har Du Noget at indvende imod Rigtigheden af det, Din Anklager har anført?"

Adolf skjælvede, men taug.

Efter en Pause sagde Conferentsraaden:

„Herr Kosky, De indseer vistnok, at jeg nu trænger til at være ene med min Søn. Jeg skylder Dem imidlertid en Contravisit, og den skal jeg aflægge Dem imorgen. Min Søn veed sandsynligviis, hvor De boer. Jeg respekterer imidlertid enhver redelig Arbeider og ønsker ikke at forstyrre ham; jeg vil derfor tillade mig at spørge Dem, naar jeg uden Gêne for Dem kan træffe Dem imorgen?“

„Smellem 1 og 2, min Herre,“ svarede Alexander. „Undskyld, at jeg er saa ligefrem imod Dem; men jeg kjender ikke den Titel, der tilkommer Dem. Tillad mig imidlertid at rette en Anmodning til Dem. Deres Søn er endeel yngre end jeg, og unge Mennesker begaae ofte store Feil. Vær ikke for streng imod ham, min Herre! Jeg selv, som har fordristet mig til at optræde som hans Anklager, har for ikke lang Tid siden forsyndet mig ligesaa haardt som han; det er nemlig mig, der har gjort ham det muligt at forsøre min Søster.“

„Hvorledes det?“ spurgte Conferentsraaden forbauset.

Alexander aflagde nu en oprigtig Bekjendelse af den Brøde, han havde begaaet ved at tragte efter noget Høiere end det, hvortil han af Naturen var bestemt.

Conferentsraaden lyttede med Opmærksomhed til hans Fortælling og sagde derpaa, idet han greb hans Haand og trykkede den med Varme:

„Herr Kosky, Deres sidste Ord have gjort mig til Deres Ven. Jeg vil ikke sige, at jeg anseer Dem for

flabt til noget Høiere end at være Murer; thi en brav Haandværker med Hjertet paa det rette Sted er en Mand, som jeg betragter med Ærbødighed; jeg vil kun sige Dem, at jeg agter Dem høit. Med Hensyn til min Søn kan De være rolig; jeg vil kun have, at han — ligesom De — skal indsee, at han har begaaet en Brøde. Og nu vil jeg sige Dem Farvel, min Herre; imorgen, imellem 1 og 2, sees vi i Deres Bolig."

Med et endnu lettere Hjerte, end han havde, da han kom, gik Alexander hjem; hans Dag havde nu i enhver Henseende været vel anvendt.

Conferentsraad Howard var præcis; den næste Dag, imellem 1 og 2, indfandt han sig i Alexanders Bolig. Hans Søn ledsagede ham.

Det varede ikke ret længe, førend han blev bekjendt med den unge Mand's Moder og Søster, hvilken Sidste i Særdeleshed syntes at behage ham. I nogen Tid dreiede Samtalen sig om ligegyldige Ting; men tilsidst udbrød Conferentsraaden, der var inderlig glad over de fornuftige Svar, som Sophie gav paa hans Spørgsmaal:

„Det er altsaa denne unge Pige, Du har udseet til at være min Svigerdatter, Udolf?“

Udolf gjorde en bekræftende Bevægelse med Hovedet, medens Alexander og hans Nærmeste forbausede udbrøde:

„Deres Svigerdatter?“

„Ja, mine Venner,“ svarede Conferentsraaden, „Udolf er mit eneste Barn, og jeg vil ikke have, at han skal vanære mit Navn. Den Uret, som han har begaaet mod denne unge Pige, kan kun gøres god igjen paa een Maade, og han kan saameget desto lettere vælge denne Maade, som han, efter hvad han har forsikket mig, virkelig elsker hende og kun har behandlet hende saa haardt, fordi han var bange for, at jeg skulde blive vred over, hvad han kaldte en Mesalliance. Det kommer kun an paa, om den lille Sophie endda kan tilgive ham.“

„O, Herr Conferentsraad,“ hviskede Sophie rødmende, „det er kun af Kjærlighed, at jeg har hengivet mig til Udolf; ingen Egennytte har“

„Det veed jeg, mit Barn,“ afbrød den gamle Howard hende. „Udolf har fortalt mig, at han har gjort Dem Tilbud, som mange Andre vilde kalde glimrende, men som De med Føie har betragtet som skjændige og derfor afflaet. At De har været svag, er sandt; men selv i Deres Svaghed har De lagt en vis Styrke for Dagen; jeg er derfor overbevist om, at De vil gøre min Søn lykkelig, naar De bliver hans Hustru.“

„Men, Herr Conferentsraad,“ sagde Alexander, „til-
lad mig dog at gøre en eneste Bemærkning. Er De

ikke bange for, at Deres Søns Studeringer skulle lide ved, at han indtræder i Ægtestanden?"

„Min kjære unge Ven," svarede Conferentsraaden, „uden at vide det, gav De mig igaar en Lektion, hvoraf jeg har draget Fordeel. Jeg burde allerede forlængst have indseet, at min Søn ikke vilde komme paa den rette Hylde, hvis jeg lod ham studere; men min Ærgjerrighed, min Begjærlighed efter engang at see ham indtage en høi Stilling — eller ialfald udrustet med de fornødne Kundskaber til at beklæde en saadan, — gjorde mig døv for Fornuftens Raad. Adolf har nu oprigtig tilstaaet, at han ikke har Lyst til at studere; det er altsaa min Pligt at lade ham betræde en anden Vej, og det falder mig ikke vanskeligt. Mit Guds vil om ikke lang Tid tilfalde ham; det er derfor ganske hensigtsmæssigt, at han itide lærer at bestyre det. Naar han er bleven gift, skal han flytte ud paa Godsset med sin Kone og hendes Moder; — jeg haaber, at det ret snart vil lykkes os at faae Dem fuldstændig helbredt, Madame Kosky. — Hvad Dem angaaer, Herr Kosky, tør jeg ikke drage Dem bort fra en Virksomhed, som jeg anseer for hæderlig, og som gjør Dem lykkelig; jeg vil kun sige Dem, at De, naar De engang agter at etablere Dem, i mig skal finde en Ven, der er rede til at yde Dem al mulig Bistand."

Det er en Selvfølge, at den lille Familie neppe

Ende finde Ord nok til at tolke sin Taknemmelighed, hvilken den gamle Howard dog snart unddrog sig.

De af Conferentsraaden omtalte Arrangements bleve uopholdelig truffene; otte Dage efter bleve Adolf og Sophie viiede, og havde der tidligere været alt for mange Skyer paa deres Himmel, var den til Gjengjæld senere aldeles klar.

Alexanders Moder blev, som Conferentsraaden havde forudsagt, snart helbredt, og dertil bidrog det ikke lidet, at hun, der i saa lang Tid havde maattet savne enhver Straale af Lykkens Sol, nu frit kunde bade sig i dens blide Solskin.

Alexander selv opgav ikke mere sin Profession og blev lykkelig. Han giftede sig aldrig; men hvergang han var Bidne til sine Nærmestes Lykke, takkede han Gud, fordi han havde faaet Kraft til at vende tilbage til og derved var bleven sat istand til at bringe Andre paa

„Den rette Hylde“.

 Forlæggeren skylder sine Læsere at underrette dem om, at den paa Titelbladet angivne Forfatter kun har skrevet de første 10 Ark (til Pag. 158 incl.) af foranstaaende Fortælling. Da Forlæggeren ubekjendte Omstændigheder i 8 Aar forhindrede Forf. i at fuldføre den, formaaede han (Forl.) en anden, yngre Forf. til at levere en Slutning. Hvorhvidt Forlæggeren har gjort vel heri, eller om det overhovedet er lykkes denne anden Forf. at bringe „Den rette Skyld“ paa den rette Skyld, maa han overlade til den skjønsomme og overbærende Læser at afgjøre. Han (Forl.) havde ialtfald kun Valget imellem at tilintetgjøre de allerede trykte 10 Ark eller at lade Fortællingen see Lyset i den Skikkelse, den nu har modtaget.

- L. Jordan.

